Capitolul 1

Gata! în sfârşit, zefirul uşor a urnit roata eoliană. Nici ea nu mai putea suporta să stea atât de neclintită şi de tăcută. Iar acum a prins gustul scrâşnitului, al scârţâitului din toate încheieturile, ca o uşă veche, rămasă prea mult timp închisă. Fiecare pală bate uşor aerul fierbinte. Ca o lingură cufundată într-un piure prea gros. Numerose păsări, prea leneşe ca să se mai lupte cu aerul atât de greu, au hotărât să-şi facă siesta o zi întreagă, dar scrâşnetul dezacordat al roţii eoliene a fost semnalul pe care îl aşteptau. Rândunelele, mai puţin leneşe decât rudele lor şi, îndeosebi, mai vesele, sunt primele care părăsesc firele de telegraf. Se contopesc cu soarele, numai cât să prindă viteză, apoi îşi redresează traiectoria, paralel cu faţa pământului, sprijinindu-se pe aerul gros ca o budincă. Toată lumea aştepta acelaşi semnal. „Dacă rândunelele plutesc în văzduh, de ce n-am putea-o face şi noi?“ îşi zic măcalendrii, gândacii şi gâzele zburătoare. Şi toată lumea lor minusculă începe să foşgăie şi să salte din creangă în creangă, ca să intre în trafic.

Gătită cu o frumoasă rochie în dungi, o albină splendidă a ieşit iar la lucru şi trece în zbor pe deasupra grădinii, căutând o floare de la care să nu-şi fi luat încă tributul de nectar. Lucru deloc uşor la sfârşitul verii. Luna septembrie a şi început, aşa că aproape nici o floare n-a rămas netaxată. Dar albina-i harnică şi cercetează metodic grădina, percheziţionând margarete, maci şi flori sălbatice. Cum recolta-i slabă şi nu se poate întoarce la stup cu mandibulele goale, albinuţa hotărăşte să se apropie de casă. Deşi i s-a spus de mii de ori că locul e primejdios şi că-i mai bine să-l ocolească, ea îşi asumă riscul, fiindcă îi e în joc onoarea. Iat-o deci apropiindu-se sfioasă de casă, ca de un lăcaş blestemat.

Albinuţa nici măcar nu bănuieşte că această micuţă fermă e, mai ales, un lăcaş al iubirii şi al plăcerii, al bucuriei şi al bunei dispoziţii, fiind chiar casa unde locuieşte Artur. Veranda mare din lemn a fost revopsită, de astă dată într-un albastru-deschis, atât de plăcut, că nu ne-am mira să dăm cu ochii de-un nor venit să se odihnească chiar acolo. Iar pereţii au fost acoperiţi cu un strat de var alb şi mai strălucitor. E foarte haios.

Albinuţa intră într-o pergolă acoperită, care dă ocol faţadei. Aici, aerul e mai plăcut, iar mirosul slab de var încă proaspăt

face atmosfera şi mai plăcută. Pe albinuţă atâta plăcere o îmbată. Se lasă purtată de acest vânt proaspăt, care o leagănă uşurel în jurul casei. Trece pe deasupra unei făpturi ca o cârpă, păroasă, fără cap şi fără coadă. Totuşi, la trecerea ei, dihania ciuleşte o ureche şi-i dă bineţe din coadă, aflându-se în treabă. Apoi cască un ochi şi priveşte zborul albinei. Ochiul e sticlos, leneş şi are ceva uşor maliţios, învăluit într-un strop de prosteală. Nu mai încape nici o îndoială: fireşte, e Alfi, căţelul lui Artur. Oftează din greu şi adoarme numaidecât. Îl oboseşte chiar şi să se vorbească despre el.

Albinuţa a dat colţul casei, lăsându-1 pe Alfi în voia sorţii, care face din el mai curând preş de şters pe picioare decât câine de vânătoare. Gângania e tot mai ameţită, din pricina mirosului persistent şi misterios al varului proaspăt. Zidurile lucesc ca prin vis, iar văzduhul lunecă pe sub ea ca un tobogan. Nu prea pricepe ea de ce are locul acela o faimă atât de urâtă, când iotul pare atât de primitor. Cu toate că, din contră, în zare nu se vede nici o floare. Dar albinuţa pare să-şi cam fi uitat propria misiune. Şi totuşi, pe nepusă masă, ea dă de-o comoară. Acolo, pe balustrada din lemn care dă ocol iasei, străluceşte în soare o farfurie pe care se află un ilcsert gelatinos, nespus de ispititor. Albinuţa se apropie şi se aşază pe farfurie. Nu-i vine să-şi creadă ochilor ei cu mii de faţete. Un munte de pistiluri fermentate, dulci cât să mori de poftă, nu alta, stă la dispoziţia ei. La ea .a .isă, asta se numeşte miracol. La noi, mai modest, se cheamă dulceaţă.

Uluită de atâta bogăţie, tânăra albină se sprijină bine-n picioare, se aşază confortabil şi începe să pompeze, chiar mai bine decât un aspirator. Obrajii i se umflă, iar abdomenul ba i se întinde, ba i se destinde, încercând să înmagazineze cât mai bine incredibila comoară. Ar trebui să facă sute de zboruri din floare în floare, ca să poată duce până la stup atâta sirop. Şi apoi, a plecat ca simplă muncitoare, dar se întoarce ca eroină naţională, scutindu-şi seminţia de zile întregi de muncă. Însăşi matca va trebui s-o felicite, chiar dacă nu-i sunt pe plac astfel de ieşiri în evidenţă. „Actele individuale contravin echilibrului de grup“, îi place să spună reginei, care are minţile întunecate de spiritul familiei, din care a făcut propria cauză. Dar albinuţa, îmbătată de belşugul de zahăr, nu mai are altă ieşire. Va fi regină pentru o zi, iar gândul acesta îi dă curaj să pompeze iar şi

iar. Cum să spui că o fermă e un lăcaş blestemat, când aici totul e doar frumuseţe şi belşug?

Albinuţa visează de una singură, nespus de mândră de ce-a descoperit. Fericirea absolută care pune stăpânire pe ea nu-i mai îngăduie să zărească umbra colosală care o acoperă puţin câte puţin. Are o formă perfectă de cerc, deci nu poate fi un nor. Apoi, brusc, umbra creşte şi, chiar mai înainte ca albinuţa să-şi dea seama, un pahar se năpusteşte asupra ei, cu un zgomot surd şi diabolic. Gâza încearcă să evite catastrofa, dar se izbeşte de peretele din sticlă. Nu poate ieşi. Cu toate acestea, văzduhul e acolo, îl poate vedea dincolo de sticla ce o ţine prizonieră. Caută peste tot, dar nu reuşeşte decât să se lovească. Capcana, care abia de-i îngăduie să decoleze, n-are ieşire. Trebuie să spunem şi că abdomenul ei, plin ochi cu dulceaţă, îi lasă foarte puţină libertate de mişcare. Curând, începe să simtă că nu mai are aer, iar treptat raiul devine iad. Şi doar i se spusese să nu vină în acest loc despre care, abia acum pricepe de ce, se spunea că-i blestemat. Ar fi trebuit să i se explice că nu locul e cu primejdie, ci locuitorii lui, cărora în genere li se spune „oameni“. Ce mai, azi albinuţa pare să n-aibă noroc, a dat peste cel mai prost dintre oameni, l'ranţois, tatăl lui Artur.

Tatăl priveşte albina prinsă sub pahar şi strigă vesel, ilc parcă ar fi prins un crap de-o tonă. Alfi tresare şi se trezeşte. Un strigăt de-al lui Francois, chiar şi de bucurie, nu-i niciodată o veste bună. Căţelul se scutură uşor, ca să fie mai prezentabil, şi se îndreaptă repede spre mlţul unde-i Francois. Îl vede pe acesta zbierând de bucurie în ritmul unui dans vag indian, semnificând probabil victoria. Dar semnalele lui nu-s prea clare, iar A Iii găseşte altă explicaţie schimonoselilor: după p.lrerea lui, tatăl a călcat într-un cui. Fără nici o imloială. Deşi zâmbeşte prea mult pentru cineva care ar trebui să se strâmbe de durere.

— Iubito?! Vino iute! Am prins-o! Am prins-o! urlă mu-o direcţie nelămurită.

Nevastă-sa vine din celălalt colţ al casei. Stătea ascunsă acolo şi aştepta liniştită ca soţul s-o autorizeze să iasă. Alfi ţipă şi el când o vede venind. Nu că tânăra femeie ar fi urâtă, dimpotrivă, dar pur şi simplu n-a recunoscut-o. Fiindcă, împopoţonată aşa, doar bărbatul ei o mai poate recunoaşte. Ai zice că-i o sperietoare de ciori, îmbrăcată de iarnă, care şi-a pus pe cap casca cu plasă, care o apără totodată de albine şi de tot ce

zboară. Chiar şi un firicel de aer ar şovăi să treacă prin plasă. Mama îşi potriveşte casca — pentru a putea vedea pe unde merge -, lucru deloc uşor când porţi mănuşi de bucătărie.

— Bravo, dragule! Dar unde? Unde? scandează, prin plasa deasă, care o împiedică să deosebească un om de-un câine.

De aceea, calcă fără nici o ezitare pe coada celui din urmă. Alfi urlă din răsputeri şi sare într-o parte.

— O! Iartă-mă, dragule! Te-am călcat? îşi face griji biata femeie.

— Nu, nu, nu-i nimic! Doar coada câinelui! spune indiferent Francois, niciodată deranjat de durerea altuia. Priveşte! Capcana mea a dat roade!

Soţia îşi ţine casca cu mâna şi-şi apropie chipul de plasă. În pahar vede o biată gâză, care se tot loveşte de pereţi. Pe albinuţă încep s-o lase puterile. Îşi pierde speranţa. Cumsecade, mama e înduioşată de suferinţele micuţei gângănii căzute în capcană, umilite şi ajunse la capătul puterilor.

— Ai văzut?! Am prins-o de-adevăratelea! se laudă Francois, cu un zâmbet care spune multe despre cum vede el lucrurile.

Da, e... e bine, bâiguie mama, dar... trebuie că suferă, nu?

Bărbatul ei dă din umeri.

— Animalele ca ea n-au centri nervoşi! Nu simt nimic. Asta pentru că n-au creier! Deci nu pot face diferenţa între ce le face bine şi ce le face rău!

„Mă întreb dacă el chiar are creier, îşi spune în sinea lui Alfi, uluit de atâta prostie. Oare cum se poate ţine pe picioarele dinapoi în condiţiile astea?!“ se întreabă căţelul, care nici el nu dă pe-afară de deştept.

— Eşti sigur că nu suferă? întreabă, cu toate acestea, mama, privind albinuţa care zace în farfurie, cu o lăbuţă prinsă în dulceaţă.

— Nu-ţi face griji! Dacă suferă, nu va fi pentru prea multă vreme! Adu-mi insecticidul!

Pe mamă o trec fiorii. La fel şi pe Alfi. Pentru că tatăl nu glumeşte. Se pregăteşte să comită un genocid. Soţia lui e gata să apere cauza bietei albine, dar îşi schimbă părerea, de cum vede privirea plină de ură pe care Francois o aruncă albinei. Resemnată, intră în casă. Alfi nu poate sta aşa, fără să întreprindă nimic. Ar fi sub demnitatea lui. E în joc întreaga solidaritate animală. Pleacă deci în goana mare şi sare peste

balustradă cu nebănuită eleganţă. E adevărat că, tot văzându-1 dormitând, l-am fi crezut rudă mai curând cu marmotele decât cu cangurii. Dar, orice-ar fi, Alfi traversează grădina şi intră dintr-un foc în pădurea deasă care mărgineşte mica fermă. Se duce să ceară ajutor singurei persoane care poate tranşa o dramă de asemenea însemnătate. Un tip deosebit, care ştie ce să facă în orice împrejurare, iubitor de aventuri, care a întreprins mii de fapte de vitejie, iubit de toţi şi temut de ceilalţi. Într-un cuvânt: Artur, stăpânul lui.

Capitolul 2

E tare întuneric în cortul tradiţional al bongo-matasalailor. Doar un fir de lumină indică intrarea, tăiată chiar în prelată. Construcţia se ridică doar în înălţime. Sunt cinci beţe, lungi şi subţiri, care se încrucişează în vârf şi pe care se sprijină un cort mare, alcătuit, în realitate, din piei de animale, cusute cu grijă unele de altele. Pieile au fost luate, fireşte, de la animale moarte de moarte bună. Cele din vârful cortului sunt de la tovarăşii cei mai credincioşi, precum zcbul Zabo, care a păzit clanul vreme de treizeci de ani. Dar azi clanul e departe, iar în cort stau doar cinci războinici. S-au adunat cu toţii în jurul focului. Sunt la fel de înalţi (au, în medie, doi metri treizeci şi cinci) şi la Ici de frumoşi. În pieptănătura lor minunată par să se fi adunat mai puţine scoici şi pene ca de obicei. Aşa cere u adiţia la venirea toamnei. Cu cât cad mai multe frunze din pomi, cu atât mai multe pene îşi scot matasalaii din plete. Pentru un copac, pierderea frunzelor e întotdeauna un dezastru. Astfel, războinicii îşi arată solidaritatea cu arborii, pierzând şi ei câteva pene. Iar copacii se ruşinează mai puţin. Cei cinci matasalai îşi întind braţele, prinzându-şi de mâini vecinii.

— Hm! Ceva mai jos, vă rog, şuşoteşte un omuleţ, care stă aşezat turceşte şi care-i cu un metru şi jumătate mai scund decât ceilalţi.

Omuleţul are chipul împestriţat cu felurite culori războinice şi o pălărie ciudată, făcută dintr-o scoică mare şi din trei pene. Ar putea fi orice omuleţ, dar de sub tatuajul războinic i se iţesc pistruii mititei. Pistruii mititei pe care-i recunoşti dintr-o mie.

— Scuză-ne, Artur, eram cu gândul aiurea, mărturiseşte şeful

de trib.

Războinicii îi zâmbesc omuleţului şi îl iau de mâini, ca să mărească puţin cercul. După aceea, cu toţii trag îndelung şi adânc aer în piept, apoi, dintr-o suflare, îşi golesc plămânii peste focul pe care aerul îl bucură. Pe loc, Artur rămâne fără aer, aşa că mai trage discret o altă porţie în piept, ca să aibă iar ce sufla. Va trebui să reia tertipul de trei ori, ca să poată termina odată cu marii războinici. Ai crede că toţi cei cinci au înghţit pilule cu oxigen.

— Bine, foarte bine, spune şeful, mulţumit de un asemenea început. Acum, cartea cea mare.

Un războinic ia cartea delicat legată într-o piele veche de-un veac şi i-o dă cu grijă şefului, care o deschide la jumătate.

— Azi, a o sută treizeci şi şaptea zi din calendarul nostru, floarea zilei e margareta şi-i vom aduce onoruri.

Imediat, fiecare războinic pune, odată cu Artur, câte o margaretă în micul vas de lut care fierbe pe foc. Apa dă în clocot, iar margaretele se ofilesc.

Artur priveşte cum fierbe poţiunea, curios şi scârbit lotodată. Chiar dacă numele îi sună bine, „supa de margarete“ nu-i unul dintre felurile lui preferate de mâncare. Cu ajutorul linguroiului din lemn, care se vede de la o poştă că a fost cioplit cu mâna, şeful îi toarnă lui Artur un bol întreg din supa zilei. Băiatul schimonoseşte un „mulţumesc“ abia auzit.

— Maxima zilei! spune şeful, citind de pe pagina din dreapta. „Natura te hrăneşte zi de zi. Într-o zi, tu vei In .Ini natura. Aşa vrea marele cerc al vieţii.“

Artur rămâne mut, gândindu-se atât la conţinutul holului, cât şi la al frazei. În principiu, n-are nimic împotrivă ca într-o zi să-şi ofere naturii trupul, dar speră, cu toate acestea, ca aşa ceva să se întâmple cât mai târziu cu putinţă şi ca fermecătoarea supă de margarete

O n-aibă rolul de a devansa împlinirea promisiunii. În delinitiv, supa are un iz ciudat. Deşi în ea nu-s decât m.u garete. Artur e convins de asta.

— Hai, hai, bea! îl îndeamnă, amabil, şeful.

„De ce e, oare, sunt atât de amabili? Şi de ce nu beau şi ei din supă?“ se întreabă Artur, devenit brusc neîncrezător. Dar chipurile lor sunt inexpresive, şi el n-are nici un răspuns.

— E cam prea caldă! protestează puştiul care, hotărât lucru, e

la fel de viclean ca ei.

Şeful i-a simţit reticenţa. Îi zâmbeşte atent. Înţelege, fireşte, că riturile lor de mari războinici pot impresiona un băieţel. Atunci, ca să dea exemplu, şeful dă pe gât dintr-o înghiţitură tot bolul său, bând îndelung şi tihnit. Ceilalţi patru războinici fac la fel. Fără să clipească, fără să se strâmbe. Dar Artur se schimonoseşte şi pentru ei. Toate privirile se întorc spre el. Chiar dacă nimeni nu zice nimic, pare limpede că refuzul de a da pe gât zeama hrănitoare poate fi luat drept un afront, ori, chiar mai rău, drept o insultă. Şi a insulta un mare războinic matasalai e, cu siguranţă, cea mai bună cale de a sfârşi prin a fi ciopârţit şi pus lângă Zabo, zebul care tronează deasupra capului lui Artur. Prin urmare, n-are de ales. Mai bine să mori de demnitate, decât de ruşine. Artur îşi ţine răsuflarea şi înghite toată zeama dintr-o singură sorbitură, ca atunci când mama îi dă să bea un sirop oribil, special conceput pentru a-i scârbi pe copii şi care vindecă, eventual, şi bronşitele. Artur scoate pe gură un aer atât de fierbinte, că pe loc se transformă în norişor. Poate că a fost făcută pentru a-i lua viaţa, dar pe moment zeama nu are nici un efect, căci Artur nu simte nimic special, în afara căldurii care i se răspândeşte în tot trupul.

— Ei?! Cu ce crezi că seamănă? îl întreabă şeful, rontinuând să zâmbească din colţul gurii.

— Păi... s-ar zice că... are gust de... margarete?

Pe războinici îi podideşte râsul, auzindu-i răspunsul pe cât de simplu, pe atât de cinstit.

— Exact! Foarte bună analiză! zice şeful.

Artur surâde, la rândul lui, amuzat de propria naivitate.

— Gura copilului adevăr grăieşte, spune şeful.

Dar Artur ştie prea bine că vorba nu-i a matasalailor. Războinicii sunt azi foarte binedispuşi, gata să se lase cuprinşi de un nebun râs colectiv.

— Ce calităţi are supa? întreabă Artur, curios ca întotdeauna.

— Absolut nici una! răspunde şeful, declanşând râsul nebun pe care toţi păreau să-l aştepte. E doar adiţională! Noi urmăm ce scrie la carte! izbuteşte el să zică, hohotind sacadat.

— Cartea... de bucate! adaugă un războinic, şi râsul molipsitor îl podideşte.

Artur priveşte cum se strâmbă războinicii de râs, ca mşic copii la teatrul de păpuşi. Or fi margaretele i iilorizante şi nu li se

cunosc încă proprietăţile? Or fi degajând ele, prin fierbere, un gaz ilariant, un suflu de imcrcţe, în stare să transforme marii războinici în licbcluşi hliziţi?

E neplăcut, pentru că Margareta e prenumele bunicii, dar noi îi spunem Reta! precizează Artur, ceea ce provoacă definitiv un râs general.

Şi cum să nu râzi, închipuindu-ţi-o pe Mami fierbând pe fundul unei oale?! Chiar în acel moment, Alfi decide să bage capul prin gaură, mirosind marea lovitură.

— Vrei şi tu puţină supă?! urlă un războinic, aşa că toată ceata se strică iar de râs.

Se ţin de burtă de atâtea hohote. Chiar şi Artur e gata să se lase cuprins de râsul nebun, care face ravagii. Numai lui Alfi nu-i arde de glumă. Acum, că viaţa lui Artur nu mai e în primejdie, n-ar strica să se ocupe de cei care sunt cu adevărat în pericol să şi-o piardă. Alfi latră de câteva ori, iar în cele din urmă îl trage pe Artur de mânecă.

— Stai, Alfi! Aşteaptă un pic, se încălzeşte supa! glumeşte băiatul.

Cocoşaţi de atâta râs, războinicii nu-s în stare de nimic, decât să hohotească. Alfi e scârbit. Iese din cort, dar nu se opreşte din lătrat. Poate că aşa stăpânul îi va înţelege mai bine mesajul. Dar Artur s-a prins. Câinele se răsuceşte ca un titirez, se încruntă, îşi pleoşteşte urechile. Nu încape nici o îndoială, acasă se întâmplă ceva. Artur se ridică dintr-un salt şi o şterge afară.

— Ei, unde-ai plecat, Artur? întreabă şeful, foarte amuzat.

Dar Artur e deja prea departe ca să-i mai răspundă. E chiar prea departe şi ca să audă întrebarea.

S-a dus să culeagă margarete! zice un războinic, pe care îl podideşte râsul iar, aruncând toată ceata într-o isterie colectivă.

Ai fi zis că toată acea nebunie era efectul petalelor de margarete fierte în oală.

Capitolul 3

Artur îşi ia trotineta din lemn, pe care o lăsase rezemată de un copac, la intrarea în pădure. Alfi latră şi se învârte în jurul lui ca o muscă.

— Foarte bine! Am înţeles! Vin! se enervează Artur, urcându-

se pe trotinetă.

Se opinteşte de câteva ori, ca să prindă viteză, şi-o ia în jos, pe cărarea care şerpuieşte până la casă. Artur îşi cunoaşte bine maşinuţa şi ia toate curbele fără să frineze. Trebuie să prindă maximum de viteză, ca să nu fie nevoit să meargă pe jos la capătul liniei drepte care urcă până la intrarea în casă. Ultimul viraj. Artur se lasă în jos, ca să nu ia vântul în piept. Alfi scoate limba, dar asta nu-1 face mai aerodinamic. Mergând în linie dreaptă, a recuperat întârzierea şi intră primul, ca şi cum ar vrea să-l ducă pe Artur drept la locul dramei.

Albinuţa e tot acolo, pe fundul paharului, agonizând pe spate, cu lăbuţele în aer, zgâriind un soare invizibil. Lui Artur nu-i vine să-şi creadă ochilor. Cine ar putea fi în si are de asemenea cruzime? Băiatul priveşte jur-împrejur. Fireşte, vinovatul s-a făcut nevăzut. Dar toţi ştiu că asasinul revine întotdeauna la locul faptei. Artur e hotărât să aştepte oricât. Până atunci, albinuţa trebuie salvată. Artur ridică uşor paharul. Aerul proaspăt intră imediat, ilar gâza abia de mai respiră, căci e de-acum în drum către i .iiui dulciurilor. Băieţelul ştie pe dinafară gesturile salvatoare. Le-a învăţat anul trecut, când tatăl l-a trimis în ubăra pentru cercetaşi. Dar albina e într-adevăr foarte mică şi o respiraţie gură la gură nu-i uşor de făcut. Artur se mulţumeşte deci să sufle delicat asupra ei. Aripioarele im cp să-i bată uşor, sub efectul zefirului mângâietor, totuşi illiinuţa nu pare să se trezească din somn. Puştiul e uluit. Poate că ar trebui să înceapă prin a-i elibera picioarele pi inse în dulceaţă şi a o întoarce pe burtă.

Francois stă în patru labe, chiar dacă nu i se văd decât două, căci a intrat aproape de tot în masca chiuvetei din bucătărie. După ce a răsturnat tot ce putea răsturna, tatăl iese, ameninţând victorios cu un spray insecticid.

— Aha! Ai văzut că mai e unul?! îi spune soţiei, nu pare încântată de veste.

— Nu-1 văzusem, spune mama, cu reaua-credinţă pe care încurcătura care i se citeşte pe faţă abia o poate ascunde.

Nu c-ar fi prea viclean, dar soţul îi simte totuşi reticenţa. Îi pune drăgălaş o mână pe umăr.

— Dragă, trebuie să-ţi mai amintesc, oare, că o fac în interesul tuturor şi mai ales al lui Artur?

Mama se învoieşte cu inima îndoită. Tatăl insistă, ca să

puncteze şi mai limpede:

— Îţi aminteşti ce-a zis doctorul?

Mama consimte iar, dar Francois merge până la capăt, până când ei i se face pielea de găină.

— A spus clar că şi cea mai mică înţepătură de albină i-ar putea fi fatală. Şi vrei să las gângăniile să dea târcoale casei, cu riscul de a-1 vedea înţepat pe micuţul nostru Artur în mijlocul unei partide de-a v-aţi ascunselea? Vrei ca râsul vesel al copilului nostru să devină strigăt de durere?

Tatăl a câştigat. Mama e în lacrimi.

— Micul meu Artur, îl iubesc atât de tare! plânge ea cu sughiţuri.

Soţul pune pe umerii femeii o mână care se vrea liniştitoare.

— Dar n-avem altă soluţie. E care pe care!

Artur a găsit aşchia pe care o căuta. Poate, în fine, să defacă lăbuţele albinei. Concentrat ca un chirurg, minuţiosca un campion din ţara florilor de cireş, desface una câte una lăbuţele lipite. Neştiutoare şi încă ameţită, albina a scos acul, cum face de câte ori e atacată. Plin cu venin, acul se leagănă uşor, în căutarea duşmanului. Dacă ar şti măcar că degeţelul care tot trece pe lângă ea e al mâinii care nu încearcă decât s-o salveze! Iar Artur, ştie el, oare, că-şi riscă propria viaţă eliberind mica gânganie?

Fireşte că ştie. Doctorul l-a dăscălit mai bine de-o oră, interzicându-i chiar să iasă din casă. Ca şi cum i-ai spune greierului să nu cânte toată vara. Dar Artur are natura în sânge şi animalele în suflet. Nu-i fericit decât când îşi umflă plămânii cu aer curat. De altfel, el nici nu pricepe nimic din alergia de care suferă şi crede că bătrânul doctor pe jumătate orb a greşit diagnosticul. Ori că, pur şi simplu, a încurcat două fişe. A pus-o pe-a lui în locul celei a lui Bobiţă Paspoal, de pildă, colegul lui de clasă, rotofei ca o budincă, şi moale tot ca o budincă. Şi, culmea, mănâncă numai budinci. Bobiţă nu iese din casă nicicând, decât ca să meargă la şcoală. Se teme de tot şi de nimic şi, mai ales, se teme că are să-i fie teamă. De cum vede o albină, începe să geamă, de parcă gâza l-ar fi muşcat deja. El se consideră pur şi simplu prea sensibil, ceilalţi îl cred laş ca un purice. Dar Artur nu-i aşa, el eliberează acum albina cu totul. Gâzele sunt cunoscute pentru instinctul lor, iar cel al micii gângănii intenţionează din plin. Albinuţa a avut de o mie de ori

motiv să-l înţepe, dar tot de o mie de ori o forţă, un presentiment n-a lăsat-o. Simte, probabil, că ciudatul omuleţ nu-i în stare să facă rău nici măcar unei muşte. Cu atât mai puţin unei albine.

Trupul gânganiei e străbătut de un fior, care îi trezeşte toţi micii muşchi prea mult lipsiţi de aer. Albinuţa dă de câteva ori din aripi şi constată fericită că nu i s-au stricat.

— Îmi pare tare rău de întâmplare. Am să am grijă ca aşa ceva să nu se mai repete! se simte Artur obligat să spună, ca pentru a-şi scuza tatăl.

Albinuţa îl priveşte un pic, apoi îşi ia zborul. Decolează greu, poate din pricina tonei de dulceaţă pe care o cară. Virează, trece pe sub nasul lui Artur şi prinde iute viteză. Băiatul o urmăreşte cu privirea, până când aceasta se pierde în pădure.

— E imposibil! repetă tatăl pentru a douăzecea oară, studiind paharul pe toate părţile.

Pentru el, albina care scapă din pahar e ca iepurele care iese din pălărie; trebuie să fi folosit un truc.

— Totul e bine când se sfârşeşte cu bine! conchide mama, cu faţa luminată de un zâmbet. Artur n-a fost înţepat, iar gâza cea rea s-a dus acasă! mai adaugă, încercând să pună capacul spray-ului cu insecticid.

Dar soţul ei nu-i prea fericit. Nu-i plac albinele, nici şmecheriile şi, mai ales, nu-i place să i se perturbe planurile. Îşi priveşte nevasta, care încă se mai luptă cu spray-ul.

În orice caz, dacă mai îndrăzneşte să vină pe-aici, n-am s-o ratez! strigă, încruntând din sprâncene, într-o criză de orgoliu tipic bărbătească.

Ai crede că albina nici n-aştepta decât să-l audă spunând asta, ca să se năpustească asupra lui. În plină putere, ţintind cu acul înainte. Atingând suta de kilometri pe oră. Punct ochit, punct lovit: un fund nostim, cât se poate de rotund, ca un fruct bine pârguit. Imposibil de ratat, căci e drept în centrul mirei. Armament, libertate de mişcare. Cât despre reuşită, nimereşte drept în măr, ca Wilhelm Tell. Bărbatul sloboade un ţipăt neomenesc, ascuţit, de parcă i-ar li intrat un cui în pantof. Îşi ciufuleşte soţia, care începe să zbiere şi ea, împărtăşindu-i durerea. Problema e că, atunci când se sperie atât de rău, mama se crispează şi se agaţă de orice. Acum, de spray-ul cu insecticid. Un jet formidabil invadează aerul. Ai zice că a

strănutat un elefant. După săgeata primită în măr, jetul îl izbeşte pe Francois în faţă. Durerea e atât de mare, că nici nu mai poate urla. Nici nevastă-sa. Catastrofa, pe care tot ea a provocat-o, a înmărmurit-o. Se lasă o tăcere, ca aceea care precedă tunetul. Se aude doar zgomotul firelor din mustaţă, care ard din pricina insecticidului puternic.

Tatăl scoate atunci al doilea strigăt, de natură necunoscută, aproape supranaturală, atât de strident, că nu i o vioară nu l-ar putea reda. Atât de tare, că mamei, aflate prea aproape de unda de şoc, ii cad trei bigudiuri. Strigătul e, fireşte, încărcat de particule de insecticid, pe care mama le primeşte drept în faţă. Îi cad pe loc genele false. Căci nici un lipici nu rezistă la asemenea căldură. Urletul se îndepărtează treptat, iar ecoul se izbeşte când de-un deal, când de altul, dedanşând, în trecere, aproape toate alarmele.

— Cât am să mai stau cu această ridicolă compresă pe cap?! exclamă Francois, nerăbdător ca întotdeauna.

E amuzant să constaţi că, la aproape patruzeci de ani, el încă n-a priceput că tocmai nerăbdarea îl împinge să facă prostii.

— Încă zece minute. Aşa spune prospectul, răspunde mama, ambalând medicamentul şi luându-şi sticluţa cu ojă.

Lungit pe canapea, cu un prosop umed pe ochi, tatăl gesticulează ca un copil care nu reuşeşte să adoarmă.

— Oricum, albina n-a putut ieşi singură. Cu siguranţă a avut complici din afară, bombăne rănitul.

— Sunt tare inteligente gâzele astea, ştii?! Şi uneori foarte puternice! îl asigură mama, întinzând delicat oja roz pe unghiile degetelor deschise în evantai.

— Nu mai spune tot ce ţi se năzare! Vezi tu vreo albină suflecându-şi mânecile şi ridicând paharul cu micile-i braţe musculoase, ca să poată scăpa?! ripostează tatăl, stând bosumflat sub compresă.

Cumsecade, mama ridică uşor din umeri. Nu ştie ce să creadă. În zilele noastre vezi atâtea lucruri neobişnuite! De curând a văzut la televizor un piton care a înghiţit o capră.

— Dar asta n-are nici o legătură! spune tatăl, atât de rnervat, încât din compresă ies aburi. Pitonul care mănâncă o capră e ceva normal! Anormală e capra care ar mânca pitonul!!

Mama se gândeşte un timp. Caută cu greu prin memorie; e adevărat că nu-şi aminteşte să fi văzut aşa ceva la televizor. Dar

omul face zilnic noi descoperiri şi ea e convinsă că un cineast va izbuti într-o zi să filmeze şi aşa ceva. Îşi priveşte unghiile lucind în lumină. Mulţumită de rezultat, trece la mâna dreaptă, dar mustaţă stupefiată că o furnică se urcă pe fusta ei inflorată. E adevărat că imprimeul e deosebit de frumos, dar o furnică nu-i poate lua fusta drept câmp cu maci; există unele limite, iar mama le vrea totuşi respectate.

— Ei! Hai, du-te de unde-ai venit, în grădină! îi şopteşte, ameninţând-o cu vârful pensulei.

Şopteşte, pentru că, dacă soţul ei află că e o gânganie oricât de mică în casă, mai goleşte un spray. Furnica nu piii epe nimic, fiindcă-i prea ocupată să afle cum s-au urnit macii de pe imprimeu.

— Fii atentă! Ai să mă obligi să mă apăr! insistă mama, tot în şoaptă.

Furnica nu vrea să fie ascultătoare, iar mama se simte obligată să ia măsuri, gonind furnica cu o lovitură de pensulă. Gâza rămâne cu o urmă de lac roz care, la dimensiunile ei, corespunde unui găleţi întregi de cremă ameţitoare. Gângania intră în panică, total surprinsă de atac. O ia la goană pe rochie în jos, împopoţonată cu enorma pată roz.

Mama e încântată şi urmăreşte furnica cu privirea, ca să se asigure că ea se duce chiar în grădină. Dar furnica se răzgândeşte şi o ia în direcţia opusă. Intrigată, mama se ridică şi o urmăreşte discret, uşoară ca elefantul care urmăreşte un şoarece. Furnica ajunge lângă scară şi urcă pe perete. Ajunge la o cornişă mică. E o baghetă ornamentală din lemn, care dă ocol apartamentului. E vizibil că serveşte de drum multora, căci acolo se întâlnesc câteva furnici. Trebuie să fie ora de vârf. Tânăra doamnă a amuţit. Face cale întoarsă cu privirea, ca să afle de unde vin toate insectele acelea.

— Oricum, gâng ăniile nici nu gândesc! De-aia se numesc astfel, nu crezi? bombăne tatăl, incapabil să stea liniştit pe canapea. Telefonul, televizorul? Cine le-a inventat? Albina? Ţânţarul? întreabă, umflându-şi pieptul, arătând astfel că aparţine rasei inventatorilor.

Mama urmează cu privirea capetele instalaţiilor care merg în lungul zidului şi observă furnicile care aleargă, mai grăbite ca oamenii, în drum spre serviciu. Deodată, spre marea ei surpriză, drumul se opreşte într-un colţ, făcând loc unui pod suspendat,

care se întinde până la celălat zid. E întocmit din aşchii de lemn, împletituri din nervuri de frunze şi din lamele fine de bambus, îngrijit aliniate şi legate unele de altele. Mama rămâne gură-cască. N-a bănuit niciodată că făpturi atât de mici pot avea un talent atât de mare.

— Şi catedrala din Chartres? Podul de la Tancarville? Cine a construit podul de la Tancarville? Furnicile, poate?! continuă tatăl, orbit şi de compresă, şi de prostie.

Mama se uită la podul incredibil, gigantic şi miniatural lotodată, care nu-i cu nimic mai prejos decât cel din Tancarville.

— E nostim că spui asta, pentru că acolo-i chiar un pod făcut de furnici şi mă întrebam cum l-au putut face, fără să le observăm! răspunde liniştită, deloc tulburată ile enormitatea spuselor lui.

Tatăl oftează, sub cârpa udă.

— Probabil că au recurs la un birou de studii pentru Iiu nici, care a contactat furnici arhitecte. Sunt multe n oii de arhitectură pentru furnici! După ce parlamentul Imnicilor a votat creditele, iar banca furnicilor a dcMocat fondurile pentru construcţia podului! turuie tatăl, care se vede că a hotărât să răspundă mucalit hazului mamei.

Dar a uitat că ea n-are haz. Şi nici n-a avut vreodată.

— A, da?! Incredibil! spune ea, cu naivitate. Niciodată n-aş fi crezut că furnicile au asemenea organizare, atât de asemănătoare alei noastre!

Tatăl scoate fum de sub compresă, ca un cotlet aruncat într-o tigaie fierbinte, şi urlă:

— Dar cum vrei tu să construiască furnicile un pod?!

O furnică are două grame! Nu există balanţă cu care să-i poţi cântări creierul! Gândeşte două secunde, înainte de-a spune ce ţi se năzare!

O soţie îşi crede întotdeauna soţul, mai ales când acesta zbiară.

— Dar podu-i chiar aici, dragule. În faţa ochilor mei. Şi, dat fiind numărul de furnici care merg pe-acolo, cu siguranţă n-a fost construit peste noapte!

Tatăl lasă să-i scape un oftat prelung, care spune multe despre nivelul atins de exasperarea lui.

— Foarte bine. E un pod miniatural, care pendulează în casă. De ce nu? Şi furnicile se folosesc de el: să fie într-un ceas bun!

Cu atât mai bine pentru ele! izbuteşte să spună, relativ calm. Dar e im-po-si-bil ca fur-ni-ci-le să fi cons-tru-it a-cest pod bles-te-mat! E limpede?! urlă iar, gata să se sufoce sub compresă.

Mama încuviinţează. Se ştie bine că bărbatul furios n-are urechi să audă.

— De acord, nu furnicile, acceptă ea în cele din urmă.

Încântat că soţia şi-a băgat minţile în cap, bărbatul se linişteşte pe canapea.

Dar, dacă nu furnicile... atunci cine? întreabă mama, în pofida tuturor aşteptărilor.

Francois e gata să explodeze.

Capitolul 4

Vinovat e Artur. S-a aşezat la biroul bunicului, cu o lupă în mână şi cu o pensetă de epilat în cealaltă. În faţa lui, o jumătate dintr-un pai tăiat cu grijă. De o parte şi de cealaltă, Artur i-a lipit zece roţi. Sunt periuţe de zece firfirici, montate pe bolduri care joacă rolul osiilor. În faţa paiului, un minuscul sistem special va permite celui care va voi să tracteze maşina pe mai multe roţi. Într-un cuvânt, ca şi într-o sută, Artur e pe punctul de a construi un mic camion-cisternă. Comanditarii sunt aici, în faţa lucrării, fascinaţi că asamblarea se face sub ochii lor. Am putea să spunem, mai curând, în faţa antenelor lor, căci e vorba de o delegaţie de cinci furnici.

Artur ia cu penseta ultima periuţă, îi aplică o mi nipicătură de lipici şi, cu ajutorul lupei, fixează ultima roată a maşinii. Îşi pune apoi lupa şi-şi priveşte satisfăcut opera.

— Gata, am terminat, spune simplu.

Furnicile sunt încântate şi aplaudă frenetic, cu toate patru lăbuţele. Din nefericire, Artur mai mult ghiceşte decât aude.

— Mulţumesc, mulţumesc, pentru de trei ori nimic, le răspunde modest. Hai, la bord, vă însoţesc.

Furnicile nu se lasă rugate şi se strecoară în pai, hurte încântate să-şi cerceteze noul camion.

Podul bunicului nu s-a schimbat vizibil de când l-am descoperit. Toate obiectele de artă vândute oribilului anticar şi-au reluat locul. De la neplăcuta întâmplare, nrecrea timpului a pus iar praful la locul lui obişnuit. Kimicului nu-i plăcea să-i fie

deranjată vesela cu dezordinea ei organizată. Acolo, găina nu-şi putea găsi oul, dar Archi putea găsi orice, chiar şi o găină. Ştia pi iris unde punea obiectele şi, la orice schimbare în piopriul haos, risca să piardă controlul asupra v echiturilor. Dar acceptase în mod excepţional şi în umilea serviciilor aduse de nepotul lui naţiunii, ca Amir să-şi instaleze acolo un tronson din trenul electric, onoare care pe puşti îl umplea de fericire. A nur avusese grijă să nu deranjeze nimic şi respectase scrupulos topografia locului. Liniile lunecau, astfel, mur două valize mari, înainte de a brăzda valea cărţilorşi de a se fofila apoi prin colecţia de statui africane, care păreau să privească lung trecerea lui. Dar asta nu făcea din ele nişte viţei la poarta nouă.

Artur pune delicat paiul pe vagonul de transport, ultimul element al unui tren special format pentru eveniment.

— Am să vă însoţesc, e mai bine aşa. Roţile nu-s prea sigure acum, se adresează Artur micuţei cete a furnicilor, care aşteaptă răbdătoare în faţa gării principale.

Furnicile înţeleg semnalul şi se năpustesc în vagon, ca să ocupe cele mai bune locuri. Trebuie spus că vagonul de clasa întâi e somptuos, iar furnicile n-au prea des ocazia să călătorească în condiţii atât de bune.

Artur primise trenul şi toate accesoriile de la bunicul lui, după aventura anterioară. Primind cadoul, băiatul chiuise de fericire aproape o săptămână întreagă. Nu mai mânca, nu mai dormea, prea ocupat cu construcţia unei reţele de linii care să-i unească odaia cu cea a bunicului. Acesta îi dăduse o mână de ajutor la programarea trenurilor, a trecerilor de nivel şi a haltelor. Trebuiau evitate şi coliziunile între trenuri, şi părinţii. E inutil să spunem că Archi a trebuit sil negocieze cu mână forte, pentru ca Francois să accepte un tren în casă. Ca regulă generală, tot ce-1 scotea din rutina lui îl deranja. Era regele imobilismului, şi, ca atare, considera că a avea un băiat de neţinut în frâu era o grea lovitură a sorţii.

Artur se lungeşte pe jos şi aruncă o privire în vagoane. Toate furnicile s-au aşezat şi trepidează de nerăbdare, ca nişte copii care aşteaptă un spectacol la uwtrul de păpuşi.

— Trenul special pleacă în direcţia terminus. Atenţie, sr pleacă de la peronul 1! anunţă Artur, ducând mâinile pâlnie la gură, ca să imite sunetul megafonului.

Se apropie de transformator şi răsuceşte uşurel m.ineta de

comandă. Trenul demarează molcom, în strigătele de fericire ale furnicilor. Artur măreşte puterea, trenul accelerează şi pătrunde într-un soi de ilelileu, printre valize. Furnicile sunt la ferestre, cu .mtcnele în vânt, şi cântă melodii necunoscute nouă. Anur e şi el foarte entuziasmat. De astă dată are p.is.igeri!

Trenul şerpuieşte prin valea cărţilor, iar furnicile tint uluite la vederea munţilor de cunoştinţe etalaţi în faţa lor. Copilul vede cum reapare trenul, care dispăruse cu câteva clipe mai înainte pe fundul văii. Schimbă macazul, iar locomotiva o ia pe alt drum. Merge drept către uşă, atât de rindeluită jos, că pe sub ea poate trece un urii. Artur ridică mâna şi salută delegaţia care trece prin faţa lui.

— La revedere şi pe curând! strigă băiatul, încântat, tuturor furnicilor, care se înghesuie la ferestre, ca să-l salute.

Unele dintre ele chiar flutură în mâini bucăţele de hârtie, în loc de batiste.

Trenul se îndreaptă spre uşă, se pregăteşte să treacă pe dedesubt, când, pe nepusă masă, apare o umbră, una ieşită drept dintr-un coşmar. Zimbetul lui Artur îngheaţă. Intuieşte catastrofa. Coliziunea, deraierea. Uşa se deschide brusc, frecându-se de trenul pe care Artur a avut prezenţa de spirit să-l oprească. Frâna le surprinde pe furnici, care-s aruncate înainte, într-o harababură de nedescris, mai ales zgomotoasă. Atât de zgomotoasă, că mama ciuleşte urechile.

— Artur! Până la urmă ai să faci un accident cu trenul! se vaită mama, care nu ştie pe unde să mai calce.

— Numai din cauza ta era să deraieze totul! se apără Artur. Întri brusc, aşa, fără să anunţi, fără să baţi la uşă! La trecerile de nivel, tata micşorează viteza şi se uită dacă nu trece vreun tren, nu-i aşa?

— Păi, sigur, se bâlbâie mama.

— Ei bine, şi aici e la fel! Trebuie să fii atentă, căci un tren poate ascunde altul, adaugă Artur.

Mama îl priveşte pe micul şef de gară, tatuat cu vopsele de război africane, şi se întreabă cu ce i-a greşit ea bunului Dumnezeu, ca să merite asemenea fiu.

— Cred că tatăl tău are dreptate: trenul ţi-a sucit minţile! Te previn, nici vorbă să-l aduci în casă! precizează mama cu fermitate.

— Nici n-aveam de gând să-l aduc. Apartamentul e prea mic.

Şi, în plus, e mai util aici! răspunde Artur.

Mama e uşor uluită.

— Cum adică, mai util?

Pe Artur l-a luat gura pe dinainte. Trebuie neapărat să scoată mingea pe tuşă, dacă nu vrea s-o păţească.

Mai util, pentru că... bunicul se va putea juca cu el! Adoră trenurile electrice, pentru că el n-a avut când era mic!

Mama nu pare cu adevărat convinsă de argumentele fiului. Priveşte trenul oprit la picioarele ei şi vede brusc trei furnici înnebunite, care urcă în vagonul de clasa inui. Probabil c-au căzut din pricina vreunei frâne brutale. Mama se încruntă. Furnici care construiesc poduri mai treacă-meargă, dar care să călătorească la clasa întâi, asta-i deja prea mult. Mama îşi potriveşte ni lielarii şi se apleacă asupra trenului. În vagon, toate furnicile sunt cuprinse de panică. Majoritatea se ascund sub bănci, iar celelalte se lipesc de perete. Dacă-s zărite, e o catastrofă. Ochelarii trec prin faţa ferestrelor fonului, ca dinozaurul care se uită pe gaura cheii. Furnicile îşi dau seama şi-şi ţin respiraţia. Ochelarii trec şi dispar. Un oftat de uşurare străbate întregul vagon. Mama ia un aer sever. Va apela la insecticid.

— Artur, în tren sunt furnici! strigă, sigură de sine.

— Mai bine să stea în tren decât să umble peste tot, mi? răspunde fiul, fără să se sinchisească.

Mama amuţeşte. Copilul a avut întotdeauna un năucitor simţ al logicii.

— Păi, sigur, într-adevăr, se simte obligată să zică.

— Atunci, fii atentă la picioare, răspunde Artur, răsucind maneta dintr-o mişcare.

Trenul demarează în trombă. Mai ceva ca rapidul. Mama tresare, furnicile-s aruncate iar peste tot, iar vagoanele trec grăbite pe sub uşă. Mama se uită după ele, apoi la fiul ei, care îi zâmbeşte. Are un zâmbet forţat, care o face să creadă că iar a fost dusă de nas. Dar, neştiind natura şmecheriei, hotărăşte să schimbe vorba.

— Hai! E vremea duşului!

Trenuleţul merge în lungul mezaninului, oferind o ciudată privelişte a salonului. Toare furnicile sunt de aceeaşi parte a trenului, înghesuindu-se la ferestre, ca s-o admire. Ar fluiera de plăcere, dacă ar fi cineva atât de amabil să le înveţe.

Capitolul 5

Salonul e liniştit. Probabil pentru că tatăl a plecat. N-a mai rămas decât compresa, pe care a azvârlit-o pe canapea. El e în grădină, cu chipul umflat de arsuri. N-ar fi arătat mai bine nici dacă şi-ar fi băgat capul într-un roi de albine. De altfel, tocmai asta şi caută în grădină: un roi. S-a dus vremea când căuta pur şi simplu doar să-şi apere casa, înconjurând-o cu capcane pline cu dulceaţă. A hotărit să schimbe tactica, să meargă la sursă. Nu va mai prinde albinele una câte una (chiar dacă, mulţumită lui Artur, n-a mai prins nici una), ci pe toate odată. Un genocid. O bombă atomică în ţara albinelor. Furia a trezit în el latura neagră a omului. Nu mai visează decât un singur lucru: să găsească roiul şi să-l distrugă, dacă-i posibil cât mai atroce, pentru ca suferinţa albinelor să fie proporţională cu a lui. Umilinţa a fost prea mare şi n-o poate ierta.

Iată-l deci străbătind grădina cu paşi mari, cu ochii după o albină. Gâza e tare umflată şi se îndreaptă, cu siguranţă, spre stup. Nu-i rămâne decât s-o urmărească. Se apleacă puţin, încercând să treacă neobservat. Ca să fim drepţi, nu se prea schimbă nimic, căci el poartă o cămaşă galbenă atât de ţipătoare, că şi păsările mijesc ochii când trece. Un elefant nu-i invizibil numai pentru că-şi ascunde trompa. Dar albina e prea ameţită de zahărul supt ca să-şi mai dea seama că-i urmărită, şi intră în pădure, urmată de vânătorul tot atât de discret ca sperietoarea de ciori care străbate câmpia.

În spatele unui grup de copaci e o poieniţă, în mijlocul căreia un stejar de două ori centenar pare să facă legea. Acolo, sub una dintre primele lui crengi, şi-a construit regatul regina albinelor. Stupul e foarte rotund, iar creanga groasă a stejarului l-a apărat probabil de-a lungul mai multor ierni. Albinuţa se ridică uşor în zbor şi se apropie de semenele ei, care bâzâie la intrarea stupului. „A bâzâi“ nu-i, fără nici o îndoială, verbul cel mai precis, când e vorba de albine, mai ales că se ştie ce prost se au ele cu bărzăunii, iar ultimul lucru pe care trebuie să-l faci când te apropii de-un stup e să-i enervezi pe cei dinăuntru cu vorbe supărătoare. Să spunem deci „albine care bat din aripi“, expresie care va crea mai puţine probleme şi nu va supăra pe

nimeni, căci, după cum ştie oricine, albinele sunt fascinate de frumuseţea fluturilor care, la rândul lor, sunt căzuţi în admiraţia rochiilor dungate ale acestora. Deci albinele bat din aripi în stupul lor ca fluturii, şi abia de-şi salută colega care vine cu prada.

Ceva mai încolo, tatăl zâmbeşte machiavelic. Aproape salivează, ca vulpea în faţa bucăţii de brânză. Zâmbeşte, dar, cum are faţa umflată, nu-i mai lipseşte decât un măr în gură, ca să semene cu un purcel abia uns din cuptor. De săptămâni întregi visează această clipă. Va putea, în fine, să răzbune toate jignirile, magia repetată, situaţiile aproape groteşti, în care a fost pus din pricina gângăniilor diabolice. Dar, înaintea „marii răzbunări“, pe care are s-o pregătească cu minuţiozitatea unui general japonez, se bucură de „mica răzbunare“. Cea care-i pleacă din inimă şi cere un răspuns imediat.

Si rutează ţărâna cu o privire de nebun, în căutarea pietrei potrivite pentru a o arunca în ele, ca să le-arate ce-o să le-aştepte. Oscilează în privinţa pietrei, dar, în final, o alege pe cea mai mare. Care va face cât mai mult rău. Pe chipul său umflat, râsul sarcastic dă foarte bine. Se întoarce brusc şi-şi potriveşte noua armă, mândru ca maimiţa care iese din cuaternar. Dar scoate un urlet de spaimă, căci dă nas în nas cu un bongo-matasalai. E un fel de-a spune, căci tatăl îi ajunge doar până la buric. Uni un risc să-şi frece nasurile! Războinicul — cel adevărat — e chiar între piatră şi stup, ceea ce nu poate fi doar rodul hazardului.

Dă-te, te rog, eu... am o socoteală de încheiaţi bâiguie tatăl, care încearcă să-şi ascundă teama sub o aparentă siguranţă de sine.

Războinicul îl priveşte cu ochi mari şi negri, destul de mult cât să-l facă să se simtă stingher. Trebuie spus cil în ochi i se văd miile de câmpii pe care le-a străbătut, fără să fi ştiut vreodată ce-i frica. Aşa că n-o să se emoţioneze el în faţa unei sperietori de ciori, chiar dacii aceasta are o piatră în mână.

— Haide! De săptămâni de zile mă scot din sărite! Azi e rândul meu! insistă tatăl, tot mai şovăitor.

Războinicul arată cu mâna stejarul mare şi spunr calm şi impunător:

— Acest copac are mai bine de două sute de ani. L-a văzut născându-se pe tatăl tatălui tău. E cel mai bătrân din toată

pădurea şi, dacă a hotărât să dea adăpost roiului, mi putem decât să ne supunem voinţei şi ştiinţei lui.

Tatăl rămâne uşor uluit. Nu şi-a închipuit niciodată asemenea ierarhie.

— Aici sunt la mine acasă şi n-o să facă legea un copaci se răzvrăteşte, umflându-şi pieptul.

— Dacă gândeşti aşa, trebuie să-ţi amintesc că nu eşti la tine, ci la Archi, iar piatra din mâna ta nu-i a ta, ci aa mea, răspunde războinicul, liniştit.

Tatăl se uită la piatră, mirându-se că ea ar putea avea proprietar. Nimic nu-i mai stupid şi mai anonim decât o piatră. O întoarce şi constată că pe ea sunt cioplite figuri de africani. Războinicul întinde mâna să-şi recupereze bunul. Tatăl se simte uşor pierdut. E greu să conteşti obârşia pietrei cu asemenea gravuri. În fine, lasă obiectul in mâna uriaşă, întinsă spre el.

— Nu-i nimic dacă mai aşteaptă! mormăie, arătând ti upul cu degetul. Mai vin eu… iar răzbunarea mea va fi teribilă! se simte obligat să adauge.

De la înălţimea lui de doi metri şi treizeci de irntimetri, războinicul se uită la el ca bâtlanul la un purice. Francois se întoarce pe jumătate, dă din umeri şi se îndreaptă către casa de unde n-ar fi trebuit să iasă. Matasalaiul oftează, întrebându-se cum de încape atâta prostie într-un trup atât de mic.

Capitolul 6

Tatăl pune mâna pe telefonul din salon şi

formează un număr. Nu-i ia prea mult timp, pentru că are doar două cifre. Unu şi opt.

— Alo? Pompierii? strigă, fiindcă e vizibil puţin obişnuit să umble cu aparatul. Sun din casa lui Archi, aflată pe drumul mănăstirii... da, da, face foarte bine, mulţumesc. Noi nu suntem prea bine. Mai ales eu! zice, pierdut în explicaţii.

La telefon, pompierul încearcă să-l calmeze puţin.

— Ce problemă aveţi? întreabă politicos acesta.

Francois pare uşurat, căci a găsit, în fine, un aliat.

— Am fost atacat de un roi de albine şi-aş dori să veniţi să-l distrugeţi, înainte ca gâzele astea antipatice să facă şi alte victime.

— Sunteţi sigur? Albinele sunt acum prea ocupate sfl adune nectarul ca să se ia de cineva, răspunde nomnierul. care se vede ră-si sâie bine treaha.

Am toată faţa umflată! se enervează tatăl.

— Puneţi puţin unt! Bine întins, uşurează, îl sfătuieşte pompierul.

Lui Francois nu-i vine să-şi creadă urechilor. El, care so bucura că a găsit un aliat, a dat peste un renegat.

— Ascultaţi, mi-e teamă şi pentru fiul meu. E alergic şi...

Pompierul îi taie macaroana.

— Artur? Vorbiţi de Artur?

— Păi, da, se miră tatăl.

— E alergic la înţepăturile de albină? insistă pompierul.

— Da, de când era mic de tot, confirmă Francis.

— Vom veni mâine, la amiază, spune pompierul, in.iinte de a închide.

Francis rămâne ca prostul, cu receptorul în mână. Pompierul habar n-avea de povestea lui, până când a menţionat numele lui Artur. Cum de se bucură de atâta notorietate un omuleţ ca el? Trebuie spus că, pe vremea lui Artur era ocupat să salveze lumile, tatăl lui era ocupat să sape gropi. Pune uşurel telefonul la loc şi se ui maree, ca să se ducă la bucătărie, probabil, şi să ia o bucată de unt. Dar dă nas în nas cu Archi. Surprins, face nu salt înapoi.

— Scuză-mă, m-ai speriat, mărturiseşte Francois, ducând mâna la piept.

— Mai curând mie trebuia să-mi fie frică! zice Archi, împingând cu degetul în obrazul umflat al ginerelui. Ce ai mai păţit de astă dată?

M-a înţepat o albină! mărturiseşte tatăl, cam stingherit.

— Şi albina asta avea mai multe ace, nu? Am impresia că te-a înţepat de o sută de ori!

— Nu, nu! Nu m-a înţepat decât o dată... în fesă, precizează tatăl, în faţa lui Archi, care e uluit.

— Şi faţa? Ce-ai păţit la faţă? se nelinişteşte bunicul, descoperind una după alta toate dramele care au avut loc pe când îşi făcea siesta.

— Pentru asta, fiica ta e vinovată! o denunţă tatăl cu aplomb. Ea avea spray-ul cu insecticid, de unde a plecat totul.

— Dar ce naiba făcea ea cu spray-ul? se alarmează bunicul.

— Încerca să-i vină de hac unei albine recalcitrante, care până la urmă ne-a scăpat, dar acum nu mai are nici o importanţă: am reperat stupul, iar pompierii vor veni mâine să ne scape de el! explică tatăl dintr-un foc.

Archi îi aruncă o scurtă privire. Una atât de rece, că nimeni n-ar vrea s-o simtă.

— Dragă Francois, îngăduie-mi, fără nici o rea intenţie din partea mea, să-ţi amintesc că aici eşti la mine, şi asta până la bariera din lungul drumului de jos. Iar acest „la mine“ include, fireşte, şi copacii şi toate plantele carc au amabilitatea să crească aici, ca şi toate gâzele, inclusiv albinele, care îmi fac onoarea de a locui aici!

Mesajul are meritul de a fi limpede, iar tatăl cauţi degeaba, nu găseşte nimic de spus.

Mama desface prosopul pe care l-a pus pe radiator, mai mult din obişnuinţă decât ca să-l usuce, căci caloriferul e închis încă de la sfârşitul lui aprilie şi nu încălzeşte pe nimeni şi nimic. Dar trebuie spus că ea-i cu miniea aiurea. Toate măruntele necazuri ale zilei, podurile, trenurile, furnicile şi albinele au cam tulburat-o. Artur închide robinetul duşului şi se bagă în prosopul enorm pe care mama i-1 ţine deschis. Ea îl înveleşte cu un gest generos, cum numai mamele ştiu să facă, şi începe să-l maseze tandru.

— Uită-te aici! oftează ea, privind tatuajele războinice care n-au dispărut încă de pe chipul lui.

Nu-s desene războinice. Ci codurile naturii, ca să gonesc spiritele rele, înainte de a mă întâlni cu minimoşii, o lămureşte Artur entuziast.

Mama pune un pic de cremă pe o bucăţică de vată şi încearcă să îndepărteze urmele de vopsea.

Ce mai e şi istoria asta cu minimoşii? Iar drăcuşorii de acolo? zice, vizibil neîncrezătoare în nici unul dintre basmele lui de adormit copiii.

Astă seară e lună plină. A zecea. Raza o să se deschidă doar un minut şi aş putea-o întâlni pe Selena, opreşte confidenţial în urechea mamei. Nu-i spune uimii tatei, te rog, ştiu că vrea să plece mâine, dar nu-ţi face griji, mă întorc la micul dejun, se simte obligat să lămrească puştiul.

Mama îl priveşte de parcă i-ar vorbi în tibetană.

— Unde ai de gând să te duci? cere să i se spună precis.

Ei, la minimoşi, in grădină, răspunde Artur cu deconcertantă simplitate.

— A, daaa? zice mama, uşurată să vadă că nu-i decât o poveste de copii, un joc la care, amabil, a invitat-o şi pe ea să ia parte.

În fond, dacă nu iese din grădină, se poate duce unde vrea.

— Bine, îţi promit să nu-i spun nimic tatei, îi răspunde, complice.

— O! Mulţumesc, mami! spune puştiul, candid, îmbrăţişându-şi drăgăstos mama.

Părinţii se miră mereu de elanurile de tandreţe pe care doar copiii le pot avea. Mama îşi strânge dulce fiul la piept şi-l leagănă, ca pe vremea când era mic.

— Pe tata l-a înţepat azi o albină, îi spune, ca să continue conversaţia.

— A încercat s-o omoare. Ea n-a făcut decât să se apere, răspunde Artur, deloc neliniştit pentru tatăl lui.

Mama cugetă o clipă. Aparent, a priceput miracolul prin care o albină trece printr-un pahar fără ajutorul Sfântului Duh.

— Tu ai eliberat albina? întreabă.

Artur n-are curajul să-şi mintă mama, care de câteva minute se arată foarte înţelegătoare.

— Dacă cineva te-ar ataca, te-aş apăra la fel, răspunde inteligent.

E drăguţ, iubitule, dar ai eliberat un animal feroce! explică mama, convingătoare ca dentistul care zice că n-o să te doară când îţi scoate dintele.

— Albina?! Animal feroce?! Mamă! se indignează Artur, parcă cerându-i să fie serioasă când vorbeşte cu el.

— Da, feroce! Fiindcă îţi poate, face tot atât rău cât un leu sau un rinocer! O înţepătură mică, şi gata cu aventurile lui Artur! îl dăscăleşte mama, care, de astă dată, nu-i departe de realitate.

Dar lui Artur nu-i e frică. Deşi mic, el ştie deja că, de departe, cele mai primejdioase făpturi sunt oamenii. Printr-un adevărat concurs de împrejurări, înspăimântătorul biped câştigă cu regularitate, tocmai de când s-a ridicat pe cele două picioare. Şi, oricât ar fi de feroce, mei o dihanie nu-i ajunge nici până la călcâi. Nu s-a v.vm nicicând, de pildă, un animal care să jupoaie alt animal, ca să-şi facă palton. Orice-ar fi, Artur înţelege neliniştea mamei, care se teme pentru micuţul ei. E plăcut, de

altfel, să vezi că mama e îngrijorată. Te simţi mai puternic.

— Nu-ţi face griji, mami, am să fiu atent, spune A nur, mângâindu-i obrazul, de parcă ea ar avea patru un. Sunt foarte popular printre minimoşi, să ştii. Mă pi unesc cu braţele deschise, cred că voi fi rege.

În loc de orice alt răspuns, mama surâde.

Ştiu că-s încă băieţel, dar acolo la ei mă simt pmcrnic, aproape de neînfrânt! îi mărturiseşte mamei, care îl ascultă, cu ochii plini de iubire. Cred că Selena mă face puternic. E foarte frumoasă şi foarte inteligentă. Nu dă niciodată înapoi şi e nespus de curajoasă.

Privirea lui Artur e cam pierdută, trupul i s-a muiat. Semnele n-o pot înşela pe mamă.

— Nu cumva te-ai îndrăgostit puţin de ea? îl întreabă dulce.

— Mami! se revoltă Artur. E mult mai bătrână decât mine! Are o mie de ani!

— Da?! se miră mama, cam pierdută în socoteală.

— Ar avea nevoie de tabele de transformări.

— E caraghios, aici am un metru şi zece centimetri şi mă simt mic, dar acolo am doi milimetri şi mă simt foarte mare! o lămureşte, cinstit, Artur.

Mama îl urmăreşte tot mai greu, căci îi lipsesc prea mulţi parametri.

— Atât de mare, că nu mă tem de nimic şi de nimeni, nici chiar de Maltazar! îşi continuă puştiul discursul, înainte de a-şi da seama că a pronunţat vorba interzisă, numele care trezeşte teroarea, cuvintele şterse pe veci din marea carte a minimoşilor. Opt litere care, de cum le pronunţi, aduc nenorocirea. Ups! îi scapă lui Artur, care deja îşi regretă greşeala.

Dar nenorocirea e de-acum la uşă şi intră fără să bată.

O siluetă ciudată apare în lumină, un chip ros de suferinţă. Ar putea fi Maltazar, dar nu-i decât Francois, cu rucsacul în spate, chipul la fel de umflat ca un măr copt uitat în cuptor.

Pregătiţi-vă bagajele, plecăm diseară! spune, hotărât.

Artur şi mama sunt la fel de surprinşi.

— Nu trebuia să plecăm mâine? întreabă Artur, suprins de panică.

— Da, dar am făcut o schimbare de ultim moment şi gata! Oricum, va fi mai puţină lume pe drum la ora aceea, iar căldura ne va supăra mai puţin.

— Nu se poate, tată! Nu astă-seară! imploră Artur, gata să-l podidească plânsul.

— Eşti de două luni în vacanţă, Artur! Şi orice are un sfârşit! Îţi amintesc că şcoala începe peste trei zile! răspunde tatăl, categoric.

— Nu astă-seară, bâiguie puştiul, total descumpănit. Mama îi simte tristeţea şi, chiar dacă nu crede nimic din toate istoriile lui cu minimoşi, nici chiar în prinţesa Srlcna, mai bătrână cu aproape o mie de ani decât el, hotărăşte să-i sară în ajutor.

— Dragă, plecarea ar fi prea precipitată. Nu pot să-l las aşa pe tata. Archi e încântat să stea cu nepotul în vacanţă şi...

Francois îi taie vorba furios:

— Chiar, să vorbim despre Archi! Aproape că m-a dat afară din casă! Sunt înţepat peste tot, dar el nu s-a mu liisit! Am fost agresat de indigenii pe care îi găzduieşte în fundul grădinii, iar lui puţin îi pasă! Sunt sigur că, şi dacă plecăm imediat, o să-i pese şi mai puţin!

Mama îşi caută vorbele, ca să-l liniştească, dar el e un foc de nestins.

— Hai! Imbracă-te şi vino la masă! îi porunceşte Francois lui Artur, pe un ton atât de ferm, că ar descuraja pe oricine.

Apoi îşi ia soţia de mânecă şi o obligă să-l urmeze pe coridor.

Artur e singur şi distrus. Pe obraj îi lunecă două lacrimi atât de mari, că s-ar putea duce de-a rostogolul până la podea. N-o va vedea pe Selena. Asta-i toată nefericirea lui. Iar restul n-are nici cea mai mică însemnătate. Zece săptămâni de răbdare exemplară. Zece săptămâni în care n-a aşteptat decât cele câteva ceasuri în care ar putea s-o strângă iar în braţe, să se îmbete cu mireasma ei de floare regală, să se bucure de surâsul ei şi să-şi recapete alături de ea toată forţa de care are nevoie la început de an şcolar. Nimic din toate astea nu va fi posibil. Nici mireasma, nici surâsul, nici forţa. Doar vidul absolut. Artur se simte o floare ofilită, cu petalele căzute în jurul vazei.

Atmosfera nu-i prea bună la masă, unde se aude doar zgomotul făcut de tacâmuri. Furculiţele răspund cuţitelor şi, din când în când, o lingură se bagă în vorbi Reta şi Archi stau cu nasurile în farfurii, nevrând să li sr întrevadă zăpăceală. Tatăl luptă cu bucăţile de pâine, aruncându-le neîncetat în supă. Face multe gesturi sacadate, ca să-şi ascundă nervii. Îl roade vinovăţia.

Soţia şi-a pus şervetul la gât, dar degeaba, că încă nici nu s-a atins de farfurie. Încearcă cu disperare să înlâlnească o privire care ar putea detensiona atmosfera. Dar nimeni nu-i sare în ajutor. Oftează, iar oftatul îi exprimă perfect deprimarea, şi-şi lasă privirea să hoinărească prin sufragerie.

Încăperea e întunecată. Câteva măşti africane pe pereţi şi tic-tacul sonor al pendulei, care face atmosfera şi mai grea. Un şemineu cu focul stins, negru, mort. E, oare, ceva mai trist decât un şemineu în care focul s-a stins?“ se întreabă mama şi oftează iar. E adevărat că în semineu nu se petrece nimic, dar pe şemineu un vesel alai de furnici se pregăteşte să traverseze încăperea. Foarte agitate, vreo douăzeci de furnici dau târcoale camionului-cisternă, nou-nouţ, făcut de Artur, tras de mi atelaj alcătuit din opt furnici voluntare. E mai multă viaţă şi fericire în jurul căpeţelului de pai decât în jurul mesei din sufragerie. Acest gând o face să zâmbească pe mamă, care nu pare prea uimită la vederea furnicilor din camion. Dacă ele construiesc poduri, pare într-adevar logic să construiască şi vehiculele care trec pe sub punţi. Dar, dacă stă şi se gândeşte bine, ea a mai văzut pi undeva paiul rulant. Îşi aduce aminte. Trenul lui Artur. Fiul ei e deci complice şi, probabil, responsabil de reţeaua pe care ea o descoperă prin toată casa. E gata să vorbească soţului despre toate, dar el ia cuvântul, ca să spargă gheaţa:

Archi, tu care cunoşti atât de bine natura, crezi că furnicile sunt atât de inteligente încât să poată realiza mici construcţii... cum ar fi un pod?

Archi cugetă o clipă. Fireşte, ştie răspunsul şi ştie şi că furnicile sunt adesea mai inteligente decât interlocutorul lui. Îşi aminteşte de fraza pe care a citit-o nu de mult într-o carte foarte interesantă, care vorbea tocmai despre cunoaştere: „Cu cât Albul e mai puţin inteligent, cu atât Negrul îi pare mai prost“. Cum furnicile sunt mai negre decât cărbunele, iar tatăl e mai alb ca un purcel roz, fraza pare să fi fost scrisă pentru el.

— În nici un caz! spune, într-un final, Archi, fără să lase loc de discuţie.

Preferă să mintă, pentru că ştie ce scandal ar provoca tatăl dacă ar primi alt răspuns. Acum, în schimb, a rămas fără cuvinte mama. Aceasta tocmai se pregătea să le povestească celor de la masă cum, după ce sr plimbaseră la etaj cu trenul, furnicile traversau chiar acum salonul, în camion.

— E imposibil! comentează tatăl, adresându-se soţiei, de parcă în tot acest timp ar fi avut totuşi dubii.

Ea clatină din cap, privind camionul şi atelajul df furnici, care îşi încep drumul pe plintă.

— Când ai doi milimetri înălţime, n-ai decât doi milimetri! spune tatăl, convins că a spus fraza secolului, ceea ce-i chiar adevărat într-un fel, căci La Palicc, campionul lumii la această categorie, n-ar fi făcut mai bine.

Artur a deschis marea carte a bunicului. S-a oprit, fireşte, la desenul care o reprezintă pe Selena. Fetiţa are doar câţiva milimetri, dar mai mult suflet şi spirit decât mulţi dintre noi. Artur nu-şi poate lua ochii de la poză. Nemişcată pe veci, prinţesa pare să-l privească cu ncsfârşită dulceaţă. Artur a visat luni de zile la clipa când va putea, în fine, s-o strângă în braţe, iar acum trebuie să se mulţumească doar să privească desenul. Sentimentul nedreptăţii absolute pune stăpânire pe el. Şi-a smuls inamicul din ghearele lui M., a salvat casa din mâinile lui David şi iată ce recompensă primeşte! E tratat ca un copil de zece ani! Nici n-are mai mulţi, dar, ţinând seama de circumstanţe, preferă să afirme că are o mie, ca Selena, şi nimeni şi nimic nu-1 va împiedica să-şi întâlnească iubita.

Gata s-o pună iar în ascunzătoarea ei, între două cărţi groase despre Africa, Artur închide cartea, dar observă ceva mic şi lucios în capătul raftului. Întinde mâna şi ia un flaconaş. Acesta e cât o fiolă şi are ceva gravat chiar pe sticlă. Şi eticheta „mic-mare“, scrisă cu stiloul, chiar sub desenul unui tânăr care merge şi, în patru paşi, devine foarte mare. E destul de limpede.

„Dacă Selena ar putea bea aşa ceva, ar putea veni în lumea mea“ cugetă Artur, înainte de a pune flaconaşul la loc în ascunzătoare, în spatele marii cărţi, acolo unde l-a găssit.

Nici vorbă să-i dea Selenei să bea asemenea elixir. Dacă vrea s-o vadă, el trebuie să acţioneze, înfruntând interdicţiile. Dar, oricum şi-ar suci şi şi-ar răsuci în minte, în mii şi mii de feluri, argumentele, Artur nu poate ajunge decât la o concluzie: va face totul, orice, ca s-o revadă pe Selena. E deci în faţa unei evidenţe de neocolit. Inspiră adânc, se ridică şi ia valiza uriaşă. Scoate din ea luneta, obiectul fără de care nu poate ajunge la minimoşi. Deschide larg fereastra şi, în câteva secunde, face o funie din numeroasele ţesături orientale aruncate pe duşumea. Lansează funia afară şi urcă pe pervazul ferestrei, dar tocmai

atunci se deschide brusc uşa. În faţa lui Artur, care-i gata să sară pe fereastră, cu funia în mână, apare Archi. Un flagrant delict perfect, aşa că Artur nici nu se mai oboseşte să se apere.

— Am putea sta câteva clipe la taifas, înainte să dispari în noapte? întreabă bunicul, calm şi inteligent.

Artur şovăie o clipă, apoi îşi trage piciorul înapoi şi se aşază pe pervaz. Archi îşi priveşte o clipă nepotul. E atâtu iubire în ochii lui! Iubire şi respect. Artur e pentru el ca o oglindă. Îşi aminteşte de băieţelul care a fost, mereu neînţeles, mereu în conflict cu adulţii, care nu văd decât realitatea din faţa lor, fără să şi-o închipuie nicicând şi pe cea din jur. Astă-seară, de pildă, adevărul lui Artur e dincolo de al tatălui său. Băieţelul e îndrăgostit şi va face imposibilul ca să-şi întâlnească iubita. Lumea-i a visătorilor, iar Artur pleacă s-o cucerească. Archi fan câţiva paşi în odaie şi se aşază în fotoliul său.

Ştiu ce simţi, Artur. Nedreptate. Lipsă de înţelegere. Dar acum eşti mare şi trebuie să pricepi că nu poţi face doar ce vrei, îl lămureşte calm bunicul.

— Dacă asta înseamnă să fii mare, atunci vreau să rămân toată viaţa mic! răspunde Artur, convins.

Archi zâmbeşte, căci îl emoţionează vioiciunea şi simţul umorului de care dă dovadă nepoţelul lui.

— Asemenea încercări te fac să creşti, Artur. Mulţumeşte Cerului că-ţi trimite astfel de mesaje.

— Ce mesaje? Nu pricep nimic, bunicule! înţeleg doar că tata nu pricepe nimic! obiectează Artur, care începe să se neliniştească.

— Tatăl tău are logica lui, tu o ai pe a ta. Trebuie să m veţi să trăieşti, ţinând cont de diferenţă. Dacă vrei ca el să te respecte şi să accepte că eşti diferit, şi tu trebuie să-l înţelegi şi să-l respecţi aşa cum e, explică Archi cu multă înţelepciune.

Dar lui Artur îi dau lacrimile.

— Bunicule, mi-a atât de dor de Selena! Cred că am să mor dacă n-o văd! plânge cu sughiţuri, nemaiputând să-şi ascundă sentimentele.

Archi se ridică şi vine şi el pe pervazul ferestrei. Îşi trece un braţ peste umerii nepoţelului.

Timpui nu poate înriuri iubirea, Artur. Am stat trei un în temniţele lui M. Blestematul şi n-am rezistat decât datorită bunicii. Surâsul ei frumos, pe care nimeni nu mă putea opri să

mi-1 închipui, şi toată iubirea pe care nu o trimitea, pe care nici un călău n-o putea opri. Porţi întotdeauna în suflet chipul Selenei şi nimeni nu ţi-l va putea lua. Nici chiar timpul. Artur nu-şi mai poate ţine prea mult lacrimile şi iată-le alunecându-i pe obrăjori. Sunt lacrimi frumoase, care, ca nişte lupe, măresc în trecere toţi pistruii de pe chipul lui Artur. O batistă ar fi bine-venită.

Capitolul 7

Tatăl scoate batista din buzunar, dar nu pentru fiul său. Ci ca să cureţe splendidul cap de berbec care tronează în faţa maşinii. O statuie frumoasă, argintată, emblema mărcii şi mândria lui. „Un berbec în faţă şi optzeci de cai putere în spate“, glumea adesea tat.ăl, căci, de cum se apropia de maşină, se simţea invincibil. Maşina avea probabil chiar forţa şi puterea care îi lipseau bărbatului. De aceea o alinta neîntrerupt, adesea făcându-şi soţia geloasă.

— Şterge-te pe picioare înainte de a urca! îi spune soţiei, care abia a ieşit din casă.

Mama lasă bagajele la uşă, dă din umeri şi pleacă după celelalte. Tatăl se simte cam ridicol şi, ca întotdeauna, cur.ăţă şi mai abitir berbecul.

Aşezat în pragul uşii deschise, Alfi îşi admiră stapânul, trist ca broasca în vasul cu agheasmă. Îl priveşte cum desface nodurile funiei, de parcă ar încerca să înţeleagă regulile unui nou joc. Dar Artur nu se joacă. Din contră. În scurta-i viaţă, n-a fost probabil niciodată atât de grav. Ca şi cum ar fi îmbătrânit de pe-o clipă pe alta. Archi îl încurajează din priviri, căci nici o vorbă nu-i poate stinge necazul. Alfi înalţă capul, întrebându-se dacă păianjenul care intră pe uşă are vreo legătură cu jocul. În principiu, nu, dar de ce merge, oare, în aceeaşi direcţie cu Artur, ca şi cum l-ar urma? Căţelul dă uşor din coadă. Nu se ştie niciodată. Dacă-i joc, chiar unul de neînţeles, trebuie să participe şi el.

— Te aştept jos, zice Archi, ştiind din experienţă că singurătatea face uneori lucrurile mai puţin greu dc suportat.

Archi trece prin faţa lui Alfi, care nu pierde păianjenul din ochi. Artur termină de umplut rucsacul, iar arahnida se aşază

deasupra lui. Păianjenul începe să-şi toarcă la iuţeală firul lung, mai tăcut ca un curent de aer. Dacă jocul e chiar un soi de cine pe cine, nu va întârzia să câştige. Alfi începe deci să latre, ca să-şi avertizeze tovarăşul. Artur se apropie de căţel, scăpând astfel de sărutul păianjenului.

— Mă întorc repede, Alfi. Nu-ţi face griji! Va fi o încercare şi pentru tine, ai să vezi. Are să te facă să creşti! îi spune drăgălaş Artur, mângâindu-i capul.

Alfi nu înţelege prea bine mesajul. Numai oasele cu măduvă l-au făcut să crească şi nu vede ce soi do încercare ar putea să roadă cu dinţii.

Păianjenul coboară deasupra capului lui Artur. Sigur, nu-şi uită planul, dar n-are noroc, căci puştiul se i ulică iar, ducându-se la rucsacul deschis. Păianjenul laie o pauză, vizibil obosit de întregul du-te-vino. Alfi vede gângania păroasă trăgându-şi în sfârşit sufletul. Tine între labele din faţă ceva care pare greu, cam cât un sfert din trupul lui. „Dar ce-o fi ducând, de fapt?“ se întreabă Alfi. Căţelul mijeşte ochii şi vede un bob de orez. E mai curând mirat. Nu cunoaşte chiar toţi păianjenii, dar dă pentru prima oară de unul vegetarian. Faptul îl intrigă şi mijeşte mai abitir ochii. Pe bobul de orez scrie ceva. Asta-i, Alfi a priceput. Nici vorbă de cine pe cine, ci de o şaradă. Oare de câte ori a adormit el, privindu-i pe Artur şi pe bunicul lui jucând acest joc adormitor? Se pune pe latrat, şi ca să-l anunţe pe Artur că are un nou partener de şarade, şi ca să-i arate păianjenului că n-are deloc chef de joacă.

— Da, vin! răspunde Artur, care n-a priceput mesajul.

Urmând firul, păianjenul face cale întoarsă, apoi pleacă iar spre Artur. N-ar fi acceptat niciodată misiunea, dacă ar fi bănuit-o atât de obositoare. Artur închide rucsacul şi-l aruncă pe-un umăr. Păianjenul îşi ţese iar firul şi-şi dă drumul să lunece, tras în jos de greutate şi de oboseală. Dar ratează iar lovitura, căci de astă dată Artur se îndreaptă spre uşă. Atunci scoate un urlet. Un strigăt disperat. De parcă viaţa i-ar depinde de asta. Fireşte, acel urlet venit din străfundurile inimii e minuscul pentru Artur, care n-are urechea atât de fină, încât să-l poată auzi. Abia de sesizează un scârţâit uşor, despre care crede că vine de la parchetul bătrân şi foarte obosit. Dar, din fericire pentru păianjen, Alfi l-a auzit. Nu-i vorbeşte limba, dar suferinţa e universală, iar în strigătul lui e tare multă suferinţă. Căţelul vine

atunci în faţa stăpânului. Cu labele desfăcute şi cu urechile pleoştite. Ai zice că-i un adevărat portar.

— Ce-i, Alfi? Nu vrei să plec, nu-i aşa? întreabă Artur, zâmbitor. Nu cred că am de ales, înţelege-mă. Hai, dă-te la o parte.

Artur forţează puţin trecerea, dar Alfi nu se mişcă şi latră răguşit, nemailăsând să planeze vreo îndoială asupra mesajului. Artur a înţeles. Lasă uşurel ruscacul jos şi-şi priveşte căţelul, încercând să descifreze indescifrabilul. Degeaba latră Alfi iar şi iar, Artur pricepe tot mai puţin. Înţelege doar că vestea trebuie să fie importantă, altfel căţelul n-ar mai insista. Artur se simte cam pierdut, răsuflă din greu şi se întoarce, ca pentru a căuta indicii altundeva. Dar, pe nepusă masă, dă nas în nas cu un păianjen epuizat, care duce un bob de orez între labe. Îl priveşte uimit, apoi, ca printr-un reflex, bagă mâna pe sub gânganie. Aceasta pare foarte slabă şi ar putea cădea în orice moment. Păianjenul atâta aştepta: dă drumul bobului de orez în mâna lui Artur, înmânând astfel mesajul care îi fusese încredinţat.

Înmărmurit, băieţelul se uită la bobul alb şi e gata să-l ia la întrebări pe mesager, dar păianjenul s-a şi făcut nevăzut, astfel că totul pare şi mai misterios. Alfi dă din coadă, încântat că a luat parte la operaţiune. „Dar ce-o fi i rebuind să fac cu un bob de orez?“ se întreabă puştiul, înainte de a zări măruntele semne zgâriate pe bob. Se repede în biroul bunicului şi ia lupa de care s-a folosit pentru a construi camionul furnicilor. Atunci bobul de urez îi apare deodată enorm, ca o piatră albă pe care-i scris un singur cuvânt: „Ajutor!“ Artur înmărmureşte, cu gura căscată. Păianjenul a venit să-i aducă personal mesajul. Cine ar putea, oare, să aibă atâta încredere în el, un omuleţ abia de zece ani, dacă nu minimoşii? Dar, d.ică sunt atât de deznădăjduiţi, încât el este singura lor speranţă, înseamnă că-s într-o situaţie foarte îngrijorătoare.

— N-avem nici o clipă de pierdut! îi spune Artur căţelului, învîrtindu-se de trei ori jur-împrejur, în căutarea ieşirii.

Puştiul coboară cu paşi de pluş, ca şi cum s-ar pregăti să dea spargerea secolului, mai suplu chiar decât pantera roz.. Salonul e pustiu. Nici un tată la orizont, ceea ce-i o veste bună. Iuţeşte pasul şi se năpusteşte în bucătărie, nude a observat umărul bunicului. Întră pe uşă, e gata s-o răstoarne pe mama şi amândoi încep să urle.

— Artur, m-ai speriat! îi reproşează mama, ducând o mână la inimă, ca şi când aceasta era gata să-i stea în loc pentru atâta lucru. Adu mai repede rucsacul la maşină, tata aşteaptă să închidă portbagajul!

Imediat! Tocmai îmi iau rămas-bun de la Papi şi de la Mami, răspunde Artur, încercând să scape de ea.

— Bine, aştept! îi răspunde mama, căci mai uşor scapi de hârtia de prins muşte decât de ea.

Artur n-are vreme să umble cu mofturi. Îi pune amândouă mâinile la spate şi o împinge pur şi simplu afară.

— Vreau să-i spun un secret bunicului, înainte de plecare, un secret ca între bărbaţi! spune, trântindu-i mamei uşa în nas.

— Artur, exagerezi! se indignează Archi, în faţa atitudinii nepoţelului, dar îi citeşte numaidecât pe chip spaima care a pus stăpânire pe el. Ce-i, Artur? întreabă bătrânul, neliniştit.

— E îngrozitor! bâiguie Artur, cuprins de panică. Minimoşii! Sunt în primejdie! Mi-au cerut ajutorul! Trebuie neapărat să facem ceva!

— Linişteşte-te, băiete, linişteşte-te! spune Archi, cuprinzându-1 după umeri. Ai primit un mesaj?

— Uite! Pe bobul de orez! insistă Artur. Un păianjen mi-a adus mesajul! Trebuie să facem ceva repede, înaintr de a fi prea târziu! Nu vreau s-o pierd pe Selena, bunicule! înţelegi?! spune, gata să izbucnească în plâns.

— Linişteşte-te, Artur, te rog! N-ai să pierzi nimic şi pe nimeni! spune Archi, hotărât, încercând să-l calmeze cât mai iute. Ce păianjen? Ce mesaj?

Artur ia mâna bunicului şi-i pune în palmă bobul de orez. Scoate apoi din buzunarul de la spate lupa şi i-o întinde.

— Uite, pe bobul de orez! E scris! Uită-te şi tu!

— Un mesaj? Pe un bob de orez? Minimoşii îşi scriu m.ii curând mesajele pe frunze luate din copaci, comentează Archi, punându-şi ochelarii.

— O frunză n-ar fi ajuns niciodată la mine. Au scris mesajul pe un bob de orez, ca să-l poată aduce paianjenul, explică puştiul cu o logică de fier. Hai, citeşte!

Tocmai când bunicul îşi pune ochelarii şi se pregăteşte să privească bobul prin lupă, tatăl deschide uşa şi îl loveşte peste umăr. Bobul de orez îşi ia zborul.

— O! Scuză-mă! îşi cere tatăl iertare, deşi nu-i prea inul că l-a

lovit.
Lui Artur nu-i vine să-şi creadă ochilor. Nu-i catastrofă în care tatăl lui să nu fie amestecat. La clubul calamităţilor ar fi chiar membru fondator. Băiatul se aruncă pe podea şi caută în patru labe importantul mesaj.
— Artur, ce faci acolo? întreabă tatăl, deja enervat.
— Eu... caut un cadou pe care i l-am făcut bunicului şi pe care tu l-ai trimis la plimbare, când ai deschis uşa! se enervează Artur.
Tatăl dă, indiferent, din umeri.
— De unde să ştiu eu că era în dreptul uşii?!
Artur cercetează toate găurile din parchet, dar nu găseşte nimic.
— Bine! Artur, ajunge! Ne-aşteaptă un drum lung! sc enervează tatăl, luându-şi fiul de mânecă. Archi are o lupă frumoasă în mână, sunt sigur că-1 va găsi.
Artur se zbate cum poate, dar forţa tatălui este invers proporţională cu mintea.
— Lasă-mă, cel puţin, să-l îmbrăţişez pe bunicul! insistă Artur.
Tatăl nu-1 poate refuza şi-i dă drumul pentru câteva clipe, rămânând totuşi lângă el. Artur se apleacă spre bunicul şi, sub pretext că-1 sărută, îi şopteşte mesajul.
— Pe bobul de orez scria: „Ajutor!“
Mirat, bunicul îl sărută pe un obraz.
— Eşti sigur? şopteşte la rândul lui.
Artur se preface că-1 sărută iar.
— Sunt sigur! Trebuie să facem ceva!
Archi schimbă locul şi-l sărută şi pe celălalt obraz.
— Să văd ce pot face.
Artur întoarce iar celălalt obraz.
— Nu-i părăsi, bunicule, te implor! spune, cu vocea sugrumată de emoţie.
La al şaptelea pupic, Francois începe să se întrebe dacă nu cumva rid de el.
— Ei bine! Trebuie să plecăm! Avem de făcut un drum lung şi trebuie să mergem încet! le spune, elegant ca un şofer de camion.
Archi şi Artur se despart cu greu. Francois aruncă mcsacul fiului în portbagaj, iar Artur schimbă noi priviri cu bunicul, în pragul uşii.

„Nu-ţi face griji!“ dă de înţeles Archi, fără să scoată vreun sunet.

Artur îi răspunde zâmbind, chiar dacă inima nu-i e veselă.

— Hai! In maşină, Artur! strigă tatăl, încercând fără Micces să imprime vorbelor lui puţin umor, mai rău ca belgianul care spune o poveste belgiană.

Artur urcă bosumflat. Tatăl dă ocol maşinii, lustruind în trecere, pentru ultima oară, capul ber linului care tronează pe botul ei. De parcă dihania ar iu ma să conducă. Mama e deja la bord, bine înfiptă pe scaunul din faţă. Ea se instalează întotdeauna prima, căci vreun sfert de oră îşi tot pune centura. Cum asta îl enervează pe soţul ei, de-a lungul vremii femeia a prins nlticeiul de a urca prima.

— Ţi-am luat pungi, dacă vrei să vomiţi! îi spune ea iim.ibilă fiului, de parcă i-ar fi cumpărat bomboane.

Ţinând seama de viteza cu care conduce tatăl lui, nu-i niciun pericol de greţuri, e tentat Artur să-i răspundă.

Dar preferă să se întoarcă spre parbrizul din spate şi să se uite după bunicul, care a rămas pe peron. Francois urcă în maşină şi-şi freacă mâinile, înainte de a răsuci cheia în contact. Cei optzeci de cai ai maşinii încep să necheze, dar dacă două treimi dintre ei nu vor folosi niciodată la nimic. Chiar dacă n-au ştiut niciodată să nechez. Tatăl afişează un surâs fericit, ca preotul când bat clopotele de Paşte.

— Ţineţi-vă bine, am plecat, spune încântat, manevrând frâna de mână.

Maşina ia încet-încet, viteză. Artur vede cum se depărtează bunicul, făcându-i semne de adio cu mâna. Mai vede cum se depărtează şi casa unde a petrecut cc mai frumoase săptămâni din viaţă.

Brusc, Alfi, care-şi trecuse vremea urmărind păiai jenul care făcea cale întoarsă, îşi dă seama că zgomotul motorului e adesea sinonim cu plecarea. Coboară scări în goana mare şi se aruncă afară, trecând prinţi picioarele lui Archi, care se clatină.

Maşina iese de pe proprietate, dar în lungul dn mului au fost instalate lumini misterioase. Tatăl înălţă sprâncenele şi încetineşte lin. Nu-şi aminteşte că pe-acolo ar fi reflectoare. De fapt, sunt bongo-matasalai care au alcătuit pentru scurtă vreme o gardă de onoare luminând drumul cu torţele în mână. Artur se uită la el impresionat de frumoasele lor chipuri de războinici, la

lumina de noapte a torţelor.
— Ce-or fi făcând, de ce-or lumina drumul aşa?! Pe provoca um accident! spune tatăl, care nu scapă nici ocazie să protesteze.
Maşina trece de magnifica gardă luminoasă şi o pierde în beznă. Numai ochişorii ei galbeni mai privesc o vreme în zare. Războinicii sunt gata să intre în cort. Alfi se rostogoleşte pe drum, urmărind maşina. Bonngo-matasalaii n-au avut vreme de el. Nu pot decât să-l privească cum dispare, la rândul lui, în noapte, urmărindu-şi stăpânul.

Capitolul 8

Archi şi Reta stau cam abătuţi în faţa casei.
— Nu-ţi face griji pentru Alfi, fuge cinci minute şi vine înapoi. Îi e frică de întuneric, spune bunica, luându-şi soţul de braţ, ca să intre în casă.
— Nu-mi fac griji pentru Alfi, ci pentru Artur, răspunde Archi.
Închide uşa şi trage zăvorul, maşinal.
— Pune prea mult la inimă povestea asta şi n-aş vre.t să se simtă nefericit!
Bunica zâmbeşte.
— Artur e un copil, e prima oară că suferă din dragoste şi cu siguranţă că nu va fi şi ultima. Din nefericire!
Archi oftează. Nu-i prea plac toate astea.
— Şi dacă a zis adevărul? Dacă minimoşii sunt în primejdie? N-am eu, oare, datoria să le sar în ajutorul insistă bunicul.
Bunica se apropie de el şi-l ia de mână.
— Archi! Nepotul tău are o imaginaţie debordantă şi-şi doreşte atât de mult să-şi revadă prinţesa, că ar putea inventa orice! Chiar şi povestea cu mesajul scris pe bobul de orez! Doar mi-ai spus că minomoşii scriu numai pe frunze, nu?
— Da, fireşte, aprobă cu îndoială Archi, dar un paianjen n-ar fi putut căra frunza până la Artur. Bobul de orez e mai uşor de transportat.
Reta îi zâmbeşte. Când vorbeşte de minimoşi, şi bunicul are aerul unui băieţel de zece ani.
— Archi, seminţia minimoşilor e mai veche de o mie de ani şi a supravieţuit tuturor catastrofelor. De-aia şi sunt azi atât de

puternici.

— Da, cam ai dreptate, acceptă bunicul.

— Au crescut, trecând prin toate încercările, aşa cum va face şi Artur, adaugă Reta.

— Da, dar... sunt toţi atât de mici! gândeşte Archi cu glas tare, gata să-ţi rupă inima.

Keta îl sărută pe frunte.

— Şi tu, tu eşti cel mai mic dintre toţi! Hai la culcare. Noaptea e un sfetnic bun, spune bunica, îndreptându-se spre scară.

— Bine... mai verific o dată dacă totul e bine închis şi vin şi eu, zice Archi.

Reta nu răspunde şi dispare sus, pe scări. Archi pare încântat de cele câteva secunde tihnite. Oftează din greu, de parcă astfel şi-ar trage mai bine sufletul. Reta are, fireşte, dreptate. Poate că nici n-are de ce să-şi facă griji, iar mesajul zgâriat pe bobul de orez nu-i decât jocul unui copil. Unul adorabil, plin de imaginaţie. Resemnat, Archi urcă, la rândul lui, scara, dar îl intrigă un uşor scârţâit sub picioare. Caută pe duşumea şi observă o pată mică şi albă, ca un bob de orez. Îngenunchează şi găseşte bobul cu ajutorul lupei. Îl pune în palmă şi-l suceşte, până poate citi limpede ce scrie pe el.

— „Ajutor!“ şopteşte Archi, înspăimântat de celc citite.

Artur n-ar fi putut să scrie atât de mic niciodată, nici măcar cu ajutorul lupei. Deci nu mai încape nici cea mai mică îndoială: minimoşii sunt pur şi simplu în primejdie,

Mama lui Artur mai vomită o dată în punga dej.i foarte plină. Tatăl bombăne. Gândul că ea ar putea vo mita şi pe scaun nu-i dă pace să se concentreze asupr.i volanului. De aceea merge aşa, în zigzag, ceea ce o facr pe soţia lui să nu se simtă prea bine. Artur stă în aceeaşi poziţie, în genunchi pe bancheta din spate, ni privirea întoarsă. Dar n-are prea multe de văzut, cu excepţia norilor de praf ridicaţi de maşină, care bai uşor în roşu, din cauza farurilor din spate. Mami simte că iar îi urcă ceva în gât. Cum nu mai are punga, declanşează alerta roşie.

— Cred că ar trebui să ne oprim la staţia de benzina, acolo! spune, cu vocea ciudat de răguşită.

— Dar rezervorul e încă plin! răspunde tatăl. Şi, în plus, benzinăriile din mijlocul câmpiei sunt mai scumpe decât celelalte!

— Păi nu ca să-l umplem, ci ca să mă golesc! se nicrvează mama, al cărei chip spune destul de multe.

Mai îngrijorat de scaune decât de soţie, Francois ia hotărârea să oprească pe esplanadă, în faţa benzinăriei. M.tma nici n-aşteaptă să oprească, că se şi dă jos. Traversează parcarea în goana mare, ţinându-şi amândouă mâinile la gură, mergând drept la toatetă. Tatăl priveşte scârbit la cei doi saci plini cu vomă, care stau jos, în faţa scaunului de lângă el. Se strâmbă, îi ia cu vârful degetelor şi iese din maşină, căutând pubela care ar putea accepta asemenea deşeuri, aproape nucleare.

Plictisit de tot acest du-te-vino, Artur suspină şi priveşte praful care se reaşază uşurel pe pământ. Sunt luminoase, de altfel, toate particulele care, luminate de neoanele benzinăriei, formează norişori în văzduh, ca fulgii de zăpadă când sunt purtaţi de vânt. Deodată apare Alfi, ca Yetti din viscol, scoţând aburi. Chipul lui Artur se luminează. Singurul lui prieten, cel mai frumos căţel din lume, l-a urmat până aici. Artur nu-şi vine în fire. Cum de s-a putut îndoi, fie şi numai pentru o clipă, de cel mai credincios tovarăş al lui?! Fără să ştie, Alfi i-a salvat viaţa şi lui Artur şi, probabil, şi minimoşilor. Puştiul coboară din maşină, iar câinele îi sare în braţe.

Alfi, drăguţule! strigă Artur, strângându-1 tare de tot.

Clinele a scos limba de-un cot şi abia dacă se mai ţin pe picioare de oboseală.

— Providenţa mi te-a trimis! Ai să-mi faci un mai serviciu! exclamă băieţelul, ţinându-i capul în palme.

Câinele ridică uşor urechile, parcă regretând că venit.

Mama izbuteşte să-şi spele faţa şi se uită dacă n cumva şi-a pătat frumoasa rochie înflorată. Soţul ei apare în pragul uşii şi se strâmbă la ea, cu o grimasă uşc de tradus: „Grăbeşte-te, am pierdut deja destulă vrem cu toate prostiile tale!“ Biata de ea îşi aranjează rochia la iuţeală, aruncă o privire în oglindă şi renunţă. Cu at mai rău, până la sosire va arăta ca o cârpă. Ajun amândoi la maşină, iar mama îi aruncă o privir maternă fiului. Artur s-a făcut ghem, înfofolit în pătur cu carouri.

— Doarme deja! şuşoteşte ea, ca să-şi oblige soţul să facă la fel.

— Foarte bine. Aşa o să trăncănească mai puţin pe drum, răspunde tatăl tot în şoaptă.

— Nu-i frumos să spui aşa, nici n-a deschis gura de când am

plecat! spune mama, pe ton de reproş.

Tatăl bombăne un răspuns care nu vrea să spun nimic, s-ar zice că în engleză. Artur e sub pătură şi în cepe să sforăie. Mama încearcă să audă mai bine. Caii ciudat sforăit pentru un băieţel de zece ani!

Probabil că are polipi, de sforăie aşa! Poate ar trebui să-l consulte un medic?! cugetă mama, cam neliniştită.

— Dar de sforăitul ăsta ce zici? răspunde tatăl, pornind motorul. Optzeci de cai, şi toţi au polipi. Asta da, sforăit! adăugă, mândru ca băutorul de bere după ce-a râgâit.

Capitolul 9

Acasă, Reta sforăie. Neliniştit, Archi nu numai că nu izbuteşte să pună geană peste geană, dar fluieratul ei pe nas, care cutremură tăblia patului, îi compromite şi mai abitir somnul. Cum poate, oare, o bunicuţă cu un aer atât de fragil să rivalizeze cu un pickhammer de ultim model? Doar o oală sub presiune i-ar putea ţine piept. Archi se suceşte în pat, tresărind tot mai des. Dar asta n-are nici un efect asupra bunicii, căreia doar îi modifică linia melodică a sforăiturilor. Ce mai, acum sunt ceva mai puţin monotone.

Archi se uită la pendulă. Chiar şi acul cel mare vibrează în ritmul sforăiturilor Retei. Arată totuşi ora: peste un minut, va fi douăsprezece fără un sfert. Mai sunt cincisprezece minute până la ceasul fatidic, când raza de lună va lumina luneta, deschizând trecerea spre lumea minimoşilor. Archi se gândeşte. Fireşte, Reta i-a adus toate argumentele şi-i adevărat că trebuie să fii sănătos pentru asemenea aventuri, iar el nu mai e tânăr. Pe de altă parte, e ceva teribil să te creadă laş minimoşii. Dar e şi mai rău ca propriul nepot să te creadă trădător. Dar, lăsând la o parte încrederea şi trădarea, dacă minimoşii sunt, pur şi simplu, în primejdie? Va putea sta, oare, în pat, suportând până în zori sforăitul sacadat al Retei? Archi îşi ţine o clipă răsuflarea, apoi oftează ilin greu.

Da, îl va suporta. Sunt deja douăzeci de ani de când o ascultă seară de seară şi, chiar dacă-i o noapte deosebită, până la urmă tot vin zorii. „Mâine va fi soare şi pe uliţa noastră“, se consolează Archi, ghemuindu-se în aşternut. Chiar dacă nu

doarme, tot e confortabil. Dar, tocmai când iei o hotărâre, sorţii îi place adeseori să te sâcăie, trimiţându-ţi ceva enervant, care schimbă totul. Ca atunci când vrei să faci duş şi vezi că nu mai este apă caldă. Deci, tocmai când Archi s-a ghemuit în fundul patului, cineva bate la uşa de intrare. Nu-i o bătaie uşoară, care să te trezească lin, ci un adevărat răpăit de lobă, de parcă o întreagă cireadă de bivoli ar interpreta mi număr de step. Archi tresare, Reta surâde. Cu vată în urechi, biata bunică n-aude decât un susur dulce şi plăcut. Sunt cincisprezece zile de când îşi pune noaptea vată în urechi, pretextând că sforăitul lui Archi n-o lasă să doarmă. Soţul ei, mereu politicos, nu i-a mărturisit nu iodată că, în realitate, chiar sforăiturile ei o trezesc noapte de noapte. Politeţea e întotdeauna răsplătită, iar astă-seară Archi binecuvântează formidabilele bucăţele de vată.

Se ridică dintr-un salt, îşi pune la iuţeală pantofii şi se năpusteşte pe culoar. Loviturile din uşă sunt la fel de zgomotoase, dar ceva mai rare, probabil fiindcă acum cel din spatele uşii a cam obosit. Archi îşi încheie halatul şi se ţine de balustradă, să nu cadă pe scări. Se întâmplă adesea, când te năpusteşti ca el. Bunicul trage zăvorul şi deschide larg uşa, fără măcar să privească pc vizor cine îl deranjează în plină noapte. Surpriza îi e cu atât mai mare.

— Artur?! exclamă Archi, privindu-1 cu ochii lui rotunzi pe omuleţul rupt de oboseală, care gâfâie dc mult. Dar ce faci aici?! Şi părinţii tăi? Maşina unde-i?! sr nelinişteşte numaidecât. Artur nici măcar nu izbuteşte să răspundă, prea ocupat să-şi tragă sufletul. Archi îşi ia nepotul de umeri şi-l ţine bine, ca să-şi vină în fire. Nu cumva aţi avut un accident? se nelinişteşte.

— Nu! Am fugit! izbuteşte să articuleze băieţelul, Bunicul e uluit, şocat de consecinţele unui asemenea gest. Bunicule, mai avem foarte puţină vreme! Acum apare raza de lună! spune Artur care, chiar dacă abij mai are suflare, şi-a păstrat toată logica.

Archi e impresionat de tenacitatea omuleţului, li aduce atât de bine aminte de sine însuşi, când era mic Acelaşi păr blond, acelaşi cap tare, aceeaşi minte mustind de idei. Archi nu poate uita voiajul pe care l-a făcut când avea zece ani. Tatăl lui îi dăruise un peştişoi roşu, câştigat la târg. Nimic nu-1 întrista mai tare pe micul Archi decât să vadă cum peştişorul roşu se făcea verde de-atâta învârtit în borcănaşul lui din sticlă.

E firesc deci că a plecat la drum, ca să ducă peştişorul la mare. Abia jandarmii din Trouville l-au găsit pe micuţul Archi şi i-au anunţat părinţii. Dar nici părinţii, nici jandarmii n-au crezut vreodată că băieţelul mersese pe jos cei o sută şi treizeci de kilometri care despărţeau casa lor de mare. Se gândiseră, desigur, la un complice din afară, dar pe atunci bunicul n-avea decât zece ani şi nici unul dintre prietenii lui nu putea fi bănuit că ar fi avut permis, mai ales de condus maşina. Fireşte, tatăl îi i trăsese lui Archi o săpuneală bună, dar băiatului puţin i-a păsat. Nu voia decât să ştie că peştişorul, despre care lirgoveţul zicea că venise din China, a putut găsi drumul până acasă. Nimic uimitor deci că măcar ceva în micul Archi se regăseşte în Artur.

— Bunicule! Ai să visezi mai târziu! spune puştiul, care şi-a tras sufletul. Tu du-te şi caută luneta, iar eu îi anunţ pe matasalai! adaugă şi dispare pe drumul care duce în pădure.

A înnebunit de ritmul trepidant care i-a fost impus în toiul nopţii, Archi se învârteşte puţin ca titirezul, apoi o ia la goană spre pod.

Artur n-a trebuit să fugă prea mult. De cum a ajuns la liziera pădurii, cei cinci războinici în ţinută de paradă i -au ieşit în întâmpinare.

De unde ştiaţi că am să mă întorc?! se miră Artur.

Noaptea-i tihnită şi, când fugi, răsufli mai tare ca un căprior în primejdie. Te-am auzit venind de la zece kilometri! răspunde şeful, îndreptându-se către stejarul cel mare.

Archi se dă de-a dura în podul casei, abia reuşeşte sil nu calce pe trenuleţ, se poticneşte într-un maldăr dc cărţi şi ricoşează în birou. Se ridică în patru labe, trage cufărul greu de sub radiator şi regăseşte indispensabila lunetă.

Bongo-matasalaii şi-au desfăcut vestitul covor cu cinci încrengături. Fiecare războinic se aşază în capul câte uneia dintre ele. Gâfâind, Archi ajunge chiar în timpul ritualului. Artur ridică piticul din grădină, cârc tronează după obicei la picioarele stejarului celui mare. Archi desface trepiedul şi înfige la iuţeală luneta în gaura atât de îndemânatic ascunsă de pitic. Îi verific.1 reglajele şi-şi priveşte ceasul.

— Fix miezul nopţii! zice, mândru că şi-a împlinit misiunea la timp.

Toate feţele se întorc spre cer. Acum, raza de lună trebuie să bată în lunetă şi să deschidă trecerea. Dar un nor enervant se

întinde pe cer, ca o pisică mare şi leneşii care nu ţine seama de lătratul câinilor de după gratii. Artur priveşte încordat în noapte. Ştie că, dacă norul blestemat nu dispare numaidecât, va fi o catastrofă, Soarta unui popor e, poate, în joc, sub norul blestemat, căruia puţin îi pasă de asta, ca şi de prima lui picătură de ploaie. Artur trage cu coada ochiului la şeful războinicilor, dar chipul acestuia e impenetrabil. Nu poate afla nimic de la el. Băieţelul trebuie deci să suporte insuportabilul, adică un întreg minut de tăcere, şaizeci de secunde atât de lungi, că şi-ar putea povesti întreaga viaţă, în şaizeci de capitole.

Dar cerul nu-1 poate părăsi. Nu după ce şi-a luat tălpăşiţa, după ce a mers mai mult de douăzeci de kilometri prin noapte, şi-a abandonat câinele şi nu i-a spus nimic mamei. Oare de câte ori i s-a explicat că strădaniile sunt întotdeauna răsplătite şi că tenacitatea e una dintre cele mai frumoase calităţi? Artur ia deci hotărârea de a rămâne încrezător. Dar se ştie că soarta e cât se poate de imprevizibilă. Norul se lungeşte şi mai mult, iar luna n-are deloc ocazia să-şi arate frumosul cap iotund. Noaptea-i fără lună. Fără rază. Fără trecere. Fără minimoşi. Fără Selena. Aşa se poate rezuma situaţia. Cu ochii pe cer, Artur refuză să accepte mi naţia. Natura l-a trădat tocmai pe el, care o iubeşte atât de mult. Se simte legat de mâini şi de picioare. Archi Iute nervos cu degetul în ceas, ca să fie sigur că acesta nu-i face o glumă proastă. Dar frumosul lui ceasornic merge foarte bine, arătând precis miezul nopţii şi un minut. Deci aventura se opreşte aici, înainte chiar de a li început. Artur e uluit, nimicit. N-are nici măcar iiu.ijul să dea din mâini, gestul cu care de obicei ne inprimăm năuceala. Şeful războinicilor e foarte plictisit de situaţie. Nu-1 incântă deloc să-i lase baltă pe fraţii minimoşi. Ştie că mişcările naturii trebuie respectate şi că norul era acolo dintr-un motiv întemeiat, dar asta nu-l împiedică să blesteme câteva clipe stupidul norişor cumulus, pe care nu şovăie să-l ia drept nimbus. Pe Artur încep să-l lase picioarele. Oboseala şi dezamăgirea sunt prea mari, iar trupşorul lui nu mai rezistă. Marele războinic pronunţă câteva vorbe în limba lui şi doar Archi pricepe ce spune.

— Ce-i? De ce se agită toţi aşa? întreabă Artur.

Archi îşi drege glasul, cum facem adesea înainte de a da o veste despre care nu ştim dacă-i bună sau rea.

— Te vor trece prin rădăcini, spune bunicul.

Intrigat, Artur priveşte războinicii: fiecare îşi des face din jurul taliei câte o liană. Şeful strânge cele cinci rădăcini alungite şi împleteşte o coardă lungă. Se apropie de Artur şi, de la înălţimea celor doi metri şi treizeci şi nouă de centimetri, cât măsoară, îl ţintuieşte pe băieţel cu privirea.

— Nu procedăm aproape niciodată aşa, ca să mergem la minimoşi, ci doar când e urgent. Dar acum, sincer să fiu, credem că-i urgentă, spune simplu şeful, înainte de a începe să-l înfăşoare în rădăcini, de la picioare spre cap,

— Nu-i prea primejdios totuşi? se nelinişteşte Arcln, ştiind că în nici un caz n-ar putea opri mersul lucrurilor.

Fiecare aventură are partea ei de primejdie, Archi. Fieccare experienţă, partea ei de necunoscut, răspunde şeful senin.

— Da, fireşte! zice bunicul, aşa, ca să se se liniştească, în vreme ce dinţii îi clănţăne deja, de frică să nu-şi vadă nepotul dispărând pe veci.

Odată bine strinse rădăcinile în jurul lui Artur, şeful nutasalailor scoate de la cingătoare un flaconaş. E suficient să vezi cu ce precauţii îl deschide, ca să ştii că nu-l foloseşte prea des.

— Ai să ajungi în lumea minimoşilor, dar aminteşte-ţi: trbuie să ieşi prin lunetă şi, obligatoriu, înaintea amiezii; de nu, rămâi pe veci prizonierul propriului trup, explică şeful.

Pe Artur îl încântă mai ales perspectiva de a-şi pertrece viaţa alături de Selena. Dar aceea de a nu-i mai vedea niciodată pe Archi, pe Reta, pe Alfi, pe mama şi chiar pe tata, oricât de mic ar rămâne, îl face să intre în panică. Dar, ţinând seama de iuţeala cu care războinicul l-a încins cu rădăcinile, n-are, oricum, altă alegere. Şeful ridică încetişor flaconaşul deasupra capului lui Artur, pronunţă câteva incantaţii într-un dialect dintre cele mai puţin obişnuite, apoi îi varsă câteva picături pe păr. Ai zice că-i un botez. Doar că de astă dată apa nu-i di milă, ci fermecată. Lichidul curge iute în lungul rădăcinilor, ca un şarpe luminos care se răsuceşte în jurul victimei, lăsând în urmă o coadă de stele strălucitoare, într-o mie şi una de culori.

Artur a rămas cu gura căscată, uimit de atâta frumuseţe şi de farmec. Dar surâde ceva mai puţin când constată că, sub efectul lichidului, rădăcinile încep să se micşoreze şi, odată cu ele, şi trupul lui. Archi e foarte îngrijorat. A mai văzut ritualul, dar

niciodată aplicai nepotului său. Artur se micşorează, ca într-un corset strâns de Hercule în persoană. Băiatului nu-i mai ajunge aerul nici ca să strige după ajutor. Rădăcinile se îndoaie, se agaţă, se contorsionează, se înnoadă în jurul trupului său micuţ, care scade văzând cu ochii, ca o sticlă din plastic golită de aer, înainte de a fi azvârlită la pubelă.

— Nu-ţi face griji. Rădăcinile îţi beau doar apa din trup. Îţi lasă restul, comentează şeful detaşat, ca şi cum băiatul ar fi o simplă ciupercă perpelită pe grătar.

Artur ar vrea să facă şi el un comentariu, dar nu-şi poate clinti nici un muşchi. În plus, rădăcinile încep să-l sufoce şi-l acoperă cu totul. Nici gura nu i se mai vede.

— Toate astea-s normale, aşa-i? se nelinişteşte Archi, gata să leşine.

— N-am încercat niciodată pe copii, dar Artur e solid. Va rezista, fără îndoială, răspunde şeful, direct, ca de obicei.

— Da?! zice bunicul, parcă liniştit.

Dar nu-i liniştit deloc, căci leşină. Din nefericire, matasalaii n-au vreme să se ocupe de el, şi apoi, oricum, asta n-a făcut niciodată rău nimănui. E tare bine să zacă.

Artur are prioritate, căci e total invizibil, strâns cu totul între rădăcinile ajunse una şi aceeaşi coardă vegetală, lungă şi subţire. Un războinic prinde cu ambele mâini bambusul care îi servea de baston şi începe să bată în pământ, căutând un loc mai moale. Pământul e destul de stâncos şi se vede obligat să se depărteze de luneta care marchează intrarea în satul minimoşilor. Războinicul se tot depărtează, căci nu poate găsi un loc unde să înfigă bambusul. Atunci încep să caute cu toţii, lovind pământul cu piciorul. În sfârşit, şeful are mai mult noroc, ori e mai priceput. A găsit terenul potrivit. Războinicul se apropie, apucă bambusul cu amândouă mâinile şi îl înfige cu putere. Lemnul intră în pământ cel puţin şaizeci de centimetri.

Războinicii îşi privesc şeful, care pare mulţumit. Apucă rădăcina care îl mai strânge încă pe Artur, ajuns subţirel ca un ac, şi o înfige în bambus. După ce-a înfipt-o piua la capăt, şeful matasalai scoate al doilea flaconaş, de culoare roz. Face două-trei incantaţii, care s-ar putea traduce aproximativ cu: „Până şi cea mai frumoasă floare are întotdeauna nevoie de apă“, şi varsă tot conţinutul flaconului peste bambus. Elixirul curge de-a lungul rădăcinii, acoperind-o treptat cu un strat fin de gheaţă. Ai

spune că-i glazură de zahăr, din cea care se găseşte mai mereu prin laboratoarele cofetăriilor. La porunca şefului, războinicul dă o ultimă lovitură în bambus, ca să-l înfigă şi mai abitir.

Capitolul 10

La celălalt capăt, aproape un metru sub pământ, un bambus enorm, care are, la scara de-acolo, un diametru colosal, iese prin plafonul unei odăi mau, foarte colorate. Judecind după mobilier, e un dormitoi, fiindcă două treimi sunt ocupate de un pat. Ţesăhm mătăsoase pe pereţi, perne înflorate din mătase de omidă, crescută lângă mama ei, puf gigantic de gâscă, pe post de mochetă, mai moale decât miezul pâinii. Vreo zece tinere s-au instalat confortabil, privind cum soseşte pe nepusă masă enormul bambus care a distrus plafonul. Sunt femei din tribul kolomasailor, locuitorii celui de-al Cincelea Ţinut. Sunt toate una mai frumoasA decât cealaltă şi foarte ocupate. Jumătate dintre ele îşi fac unghiile, celelalte îşi împletesc scoici în cosiţe.

Zeama a curs prin bambus până la capăt şi îmbibă tot vârful rădăcinii. Dintr-o mişcare, un splendid buchet de flori se desface în nenumărate culori. Sunt flori de toate culorile şi cu toate formele. Una singură e încă închisă, un boboc mare şi roşu, care nu va mai întârzia să se deschidă, fiindcă ceva tropăie în el atât de tare, încât bobocul explodează brusc, ca un balon, iar Artur cade direct pe pat, ca o floare printre frumoasele fete. Îşi vine în fire, scuipă câteva fire de puf de gâscă şi constată mic că transformarea a mers bine. E iar minimos. M îmile lui au doar patru degete, urechile i s-au lungit şi-s foarte nostime aşa, păroase, iar el are doar câţiva milimetri. Înainte era cam de-o şchioapă, dar acum nici trei ca el nu fac o şchioapă. După ce s-a studiat câteva clipe, evident satisfăcut, le zâmbeşte fetelor, care au rămas toate gură-cască de uimire, încă şocate de apariţie.

— Salut, fetelor! zice Artur, ridicând mâna, ca să destindă atmosfera.

Acestea încep să urle în cor. Poate n-a ales bine vorbele, dar e adevărat că n-are mare experienţă cu fetele. De altfel, singura pe care o cunoaşte e prinţesă, ceea ce afectează enorm statisticile. Artur încearcă să se scuze pentru deranj, dar urletele, demne de un film de groază, îi acoperă vocea.

— Nu-s decât câteva flori, încearcă în van să le explice.
Alunei uşa camerei explodează pur şi simplu, iar stăpânul locurilor îşi face intrarea, cu un briceag multi— funcţional în mână. „Intrusul care a îndrăznit să forţeze uşa haremului meu va plăti scump!“ se poate citi în ridurile care împodobesc fruntea atletului. Dar toate dispar deodată. Îşi mijeşte uşor ochii şi un suns larg ii lasă la vedere formidabila dantură.
— Artur?! urlă entuziast kolomasaiul, recunoscându ţi prietenul.
Băiatul mijeşte şi el privirile. Nu reacţionează prea repede, dar, ţinând seama de ce-a trăit, nimeni nu-i prea supărat pe el. Artur se uită la kolo şi-l recunoşti datorită pălăriei.
— Max? bâiguie, încă şovăielnic.
— Da, eu! răspunde Max, punând mâna pe el ca pe o bucăţică bună de pâine. Mă bucur să te văd, şmechere!
Şi îl bate pe spate, ca pe un covor vechi. E chiar Max, cu aceeaşi voce şi cu aceleaşi maniere. S-au îmâlini în prima călătorie a lui Artur. El şi Selena nimeriseră in barul mizerabil al lui Max. Acolo l-au întâlnit pe Întunericitul, fiul lui M., care îi duseseprosteşte până la Întunericitul în bârlogul Blestematului. Artur zâmbeşte cu gura până la urechi, foarte mulţumit că e printre prieteni.
— Ce mai, nici vorbă să te plictiseşti! Vii drept la mine şi-mi furi toate femeile?! Nu-ţi mai ajunge prinţesei glumeşte Max, dar Artur e prea tânăr ca să glumească cu aşa ceva.
— Nici vorbă! explică. Am nimerit aici din întâmplare! Războinicul matasalai a căutat un mm moale şi...
— ... Şi a găsit cel mai moale loc din cel de-al Cincelea Ţinut! adaugă Max, fără ca băieţelul să-şi poată sfârşi vorba. Frumoaselor, vi-1 prezint pe Artur, prinţul Primului Ţinut! zice Max, în gura mare.
Prezentarea e foarte ispititoare şi toate fetele îl salută, care de care mai fermecător. Un adevărat concurs de clipit din gene.
— Artur, ţi le prezint pe Lila, Lula, Leila, Lola, Liula, Loil şi Lala! anunţă Max cu mândrie.
— Ia te uită! exclamă Artur, negăsind ceva mai bun de spus.
Mix pufneşte în râs, în vreme ce toate cele şapte arte chiţăie ca şoriceii.
— Fă-te comod, băiete! spune Max, pocnind din degete.
Pe loc, Leila vine şi-i pune lui Artur o pânză caldă pe faţă, iar

Lola şi Lula îi iau pantofii. Liula şi Lila stau în spatele lui şi-i masează umerii, specialitatea lor. Iar Lala o aşează în faţa lui şi se mulţumeşte să-i zâmbească. Lala e celebră pentru zâmbetul ei. E atât de liniştit, că adeseori fata e comparată cu luna de vară. Surâsul Lalei e ca o săptamână de vacanţă! Ea are ochii migdalaţi şi atât de frumoşi, că poţi muri de plăcere. Dar Artur n-are nici o săptămână de vacanţă, nici vreme să moară. Se ridică puţin şi bâlbâie câteva scuze, dar Lala îl împinge brusc,cu el caide în puful de gâscă.

Câte un Jack-fire pentru fiecare! ţipă Max, zâmbind într-o reclamă la pastă de dinţi.

Surâsul lui nu-i ca o săptămână de vacanţă, ci ca un an de pârnaie.

Fetele ciocnesc între ele şi dau pe gât paharele dr Jack-fire ca pe lăptic. Artur îşi ţine paharul la distanţii, căci nu-i plac nici spuma, nici aburul lui. Stă între şapte făpturi splendide, aliniate pe un pat dintre cele mai moi, odihnitor precum cea mai proastă telenovelă. Se gândeşte că mulţi colegi ar fi încântaţi să-i ia locul. Dar gândul lui e aiurea. Poate la Selena, prinţesa lui iubită, pe care a venit s-o salveze. Se ridică, îi dă paharul Leilei şi încearcă să scape de zâmbetul Lalei, căreia băiatul i-a căzut cu tronc. Trebuie spus că pistruii şi titlul de prinţ fac din oricine un bărbat irezistibil. Dar al nostru e încă puşti şi are de împlinit o misiune, drept care-i mai încăpăţânat decât un catâr.

— Max! Mulţumesc pentru primire, dar suntem la ananghie! Minimoşii sunt în primejdie! spune băiatul, serios ca un cioclu.

Fireşte că asemenea anunţ strică oarecum atmosfera, iar tinerele se întorc către Max, neştiind ce să facă.

— Minimoşii în primejdie? Eşti sigur? Chiar ieri le-am livrat flori pentru ceremonia anuală a margaretei! se miră patronul localului.

Atunci, Artur îi vorbeşte despre păianjen şi despre mesaj, despre bobul de orez care a zburat prin salon, despre panica de după şi despre cursa teribilă pe care a făcut-o prin bezna nopţii, ca să ajungă acasă.

— Şi, în plus, un nor blestemat! A fost imposibil să prindem raza! Atunci am ajuns aici după ce războinicii m-au trecut prin rădăcini! îmi pare rău de plafon1 explică Artur grăbit.

Max n-a priceput tot, nefiind prea obişnuit cu voiajurile dintr-o dimensiune într-alta. Cugetă o clipă. M. Blestematul a ieşit din

joc în aventura dinainte, aşa, că nu prea vede ce-ar putea ameninţa atât de grav miliţia minimoşilor. Nu s-a semnalat nici un râu care revarsă şi nici o viitoare demolare. Chiar vara, mai curând îngăduitoare, pare dispusă să lase amabilă locul toamnei.

— Eişti sigur de ce spui? întreabă Max.

— Am să fiu sigur când am să-i văd pe Selena, pe Moţ, pe rege sănătoşi! răspunde Artur, foarte hotărât să meargă până la capăt. Poţi să mă duci până în sat la ei? întrebă cât poate el de frumos.

Max pare uşor contrariat. Date fiind ţinutele ispititoare ale tinerelor, avea, fireşte, alt program în acea zi. Dar situaţia i se pare destul de gravă, aşa că o ia în jos.

— Bine! Te duc în sat, dar pe urmă plec, fiindcă azi n imilte treburi de făcut! zice Max cam grăbit.

— Ce fel de treburi? întreabă Artur, care nu şi-l poate lumina nici o clipă având ceva de făcut.

Max îl ia de umeri şi-l trage ceva mai la o parte.

— Azi e ziua soţilor. Trebuie să stau cu doamnele. Ele o să-mi încredinţeze toate problemele lor, iar eu o să le ascult, dând din cap, ca şi cum ar pricepe totul, iar apoi să le făgăduiesc că am să rezolv totul, înţelegi?

Artur nu prea înţelege. Se uită la fete, mai atrăgătoare decât un buchet de violete, şi nu întrevede cesoi de probleme ar putea avea ele.

O! Tot soiul! Crede-mă! răspunde Max, ridicând ochii spre cer. Şi, în plus, trebuie să le protejezi, să le asiguri tot confortul, să le răsfeţi... înţelegi?

Artur înţelege tot mai puţin şi mai sunt câţiva ani până când va pricepe.

— Îţi explic pe drum! zice Max, ca să scurteze vorba, îşi pune o jiletcă multicoloră, ca şi cum n-ar fi destul de bătător la ochi şi aşa, şi-l împinge pe Artur către ieşire. Ei, staţi cuminţi aici, fetelor. Îl conduc pe prietenul meu Artur şi mă întorc iute.

Lala priveşte în urma prinţului ei, care pleacă, triştii ca un trandafir care-şi pierde prima petală. Lui Artur i s-a muiat inima, iar mâna îi şovăie.

— Hai, mergi! spune Max. Mai ales n-o privi în ochi, că te hipnotizează! Odată, o cobră s-a sinucis din pricina ei! explică, trăgându-1 spre ieşire.

Artur îşi ia cu greu ochii de pe Lala, dându-şi seama, într-adevăr, de puterea pe care aceasta o are asupra lui.

— De cum o priveşti mai mult de cinci minute, nu mai ştii nici cum te cheamă... Apropo, cum te cheamă? verifică Max, cam îngrijorat.

— Păi... Artur, Artur Maremic!

— Foarte bine! zice Max, mulţumit de răspuns, acum... în maşină!

Maşina cu capul de berbec pe bord străbate noaptea, la fel de încet. Vestea bună e că mamei nu-i mai e rău la la stomac, graţie soţului ei, care a acceptat să conducă mai încet. Vestea rea e că, mergând cu aşa viteză, ar putea merge şi pe jos. Motorul toarce perfect, la fel ca şi pasagerul din spate, care stă tot ascuns sub cuvertură.

— Mi-e cam frig, mărturiseşte mama.

Dar nici vorbă ca tatăl să dea drumul la căldură. Se consumă bateria, se strică rezistenţele, se consumă mult şi deci costă o avere. Ar mai putea cita astfel, la nesfârşit, o întreagă listă de motive pentru a nu da drumul la căldură.

— Ia cuvertura micuţului! Doarme buştean. Nici n-o să simtă diferenţa, răspunde Francois.

Mama şovăie dacă să-l dezvelească sau nu, dar e adevărat că odorul doarme dus. Şi, apoi, are şi ea dreptul la un pic de confort, după chinuitorul început al călătoriei. Trage deci cuvertura, şi... un urlet de spaimă. Francois se crispează şi trage de volan, ca să evite accidentul, coliziunea cu Dumnezeu ştie ce, căci drumul e pustiu.

— Ce te-a apucat, de urli aşa?! bombăne, venindu-şi în fire.

— Artur... s-a... s-a transformat în câine! urlă mama, înspăimântată.

Francois apasă cu putere pe frână. Cu atât mai rău pentr uzură. Se întoarce şi îl descoperă pe Alfi, care preferră să dea din coadă decât să explice cum a ajuns acolo. E mai bine să pretindă că-i fericit văzându-i, ffilnndcă ei nu par deloc încântaţi să dea ochii cu el.

Dar... nu-i Artur... E Alfi! zice tatăl, enervat hi culme.

— Oo! Scuză-mă! Eu... n-am văzut bine în întuneric! bâiguie mama, aranjându-şi ochelarii, stingherită că şi-a confundat fiul cu un câine.

„Dar, dacă Alfi e aici, atunci unde-i Artur?!“ so întreabă acum

părinţii. Francois caută sub banchetil, sub scaune, apoi coboară şi dă de trei ori ocol maşinii. Dar nimic şi, mai ales, nimeni.

— Doar n-o fi zburat?! bombăne, agasat de asemene.) şmecherie.

Fără nici o ândoială, nu-i plac misterele. Nici surprizele. Cu atât mai puţin cele ale soţiei sale. Îi aminteşte de ziua când ea l-a anunţat că aştepta un eveniment fericit. Îi ceruse să-i spună numaidecât despre ce eveniment vorbea. Când îi mărturisise că aştepta un bebe, el voise să afle pe loc dacă era băiat sau fată.

— Habar n-am! îi răspunsese biata mamă, care nu ştia pe atunci răspunsul.

Dar tatăl nu credea nici o vorbuliţă. „Cum să nu ştie ce poartă în pântece?!“ se întreba el ziua întreagă. Îi hărţuia la fel şi pe părinţii ei, convins că făceau şi ci parte din complot. Aşa că a fost o mare uşurare pentru toţi când, în sfârşit, Artur a venit pe lume.

— Poate că s-a întors la Archi? sugerează mama.

Francois analizează explicaţia şi o acceptă, fiindcă nici n-are alta.

Sigur că s-a întors la Archi! răspunde, evident, nemulţumit. Dar, sigur de el, pune o singură întrebare: când a putut, oare, puştiul să sară din maşină, în mers?!

Cu un partener ca Francois, Sherlock Holmes ar fi avut nevoie de-o sută de ani ca să rezolve misterul câinelui din Baskerville. Orice-ar fi însă, tatăl ia situaţia în mâini, adică volanul, şi face cale întoarsă către casa pe care au părăsit-o abia în urmă cu o oră.

Capitolul 11

Max intră în garaj. În încăperea destul de nun se pot gara tot felul de vehicule. Doi ganuili din care unul cu cocoaşă, se numără printre mijloaccli de transport grele. O limo-namata, foarte practică pentru voiaje în grup. Un crab de luptă, pe care Max a nituit singur câteva suliţe de apărare. Crabul e foarte susceptibil şi demarează cu un sfert de rotaţie. Max l-a botezat Omar. Ceea ce-i culmea pentru un crab.

— Luăm buburuza! zice Max, neavând de gând să treacă neremarcat.

Ridică prelata sub care stă o splendidă măriuţă. Max a revopsit-o, fiindcă bulinele negre i s-au părut cam triste. De aceea, acum e roz, cu buline galbene şi albastre. E adevărat că-i mult mai veselă. Pare un t.in jamaican.

N-o să ieşim prea tare în evidenţă? întreabă Artur, uşor îngrijorat că trebuie să traverseze ţinuturi iici unoscute cu asemenea maşinuţă.

— Fireşte că vom ieşi în evidenţă! Altfel, care-i scopul acestui cruising?! replică Max, râzând cu gura până la urechi.

— Ce zici? Ce-i cu Tom Cruise? întreabă Artur naiv.

— Cru-i-sing! repetă Max, cu accent din Bronx. Păi, luăm buburuza, coborâm pe strada mare, apoi urcăm, făcând cale-ntoarsă, coborâm şi urcăm iar, şi tot aşa, până cănd îţi găseşti o pasageră frumoasă coz ori rămâi fără benzină! explică patronul şi îl podideşte râsul.

Artur se scarpină în cap, uitându-se la biata măriuţă, care ar da cu plăcere din umeri, de-ar avea. Aşa că se mulţumeşte să suspine, obişnuită de-acum cu poznele extravagante ale proprietarului. Max deschide un coş mare şi ia doi viermi de mătase, de care trage vesel, ca să-i lungească. Imediat, cei doi nevertebraţi încep să lumineze. Lumina lor violacee frumoasă le justifică din plin faiima de „viermi lucitori“. Max pune un genunchi cu pământ şi lipeşte cele două bare luminoase pe vehicul.

— Aşa vom vedea mai bine drumul! îi spunepasagerului, căruia nu-i vine să-şi creadă ochilor.

Max urcă pe spatele măriuţei şi se aşază pe şaua cu două locuri, pe care îi sunt gravate iniţialele. Artur se şterge pe picioare din obişnuinţă, urcând şi el în spinarea măriuţei. După o uşoară lovitură cu călcâiul, aceasta porneşte tropăind din cele opt lăbuţe. Maşinuţa iese din garaj şi o ia pe un mare bulevard subteran. Spre marea uimire a lui Artur, strada e plină-ochi de lume. Mica buburuză intră în trafic cu doi kilometri pe oră. Majoritatea trecătorilor sunt, evident, kolomasai. Sunt uşor de recunoscut după codiţele împletite şi au mersul atât de suplu, încât ai crede că sunt încălţaţi cu chewing-gum. Sunt singurii care hoinăresc cu mâinile în buzunare, în vreme ce toţi ceilalţi cară câte ceva. Probabil fiindcă-s singurii care nu muncesc nicicând, prea ocupaţi să se bucure de viaţă. Majoritatea stau pe jos, pe marginea trotuarelor ori pe terasele micilor baruri, care

apar precum ciupercile după ploaie. Care de care mai extravaganţi, fumează rădăcini, beau Jack-fire şi privesc maşinile din trafic.

— Asta-i cruising, puştiulică! Mâna pe volan, zâmbetul pe buze şi, mai ales, viteza mică, să ai vreme să apreciezi şi să fii apreciat! explică Max, mulţumit ca somonul când merge în susul apei.

Dar pe Cruising Avenue nu-i nici un kolo. Sunt, în schimb, mulţi balonbotoşi, vietăţi lunguieţe care trăiesc în pădurea din al Cincelea Ţinut. Vin la oraş îndeobşte ca să se tundă, dar acum nu-i încă sezonul. În aşteptare, ca să câştige ceva bani, mătură străzile cu urechile Ini mari.

— Dar nu-i prea igienic! comentează Artur, care are mai curând obiceiul să şi le cureţe decât să cureţe cu ele,

Fireşte, răspunsul lui se datorează doar neştiinţei. Toată lumea de-aici ştie că balonbotoşii au un sistem de jutocurăţire foarte sofisticat, care le spală urechile fără răgaz. E vorba, de fapt, de o asociaţie de animale. Micii purici atomik bombers mănâncă neîncetat micile murdării adunate de balongi şi fac din ele mingiuţe, pe care le îmbracă în salivă groasă, ca un lac. După ce îşi umplu vtomacul cu mingiuţele, le vând, căci unii viermi de mahala, ca de pildă penjimaruşii, sunt nebuni după micuţele delicatese, pe care alţii le consideră murdării. Astfel, balongii şi puriceii o duc bine împreună, străzile vâni curate, iar viermii au burticile pline.

Artur e destul de uimit la vederea unor seizi bătrâni la pensie, care cerşesc de la trecători fărâme de hclicoarne (prăjitura naţională, cum bine se ştie). În faţa lor, vehiculele reduc viteza, iar micuţa buburuză se vede chiar obligată să stea câteva secunde. Blocajul neaşteptat se datorează trecerii unui grup de perlanane. Trebuie npus că nu există gâze mai frumoase în toate ţinuturile. Fine ca migdalele, strălucitoare ca diamantele, ele au guriţele în formă de inimă şi ochii mari, selenaştri, ca perlele de apă. Dar cel mai impresionant le e mersul: Ai tur n-a văzut niciodată ceva mai graţios, fiindcă mersul lor e mai ceva ca al panterei şi ar face geloasă mice dansatoare de la operă. Alături de-o perlanană, chiar şi ogarul pare împiedicat.

— Ei, ce zici, îţi place să faci cruising? îl descoase Max, amuzat de chipul uluit al pasagerului.

Băiatul îşi vine treptat în fire.

— Totu-i grozav, dar cu asemenea viteză riscăm s.1 ajungem foarte târziu! Şi târziu e, poate, prea târziu! răspunde Artur.

— Ai dreptate. O să venim mai târziu.

Max trage de-o panglicuţă, iar cochilia micii buburuze se deschide, eliberându-i aripioarele. Măriuţa se ridică şi survolează ambuteiajul ca un bolid, ridicâiul norişori de praf şi culegând valuri de insulte, care o însoţesc până în capătul bulevardului.

— Cruising! zbiară Max, trecând pe deasupra capetelor tuturor, ca să-i enerveze şi mai abitir.

Cruising vine de la to cruise, vorbă care în engleză înseamnă „a umbla hoinar“. Deci tatăl nu face deloc aşa ceva, pentru că nu merge la întâmplare, ci are o ţintă precisă spre care merge în mare viteză: optzeci de cai în galop.

— Dragule, nu mai merge aşa de repede! Mi-e rău de h stomac! se plânge soţia, agăţându-se cu mâinile de tabloul de bord.

— Păi şi când merg încet, tot rău îţi e! răspunde tatăl, concentrat asupra volanului.

Oricum, e plăcut să-l vezi pe Francois neliniştit din pricina băieţelului, fiindcă strigă atâta la el, că ajungi să te întrebi dacă îl iubeşte. Poate că, deşi nu ştie să se poarte, tatăl are totuşi stofă de tată. Iubirea e ceva can se învaţă, ca crichetul, ori ca legatul şireturilor. Trebuie să-ţi explice cineva cum se face. Poate că-i nepriceput, limdcă n-a fost frumos iubit ori pentru că părinţii l-au iubit anapoda. Orice-ar fi, goana nebună cu maşina prin noapte demonstrează perfect că-şi iubeşte fiul. Abia când te temi că pierzi pe cineva, îi dai mai multă atenţie. Până una-alta, ar trebui să fie mai atent la drum: catastrofa e aproape. Pe de-o parte, e semn bun că a simţit iar că iubirea îi fremăta în suflet. Pe de alta, e mai curând primejdios, fiindcă, la volanul unui bolid de optzeci de cai, neatenţia, fie doar şi de câteva clipe, n-a imi tat niciodată noroc. În plus, Francois a fost neatent nu cel mai nepotrivit moment, cel ales de o turmă de capre pentru a trece drumul. Ce să mai căutăm vinovatul, pe prostul care n-a închis bariera, turma-i aici, în plin carosabil. Cum, în astfel de situaţii, totul se petrece la iuţeală, să încercăm să înţelegem.

Francois apasă pe frână. Roţile se blochează brusc, scrâşnind din răsputeri.

Mama se izbeşte cu capul de parbriz şi începe să zbiere.

Urletul insuportabil al femelei de rasă necunoscută scoate, fireşte, din minţi întreaga turmă, care se opreşte drept în mijlocul drumului. Francois suceşte şi răsuceşte volanul în toate sensurile, dar roţile blocate nu fac decât să lunece în praful de pe carosabil. Profităm să amintim că roţile blocate pe o şosea glisantă n-au oprit nicând o maşină. Ea intră deci iremediabil în turma care începe să-şi iasă din minţi, ca la apropierea lupului. Dar ţapul cel mare, şeful turmei, nu se teme de lup şi, în vreme ce tovarăşele sale o iau la goană în toate părţile, iese în faţă.

La volan, Francois se crispează, cu ochii ieşiţi din orbite de frică, sigur că nu va putea evita ciocnirea. 1a rândul lui, prin lumina foarte puternică a farurilor, ţapul vede chipul duşmanului. Nici vorbă de lup, acolo e un berbec cu cap de argint. Trebuie spus că emblema mărcii e o bună imitaţie, iar cea mai bună dovadă e că ţapul a putut fi înşelat. Animalul (cel adevărat) se cabrează pe copitele dinapoi, arătându-şi coarnele gnu de luptă. Adversarul e de zece ori mai mare decât el, dai ţapul e orgolios şi nu vrea să pară laş în faţa turmei. Francois închide ochii. Animalele se ciocnesc, coarne în coarne. Îndeobşte în asemenea înfruntări, adversarii se lovesc cu capetele ore în şir, până când le cedează coarnele. Dar aici a fost de ajuns un singur asalt. Maşin.i e distrusă. Farurile privesc îngrozitor de saşiu, radiatorul scoate mult fum. Ca să nu mai vorbim de tot ce-a căzut pe sub automobil. Ţapul e cam năucit. Sau cel puţin aşa pare.

— Scuzaţi-mă, bâiguie tatăl, care îşi dă abia acum seama că a ignorat panoul pe care scrie: „Atenţie, animale sălbatice“.

Ţapul se clatină câteva secunde, apoi îşi vine în fire Strănută zdravăn şi-şi umflă iar pieptul. A repurtat o victorie strălucită, iar turma behăie uşurată, înainte de se face iar nevăzută, în pădurea deasă din marginea drumului. Francois încă nu s-a clintit, are ochii tot ieşiţi

din orbite şi mâinile tot crispate pe volan. Dacă ar fi avut bani, şi-ar fi cumpărat un Jaguar, iar pantera de pe hoţul maşinii ar fi hăpăit ţapul stupid, care nu face nici o brânză. Francois închide gura pe care o uitase deschisă şi jură că n-are să-şi mai lustruiască niciodată Mi stematul de berbec, oricât de emblematic ar fi.

Capitolul 12

Acolo sus, unde zboară, mica buburuză a lui Max nu riscă o ciocnire cu un ţap. Zboară prin noapte, deasupra solului pe care viermii lucioşi lipiţi de ea au grijă să-l lumineze. E frumos să vezi ierburile ieşind, pentru câteva clipe, din beznă. Asta aminteşte de vremurile uitate când, din întâmplare, s-a descoperit torţa. Artur urmăreşte adesea documentare la televizor. Tainele marii piramide, lumea dispărută a Atlantidei, templul uitat din Angkor. Toate aventurile îl fac să viseze. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că, într-o zi, are să fie chiar el în toiul celei mai incredibile aventuri.

Artur, un băieţel în vârstă de o mie de ani şi înalt de doi milimetri, traversează grădina în cârca unei mărime, alături de un kolomasai cu şapte neveste. Asta e ceva la fel de inedit ca piramidele.

Max trage uşor de friie, iar măriuţa se îndreaptă în picaj spre pământ. Chiar înainte ca lui Artur să i se facă frică, mica buburuză plonjează între două fire de iarbă şi o ia prin canalizarea spartă şi veche. Trebuie să cunoşti bine de tot locurile ca să conduci aşa. Măriuţa înaintează şovăielnic prin ţeavă, proiectându-şi frumoasa lumină violetă pe pereţii din jur. Max conduce cu o mână, după tradiţie. Nici vorbă să facă pe stresatul înţepenit pe volan. La kolomasai, regula cere să fii cool în m n e împrejurare. Artur priveşte pereţii ţevii defilând prin faţa lor şi bifurcaţia unde Max coteşte fără nici o ezitare.

— Cred că recunosc locul! spune Artur. Am trecut pe aici eu maşinuţa mea.

— Ce vehicul foloseşti? întreabă Max intrigat.

— Un Ferrari. Cinci sute de cai, zice Artur, umflându-se în pene.

— Cinci sute de cai? Câte măriuţe înseamnă asta? îl mierogheează Max, care n-a auzit niciodată vorbindu-se de o asemenea unitate de măsură.

— Habar n-am! răspunde puştiul.

E adevărat că nu-i uşor să-ţi imaginezi aşa, în goana mare, câte măriuţe pot încăpea eventual într-un cal. Max trage de altă manetă. Trebuie să fie frâna, căci gâza micşorează dramatic viteza. Duce lăbuţele la spate, ridică un pic de praf, strânge aripile sub carapace şi o porneşte iar în opt lăbuţe.

— Maşina ta ştie să facă aşa ceva? întreabă Max, foarte mândru de măriuţa lui.

— Nu, aşa ceva nu! recunoaşte amabil Artur, nevrând să-i strice plăcerea prietenului său.

Vehiculul ajunge la capătul ţevii, unde se află vestita poartă care marchează intrarea în lumea minimoşilor, Artur şi-o aminteşte, pentru că a bătut în ea în disperare, în vreme ce apa alerga pe conductă. Era în vremea primei aventuri. În ziua când scăpase din ghearele lui M. Blestematul. Şi iată-1 acum iar în faţa porţii, cu inima strânsă, mâinile împreunate, emoţionat ca în prima zi. O va revedea pe Selena; gândul îi face inima să bată mai tare. Ca tamburinele. Întoarcerea e adesea una dintre cele mai mari încercări. Eşli beat de fericire că-ţi vei reîntâlni un prieten, dar emoţia ascunde şi o temere, mai adâncă, mai înşelătoare. Şi dacă totuşi celălalt s-a schimbat? Şi dacă şi-a schimbat părerea şi iubirea, din pricina timpului care şterge totul? „Ochii care nu se văd se uită“ spune o vorbă din bătrfni Gândul îi îngheaţă sângele în vene, iar trupul îi e străbătut din cap până-n picioare de-un fior.

— Ei bine, plec! Nu vreau să las fetele prea multă vreme singure! spune Max, fără să-şi dea seama că pune sare pe rană.

Dacă Max se teme să-şi lase fetele singure şi un ceay ce trebuie să creadă Artur, care n-a mai văzut-o pe Selena de zece săptămâni? „Are să mă mai recunoască oare?“ se întreabă puştiul, cuprins de panică. Max îşi ia la revedere, apoi coteşte decolând, cu o mişcare demnă de cei mai mari kakous. Artur îl priveşte uşor necăjit

cum se depărtează. Ar fi preferat să nu înfrunte chiar ungur necunoscutul, dar asta-i viaţa! Aşa spune adesea şi tatăl lui: „Asta e!“ Chiar dacă Selena îi va fi sau nu inunoscătoare, el trebuie să răspundă mesajului deznădăjduit. Pe bobul de orez scria „Ajutor!“

A sosit deci clipa intervenţiei rapide, a operaţiunii de comando, şi nu a melancoliei. Artur bate disperat în poartă. Fiecare bătaie răsună în ţeava imensă, dar nu (uimeşte nici un răspuns. Poarta rămâne mută. Artur nrmură tot. Numai să nu fi ajuns prea târziu! Să nu-l recunoască Selena e una, dar s-o piardă e cu totul altccva. Gândul unei asemenea catastrofe îi dă şi mai multă putere; bate iar şi iar în poarta blestemată, care ruluză să se deschidă. Panica începe să-l cuprindă, şi Artur

trebuie să se străduiască din răsputeri să nu clacheze. „Gândeşte! Gândeşte! Trebuie să fie o soluţie!“ iţi repetă fără răgaz, lovind în poartă ca leul în cuşcă.

Apoi, brusc, îi vine o idee. „Periscopul!“ îşi spune. Îţi aminteşte, într-adevăr, de micuţa cutie care le ingăduia minimoşilor să scruteze ţeava, fără să iasă din sat. Artur atinge poarta şi caută pe pipăite o umflătură mi o fantă, care să-i indice deschizătura. „Aici!“ urlă băiatul, simţind-o sub degete, pe care le şi introduce în micul orificiu. Trage din răsputeri şi, în cele din urmă, panoul cedează. În spatele lui e o sticlă albăstruie, de care uitase. Deşi, din nefericire, aceasta blochează tinerea, ea îi îngăduie cel puţin să privească în sat, iar ceea ce vede îl înspăimântă. Acolo nu se petrece absolut nimic. Nici o singură mişcare. Nici un suflet viu. Satul, îndeobşte atât de plin de viaţă, de colorat şi de vesel, astăzi e cumplit de trist. Artur lipeşte mâinile pe sticlă, ca să nu-1 orbescă reflexele ei. Degeaba scrutează împrejurimile, pe-acolo nu trece nici un minimos. Nici măcar un milimul.

Artur nu ştie încă ce s-a întâmplat, dar poate deja măsura amploarea efectelor. Nu s-a petrecut o dramă, ori o ameninţare, ci mai curând un dezastru naţional, căci a dispărut întregul norod. Cine a putut, oare, comite aşa ceva? S-au luat, oare, prizonieri? Au fosi aruncaţi cu toţii în temniţă ori exterminaţi unul câtr unul? Sunt multe întrebări, la care Artur nu poate da acum nici un răspuns, iar neputinţa îl îmbolnăveşte, Mânia îi urcă în obraji şi-i ajunge până în vârful degetelor, aşa că puştiul loveşte din toate puterile în sticla albăstruie, deşi aceasta n-are nici o vină. Geamul cade de partea cealaltă, ca un oblon grosolan, prosi închis. Alt soldat din garda regală care nu şi-a făcut bine treaba. Artur e uimit de descoperire. De astă dată, tot i-a servit la ceva furia. Îşi bagă feţişoara prin gaură şi priveşte în lateral, unde nu putuse vedea din pricina geamului. Dar în colţuri nu-i nimic nou. Satul e tot pustiu, tot mort.

— E cineva? îndrăzneşte să strige, dar chemarea lui n-are mai mult ecou decât cele dinainte.

Mai încearcă o dată, ceva mai tare, dar cu acelei rezultat. Tocmai când depresia e cât pe ce să-l copleşească.

Artur aruncă o privire micuţei deschizături, care, de lapt, nu-i chiar aşa de mică. Se întreabă dacă nu cumva im băieţaş de zece ani, măsurând provizoriu doi milimetri, n-ar putea trece

prin ea.
„Cine nu riscă nu câştigă“ îşi spune, ca să-şi dea curaj.
Oricum, n-are altă alegere. E singura lui idee. Singura lui şansă. Se spune, în general, că, dacă trece poponeţul, irece şi restul. Numai că în cazul băieţelului, devenit inimos, capul e mai mare decât poponeţul. Hotărăşte ilcci să bage mai întâi picioarele. Cu greu, îi trece şi Inudul, dar când să-şi vâre capul, i se prind urechile, ceea ce-i culmea, pentru cineva gata să izbutească. Într-un Imal, cade de partea cealaltă, ca un pachet cu rufe murdare pe fundul coşului. Sare numaidecât în picioare şi şterge de praf, ca să fie prezentabil, chiar dacă nimeni im-i poate ieşi în întâmpinare. Se roteşte o dată, scrutează mate cotloanele, dar locul e definitiv pustiu.

Capitolul 13

Artur se îndreaptă târâş-grăpiş spre piaţa centrală, care de obicei musteşte de viaţă, căci acolo îşi adună regele norodul, la marile serbări populare. Minimoşii se întrunesc adesea, căci le place mult să aducă omagii. Nu sunt neam de războinici, ci de oameni care dau uşor apă la şoareci. Cea mai mică defilare îi bucură, cel mai mic poem îi seduce. Mai presus de orice, ei preferă ceremoniile florale. Şi, cum în regat sunt trei sute şaizeci şi cinci de flori, în fiecare zi omagiază pe una dintre ele.
În fiecare dimineaţă deci minimoşii se întruneau în piaţa din faţa palatului regal şi aduceau laude florii zilei Ceremoniile erau întotdeauna foarte emoţionante şi fiecare vărsa câte o lacrimă. Fireşte, lăcrămiorul trecea printre rânduri şi strângea toate preţioasele lacrimi într-un pahar. Apoi, toate perlele, de tristeţe ori de bucurie, erau puse bine într-un vas mare. La sfârşitul anului minimos care, lucru bizar, cădea la întâi aprilie, după calendarul nostru, preţiosul lichid era vărsat, în cadrul giganticeremonii numite Serbarea Peştelui. Momentul era de cea mai mare însemnătate, chiar dacă unii îl considerau grotesc şi credeau că peştele acela e o păcăleală. De altfel, se pare că zvonul neplăcut trecuse frontiera şi ieşise la suprafaţă, iar oamenii petreceau ziua de întâi aprilie făcânnd haz de eveniment.
Orice-ar fi fost, tradiţia se păstrează şi, la întâi aprilie, ajutat

de Mogoth, credinciosul lui purtător, regele varsă lacrimile recoltate de-a lungul anului lângă un peşte gigantic, cioplit în piatră. De ce, veţi întreba, tocmai un peşte? Pentru că, în cultura minimoşilor, trebuie mulţumit Cerului şi onorat tot ce se cunoaşte. Dar şi tot ce nu se cunoaşte. E, într-adevăr, demn de cel mai mare dispreţ şi foarte nepotrivit să ignori pe cineva sub simplul pretext că nu-1 cunoşti. Fiind probabil cel mai departe de stilul lor de viaţă, peştele a devenit deci simbolul necunoscutului şi în fiecare an i se aduc onoruri în numele tuturor străinilor care participă, la fel ca minimoşii, la marele lanţ al vieţii, pe care îl îndrăgesc tare mult. Să aduni lacrimile fericirii şi să dai apa lor preţioasă unui peşte e un gest simbolic, care exprimă perfect sensibilitatea celui mai mic dintre popoare.

Şi acum, când ştiţi adevărul despre peştele păcălelii ilui aprilie, veţi vedea că va fi mult mai greu să luaţi peste picior această sărbătoare şi mult mai uşor s.1 plângeţi, emoţionaţi, gândindu-vă la ea.

Artur stă pe un bolovan. E tare înciudat. Nici un suflet viu, iar misterul dispariţiei tuturor e total. A zirit totuşi câteva urme de paşi în ţărână, dar nimic limpede Pune un cot pe genunchi şi bărbia în palmă, apoi ofteazl din greu. E frumuşel Artur, când gândeşte aşa parca o statuie. Priveşte o clipă spre altă statuie, în stânga lui, chiar la intrarea în palat. Asemenea ornamente nu-s neobişnuite la intrarea într-un edificiu oficial, dar aceasta are o poziţie tare ciudată. Modelul stă culcat la pămâm, cu mâinile încrucişate pe obraz. Ai zice că doarme. Artur face un salt înapoi. „Dar nu-i o statuie! îşi dă seama brusc. E un minimos!“ Puştiul traversează piaţa în goana mare. „Deie Domnul să nu fie mort!“ îşi zice, căci minimosul acela e singura-i speranţă, singurul caic ii poate explica misterioasa dispariţie a tuturor celorlalţi.

Se apropie de trupul fără viaţă, nemişcat. Ce s-o fi petrecut? S-o fi bătut, apărându-şi viaţa? Apărând fuga regelui? Dar cu cine s-o fi bătut? Cu cine? Nici o urmă în jurul trupului, nici un indiciu ajutător. Ostaşul dm gardă e la pământ, uşor ghemuit, ca şi cum ar vrea pur şi simplu să tragă un pui de somn. Singurul indiciu e poate, un mic chiţăit, aproape surd. Artur pune un genunchi în pământ şi se apleacă asupra minimosului, ca să afle mai precis de unde vine şuieratul acela. Ori, mai curând, sforăitul, cam ca al bunicii, dar mai uşor.

Dar... chiar sforăie?! ţipă Artur, dându-şi brusc seama de greşeală.

Se ridică şi-i trage impostorului, fără menajamente, un şut în fund. Ostaşul tresare şi se ridică pe loc, cu lancea îndreptată înainte.

— Ajutor! Palatul e atacat! La mine, rege! urlă, înainte de a vedea primejdia.

Artur îi face semne largi, ca pentru a dirija un avion.

— Ei?! Ce spui?! Sunt eu, Artur! strigă, având grijă să miculeze limpede.

Ostaşul din gardă îşi vine încet-încet în fire şi-şi dă seama că toată primejdia e omuleţul din faţa lui, al cărui lup îi spune ceva, ca şi vocea, dacă se gândeşte bine.

— Artur?! bâiguie ostaşul, năucit de greşeala făcută.

— Da, eu sunt! Artur Maremic, nepotul lui Archi şi soţul... Selenei!

Artur nu-i însă convins că-i soţul prinţesei. Ceremonia a fost atât de rapidă, iar martorii atât de puţin (unul singur), încât acceptă cu greu că fericitul eveniment a avut loc cu adevărat.

— Dar bineînţeles! Artur! zice ostaşul, ca şi cum nu s-ar fi îndoit nici un moment de aşa ceva. Ce vânt te aduce pe-aici?

Întrebarea îl lasă mut pe Artur. Atât de mult să fi domnit ostaşul, că nici măcar nu-i la curent cu ravagiile în sat? Dar, chiar înainte de a putea rosti ceva, ostaşul îi spune confidenţial:

Ia zi, puiul de somn pe care l-am tras aici... Nu mi s-a mai întâmplat până acum! Sunt mereu gata, la datorie! Dar cred că am mâncat prea multe belicoarne ieri-searâ şi mi-au făcut rău la stomac! Sper că micul incident rămâne între noi, nu? precizează.

— Păi... sigur! Fireşte! răspunde Artur, cam pierdut.

— Să fie într-un ceas bun! se bucură soldatul, înainte de a începe să urle. Oameni buni! S-a întors Artur! Trăiască Artur! Trăiască prinţul Artur!

Brusc, de peste tot se aprind luminiţe. La fiecare casă se luminează câte o fereastră, iar cei dinăuntru încep să iasă în pragul uşilor. Unii mai dorm pe jumătate, alţii sunt deja foarte agitaţi, dar toţi sunt bine sănătoşi. Artur se uită înmărmurit la spectacolul trezirii întregului sat. Zeci de minimoşi se ivesc de peste tot, coboară de pe cele mai înalte crengi, alunecă pe

liane, iar alţii folosesc toboganele care îi duc drept în centrul localităţii. Toţi îi strigă numele, iar vuietul se propagă mai repede decât undele apei. Ori de câte ori i se strigă numele, un chip se luminează. Copiii urlă bucuroşi, părinţii bat din palme şi toată această lume mică se îndreaptă către palat, la picioarele lui Artur.

Puştiul plânge de mama focului, deşi focul nu plânge, doar mama. Cum să nu se topească în faţa unei asemenea primiri, în faţa exploziei de bucurie şi fericire?! S-a temut să nu fi fost uitat, iar acum îşi dă seama cât de prezent a fost în memoria omuleţilor. Li şcoală, când Artur venea din vacanţa mare, nici chiar cei mai buni prieteni ai lui nu-1 primeau aşa, ci dimpotrivă Vacanţa crea întotdeauna o distanţă şi fiecare avea reţineri înainte de a redeveni bunul prieten de altădată. Dar nu e cazul minimoşilor, fiindcă toţi se aruncă de gâtul lui, fericiţi ca puricii când dau de-un câine. Unul dintre ei trece prin mulţime şi se năpusteşte, pur şi simplu, asupra lui Artur, care cade pe spate.

— Moţ?! exclamă Artur, descoperind chipul agresorului.

— Artur, tu eşti! urlă omuleţul, stropindu-1, copleşit de fericire.

Cei doi prieteni se strâng tare în braţe şi se rostogolesc în ţărână, ca doi pui de leu care se ciorovăiesc. Sunt cu adevărat fericiţi.

— Unde eraţi cu toţi?! Eram foarte îngrijorat! izbuteşte să zică Artur.

— Păi... dormeam! Ai văzut cât e ceasul?! răspunde Moţişor, arătându-i clepsidra de la mână.

E adevărat, satul e sub pământ, aşa că ora nu-i întotdeauna limpede, dar, cum Artur a trecut prin rădăcini în jur de miezul nopţii, iar hoinăreala cu măriuţa n-a durat mai mult de-un ceas, la minimoşi e noapte de-a binelea.

— Cine îndrăzneşte să mă trezească în toiul nopţii?! protestează regele cu vocea lui răguşită, confirmând tufei că-i foarte târziu.

Bunul rege nici n-a avut timp să-l încalece pe Mogoth. E deci cam ridicol, cu picioarele lui mici în aer. În plus, şortul lui bufant, din frunze de salcâm, e dintre cele mai caraghioase. Dar nimănui nu i-ar veni în minte să râdă de el. În primul rând, fiindcă niciodată nu se râde de rege, în al doilea, fiindcă toţi minimoşii au asemenea şorturi ridicole. Mai mult, nu oricine

poatr cumpăra atare material, fiindcă frunza de salcâm e considerată preţioasă. Probabil pentru că salcâmul îşi pierde arareori frunzele şi-i greu de găsit în al Şaptelea Ţinut. Orice-ar fi, regele se freacă la ochi, se scutură ca un căţel căzut în apă şi repetă întrebarea, strigând ceva mai tare, ca să fie auzit:

— Cine îndrăzneşte să mă trezească?! vă-ntreb.

— E Artur, tati! Uite! ţipă Moţ, împingându-şi vesel amicul spre palat.

— Artur?! bâiguie regele, care îşi aminteşte brusc dr ţinuta lui. Scuză-mă, eu... nu-s prea prezentabil, dar... ce faci aici în toiul nopţii?! întreabă, cam debusolat.

Artur se simte brusc stingherit. Tocmai a trezit un sat întreg, care dormea liniştit şi care pare în plitiA formă. Oare bobul de orez şi păianjenul care îl urma peste tot să fie rodul unei închipuiri?!

— Un bob de orez?! întreabă regele. Ce idee caraghioasei

Atât de caraghioasă, că toţi se pun pe râs. Aşa-s minimoşii. La cea mai mică ocazie, râd ca balenele; la cel mai mic necaz, plâng ca fântânile.

— Minimoşii nu scriu decât pe frunze, tinere, precizează regele, cu o urmă de snobism în glas. Frunză de stejar pentru legi importante, frunze de arţar pentru maxime şi dictoane, frunze de tei pentru reţete dr bucătărie, frunze de mesteacăn pentru note de serviciu,,

— ... Frunze de carpen pentru mesaje zglobii! îi tair macaroana Moţişor, zâmbind şmechereşte. Tata are cea mai frumoasă colecţie de frunze de carpen şi...

Ei... da, bine! Cred că a priceput! intervine regele, care nu vrea ca discuţia să devieze spre subiecte atât de delicate.

Minimoşii, aţi înţeles, dau frunzelor câte o întrebuinţare. Frunza de platan — pentru rapoarte despre accidente, frunza de frasin — pentru condamnări, frunza de plop — pentru problemele sociale, frunza de varză — pentru certificate de naştere, acul de brad — pentru condoleanţe... dar să punem capăt nesfârşitei liste. Regele se întoarce spre Taag, al cărui prenume e Hermit, scriitorul oficial al regatului şi pictor din vreme în vreme.

— Să scrii pe un bob de orez?! înţelegi ceva din asta, Taag? Atunci, de ce să nu scriem şi pe pereţi?! glumeşte icrele, care, hotărât lucru, e binedispus, în pofida orei in.iintate.

Taag nu pare şocat, iar ideea i se pare chiar interesantă.
— Cred că cineva ţi-a făcut o glumă proastă, dragul şi Imnul meu Artur! trage regele concluzia, bătându-1 pe umăr pe tânărul care, hotărât lucru, e cam naiv.
Artur e cam buimac. Fireşte, nimeni dintre ai lui n-a scris mesajul. Archi n-are asemenea umor, bunica e prea ni upată cu casa, mama prea mioapă ca să scrie atât de mic, iar tatăl nu are niciodată răbdare să scrie ceva. Nu rămâne decât Alfi. Artur îşi apreciază căţelul şi-l ştie capabil de lucruri incredibile, dar de aici până la scrisul pe un bob de orez! Şi, în plus, nici nu-i scrisul lui. Dar, dacă nu-i cineva de sus, atunci obligatoriu e cineva de jos.

Capitolul 14

— Selena?! ţipă brusc puştiul.
Doar ea lipseşte. Deci e singura în primejdie. Ce-i mai firesc pentru o prinţesă în primejdie decât să încerce să-şi avertizeze prinţul?! Totul capătă sens, iar Artur începe să-şi piardă minţile.
— Unde-i, Sire?! Unde-i Selena?! Unde?! întreabă Artur, insistent.
— Ei bine... probabil că în căscioara ei! răspunde simplu regele.
— Nu! răsună o voce din mulţime.
Toţi se întorc să-l identifice pe cel care vorbeşte, cu vocea dulce ca un poem şi înţeleaptă ca un stejar bătrin Artur face un pas şi-l vede pe cel pe care crede că l-a şi recunoscut. Fireşte, e Miro, micul sobol. E împopoţonui cu o bonetă de noapte ţuguiată ca un corn de vânătoare şi cu un şort şi mai zbanghiu decât al regelui. Ai spune că poartă pamperşi, ceea ce-i foarte puţin probabil la vârsta lui. E prea bătrân pentru aşa ceva. Miro se năpusteşte prin mulţime şi îl ia pe Artur de mâini.
— Sunt nespus de încântat să te revăd, tinere Artur, spune înţeleptul, zâmbind. Te aşteptam ceva mai devreme, în sala de trecere.
Artur se scuză şi-i lămureşte întreaga aventură, până la blestematul de nor care nu voia nici să ştie, nici să priceapă nimic. Povesteşte cum a trecut prin rădăcini şi cum a trebuit să ajungă în sat în cârca măriuţei. Miro zâmbeşte. „Mult trebuie să-

şi iubească băiatul acesta prinţesa, ca să poată suporta atâtea."
— Unde-i Selena? întreabă Artur, îngrijorat în continuare.
— Era dezamăgită că n-ai fost la picioarele razei, m.lrturiseşte Miro.
Artur se topeşte instantaneu. Şi el care a crezut că prinţesa l-a uitat!
Miro îi istoriseşte atunci că fetiţa s-a trezit dis-de-dimineaţă, ca să-şi facă temeinic pregătirile. S-a frecat mai întâi cu vanilie, ca să miroasă plăcut, apoi şi-a pus li.ii ne noi şi frumoase, printre ele şi o superbă vestuţă din petale de trandafir, pe care şi-o cususe singură. A dejunat uşor, piure de zmeură şi o felie zdravănă de dnnă, apoi s-a dus la ora de muzică. O prinţesă trebuie să aibă grijă de vocea ei. Selenei îi plăcea să fie sptrituală. Nici vorbă să lase vorbele să-i scape din Inimoasa gură regală fără un control riguros. Trebuia deci să-şi stăpânească glasul, să-l poată modula dup.l voie, ca să-şi nuanţeze vorbele într-o mie şi una dr chipuri. Să spui „te iubesc", de plidă, era lucrul cel mai uşor. Aproape vulgar. Adevărata emoţie se transmite însă prin atitudine, prin timbru, care trebuie să fir catifelat şi mătăsos. Şi, cum Selena chiar intenţiona să-i spună lui Artur aceste câteva cuvinte, avea nevoie ca vocea să n-o trădeze.
Îşi petrecuse deci dimineaţa în vârful micuţului stejar, unde îşi avea cuibul privighetoarea. Păsării i sr dusese vestea că era cea mai bună profesoară de canto din întreg al Şaptelea Ţinut. Bună, e drept, dar cu o fire oribilă. Nu putea sta locului nici o clipă şi sărea permanent de pe o creangă pe alta. Selena pierduse o grămadă de vreme, încercând s-o convingă să-i dea o lecţie. Trebuise chiar să-i dea adresa, pe care n-o ştia decât ea, la care se puteau găsi viermi crescuţi în mere. Făcând târgul, privighetoarea îi dăduse Selenei o splendidă lecţie de canto.
La întoarcerea în sat, feţiţa a pus să i se facă ceai din flori de violete, atât de tare o dureau corzile vocale. Dai violetele i-au calmat iute durerea şi, până la urmă, au adormit-o. A consacrat toată după-amiaza lecţiei dr gimnastică. Nu voia ca vocea să-i trădeze vorbele, dai nici n-avea poftă ca gesturile să-i trădeze gândurilr Trebuia deci să-şi controleze bine mâinile şi picioarclr Şi, ca atare, nimic nu era mai bun decât o serioasă lecţir de gimnastică.
Gambetto nu era chiar profesor de gimnastică, ci mai curând

dansator profesionist. „Domnul Gambetto!“ le prcciza el elevilor, fiind foarte la curent cu bunele maniere. Domnul Gambetto era un scarabaterusphilantropis. Văr de ileparte cu gâza numită călugăriţă (chiar dacă se jura că nu-i nicicum rudă cu ea), era mai mic şi avea harul de a se strânge în absolut toate sensurile. Îl putea face gelos chiar şi pi1 bărbatul-cauciuc care, pentru câţiva firfirici, izbutea să mtre, contorsionându-se, într-o cutie de ghete. Dar domnul Gambetto nu lucra nici de dragul circului, nici de-al banilor, ci de-al artei! Selena lua arareori lecţii de la el. În primul rând, pentru că era, în general, foarte ocupată cu treburile oblişnuite ale regatului: în al doilea, fiindcă aceste exerciţii erau prea obositoare. Dar prinţesa voia să fie perfectă la primirea prinţului şi a acceptat (trebuie să spunem) toate condiţiile, vecine cu capriciile, pe care le-a pus profesorul. Astfel, la sfârşitul lecţiei o durea tot trupul. Ea, care voia să-şi controleze gesturile, nu mai putea controla nimic, nici măcar picioarele, pe care cu greu le-a pus unul în faţa celuilalt, ca să ajungă acasă. S-a prăbuşit pe pat şi a dormit până seara.

— Am trecut s-o văd, după ce s-au închis florile, şi încă mai dormea! precizează Miro, înainte de a-şi relua istorisirea.

I-a adus cina pe un platou. O salată din frunze de arţar şi câteva seminţe de pin bine prăjite. Dar prinţesa nu s-a atins de nimic. Mai era încă mult până la ora razei, şi Miro a hotărât s-o lase să mai doarmă un pir. Aşa ceva nu-i putea face rău şi măcar avea s-o împiedice să se tot foiască până atunci. Selena s-a trezit singura, fireşte. Durerile îi dispăruseră, aşa cum o prevenise domnul Gambetto care, hotărât lucru, era formidabil. A încercat câteva arabescuri, două sau trei mişcări graţioase cu braţele, şi a părut foarte încântatl A traversat atunci tot satul fredonând, şi părea nespus de fericită la gândul că avea să-şi revadă prinţul. Miro făcuse bine că n-o trezise, căci prinţesa mai avea dr aşteptat acum doar o oră. A sosit prima în sala de trecere şi nici măcar nu s-a obosit să-l deştepte pe portar, care dormea ghemuit în coconul lui, după obicei. S-a aşezai pe jos, îmbrăţişându-şi genunchii cu mâinile, şi a zâmbii.

Ce bine era să-ţi aştepţi astfel iubitul! Simţea că ai trebui să i se golească trupul şi sufletul şi să-i crească o piele nouă, care să primească valul ce avea să se spargă cu zgomot. Valul iubirii şi al prospeţimii. Artur avea, desigur, parfumul oamenilor de sus. Unul straniu, cu savori necunoscute. Toate miresmele lui erau

pentru ca sinonimele aventurii. Şi-l închipuia pe Artur străbătând lumea cea peste măsură de mare. Dintr-un pas ori doi putea traversa, probabil, tot cel de-al Şaptelea Ţinui, când ei lucrul ăsta îi lua cel puţin două zile.

Dar nu pe Artur cel Mare îl aştepta ea, ci pe micul ei prinţ. Cu pistruii şi cu moţul lui ciufulit, care îi lipsise atât de mult. Zece luni, în care ea şi-a tot imaginat, sear.1 de seară, că-i mângâia chipul dulce. Ar fi dat toate comorile de pe lume ca să poată adormi seara ţinându-1 de mână. Avusese răbdare, aşa cum o învăţase tatăl ei, .iţa cum cerea cartea cea mare. Dar acum murea de nerăbdare şi număra chiar şi secundele. Găsea, de altfel, insuportabil tot spaţiul dintre o secundă şi cea care-i urma, bun doar să întârzie sosirea iubitului.

Miro a venit şi el şi s-a mirat că prinţesa sosise deja. Apoi s-a gândit şi a găsit că era mai curând logic, fiindcă leliţa îşi trecea zilele vorbind doar despre Artur. Era greu pentru ea, trebuie să recunoaştem, să conducă de mu singură un regat atât de mare. I-ar fi plăcut să-şi aibă prinţul alături, ca s-o ândrume, s-o sfătuiască, să ia împreună marile hotărâri cu privire la întregul norod. Ca de pildă, să-i mute pe toţi locuitorii din nord, ameninţati acum de o alunecare de teren, şi să înceapă construirea unor locuinţe noi. Era o chestiune importantă a satului şi zilnic se certau cu privire la locul noilor construcţii. Unii nu voiau răsăritul, prea umed iarna, alţii nu suportau sudul, prea cald vara.

Dar mai erau şi alte hotărâri pe care prinţesei i-ar fi hait plăcere să le ia împreună cu prinţul, cum ar fi data culesului agrişelor. Spinoasa chestiune era pricina tuturor dramelor, fiindcă minimoşii nu ajungeau la nici un acord. Era de nerezolvat, fiindcă fiecare avea alt gust şi, în fiecare zi, agrişa avea alt gust, diferit de cel dnainte. În fiecare an, regele tranşa chestiunea, alegând cu ochii închişi la întâmplare o dată din calendarul minimos. Aşa fusese până atunci, dar la următoarcu recoltă hotărârea avea s-o ia Selena.

Miro l-a trezit pe portar, care a bombănit, după obicei. Bătrânul a răsucit cele trei inele ale lentilei enorme, având grijă să nu-şi prindă barba în ele. Primul pentru trup, al doilea pentru spirit, al treilea pentru suflet. În van a încercat să-şi stăpânească emoţia, fierbea stând pe piatră, ca o cratiţă. Peste câteva minute, prinţul ei avea să treacă prin toate dimensiunile, ca să

ajungă la ea şi în dimensiunea ei. Ce alt om de pe pământ mai era în stare de strădania de a se micşora pentru a-i plăcea drăguţei lui? Selena se simţea nespus de onorată şi de norocoasă pentru că îl întâlnise pe micuţ, aşa că în fiecare seară îi mulţumea zeiţei pădurii pentru divina-i grijă.

Dar minutele au trecut, şi Artur n-a venit. Selena s-a gândit mai întâi la capriciile vremii: cerul era, poate, plin de nori, care împiedicau luna să arunce o rază asupu lunetei. De aceea a avut grijă să se ducă s-o vadă pe „văcuţa care face pipi“.

— Aceasta-i porecla pe care o dăm broscuţei care trăieşte la sud de râu, i-a lămurit Miro lui Artur, care era năucit.

Broscuţa îşi datora porecla unei zile catastrofale, când adormise în apa călduţă şi răcise peste poate. După accea, o vreme n-a mai putut ghici cum va fi vremea. Din nefericire pentru ea, regele a venit tocmai în acea zi, sa-i ceară anume lămuriri meteorologice. Tocmai trebuia să hotărască data culesului agrişelor şi avea nevoie, ca să poată lua cea mai bună hotărâre, de prognoza următoarelor zile. Incapabilă să prevadă ceva din pricina nasului iu fundat, broscuţa spusese:

— Mâine va fi frumos, iar vremea va fi uscată ca pielea ţarpelui!

Cum era îmbibată cu apă, probabil că nu suporta umezeala şi avea cu adevărat nevoie de o baie bună de in.ire. Confundase deci buletinul meteo cu dorinţa. La auzul veştii, regele hotărâse, fireşte, să devanseze culesul, pentru a doua zi în zori. Evident, a doua zi începuse să plouă ca niciodată. Picăturile de apă erau mari cât nişte vaci. Tocmai de aceea a primit broscuţa o astfel de poreclă. Ziua a fost declarată „catastrofă naturală“ şi, într-o totală confuzie, culesul a fost amânat. Cu vremea, peripeţia a fost mută. Acum cu toţii preferau să râdă de ea, iar istoria era irpctată la toate marile banchete. Regele a iertat-o pe lunscuţă, dar ea şi-a păstrat porecla, iar povestea a intrat în cartea cea mare, la capitolul „Văcuţa care face pipi“.

Artur nu se poate opri să nu râdă la auzul incredibilei istorii.

— Dar... Selena?! Ce-a făcut după? întreabă puştiul, ir venind la oile lui, chiar dacă nu-i prea delicat să folosim expresia când vorbim de prinţesă.

Era foarte tristă, confirmă Miro.

Fetiţa a aşteptat şi a tot aşteptat. Broscuţa, cu nasul înfundat de astă dată, o asigurase că vremea are să fie senină şi liniştită,

chiar dacă nu-i putea garanta că n-are să fie prezent nici măcar un norişor, căci, e adevărat, acestora le place enorm să plutească haihui purtaţi de vânturile de altitudine, când părinţii lor sunt prea ocupaţi să facă şi alţi norişori, prin alte locuri. Cerul pustiu şi azuriu era terenul de joc ideal pentru copii, care se puteau amuza luând forme care de care mai zbanghii. Dar ea nu credea în aşa ceva.

— Copiii-nori nu se joacă noaptea, fiindcă nu-i vede nimeni că fac prostioare, a spus. La ce bun să faci trăsnăi, dacă nimeni nu vede?!

Selena a găsit altă explicaţie, mult mai logică şi, din nefericire, mult mai simplă: Artur a uitat-o. Numai gândindu-se la aşa ceva, totul i se părea mai limpede. Cum putuse ea, oare, să creadă, de la înălţimea ei de doi milimetri, că are să lase vreo urmă? Se minţise chiar tir la început. Căci nu era decât o fetiţă orgolioasă, care credea că întreaga lume se roteşte în jurul ei. O midinetă cu inima tandră, îndrăgostită de primul aventurier care-i ieşise în cale. Tristeţea şi suferinţa începeau să lucreze, distrugând încetul cu încetul frumosul portret pe care i-l făcuse prinţului în sinea ei.

— In primul rând, nici nu-i aşa înalt! N-are nici rl decât doi milimetri! Şi, apoi, ce-i cu toţi pistruii ăia pe faţa lui?! S-ar zice că a mers cu maşina fără parbriz! a spus oricui a stat s-o asculte.

Aşa îşi spăla ea supărarea, dar a priceput numaidecât că asta n-o ajuta la nimic şi, la sfatul lui Miro, s-a liniştit şi a rugat-o pe zeiţă să nu i se fi întâmplat nimic iubitului ei.

Pe nesimţite, două lacrimi alunecă pe obrazul lui Artur. E cu totul uluit de poveste. Şi el care îşi imagina exact pe dos: un băieţel îndrăgostit de o prinţesă, căreia nici că-i pasă. Era tare departe de adevăr.

— Dar... unde-i acum? întreabă Artur, sfios.

— S-a dus să culeagă albiliţe, răspunde Miro.

— In toiul nopţii?! se nelinişteşte puştiul.

Regele îi explică atunci calităţile florii de albiliţă, mai .iles ale celei culese în nopţile cu lună plină. Albiliţelor nui le prea plac ziua şi soarele, care le cam strică tenul, şi la unsprezece dimineaţa se închid. Nici vorbă să-şi ofere iiroma necunoscuţilor care brăzdează văzduhul întreaga zi, tuturor necioplіţilor care le ciufulesc, dând din aripi. Aţi înţeles deci, albiliţa e o floare

fragilă, care-şi păstrează parfumul pentru aceia, puţini, care stau treji noaptea. Dar serile cu lună plină sunt deosebite. Atunci au albiliţele să se înmulţească. Ele pun tot ce-au mai bun în minuscule particule de o albeaţă incredibilă şi le lasă să plutească în voia razelor de lună. Un vânticel uşor e iuiotdeauna bine-venit, căci stimulează schimburile.Cu petalele deschise, albiliţii aşteaptă doar ca natura să-şi facă datoria.

Selena adoră să stea culcată în iarbă în nopţile cu lună plină, privind magnificul balet al milioanelor de particule care strălucesc în lumina lunii şi dansează în vânt, povestind astfel, ore în şir, marea istorie a vieţii.

Dar azi e o seară specială, iar Selena a venit să se spovedească vântului, gata oricând să-i ducă mai departe îngrijorarea.

— Nu-ţi face griji! îi spune Regele lui Artur. Nu mai întârzie mult şi, de cum te va vedea, totul va fi în ordine.

Artur surâde sfios. Ar fi, într-adevăr, încântat ca totul să se termine atât de bine, dar ceva continuă să-l îngrijoreze. Dacă Selena e bine, sănătoasă, cine oare a putut scrie mesajul de pe bobul de orez?

Războinicii bongo-matasalai au făcut focul lângă stejarul cel mare, hotărâţi să vegheze până la întoarcerea micului Artur. Deşi reţeta „rădăcinilor-care-micşorează e din moşi-strămoşi, arătându-şi eficacitatea de veacuri, şeful are o mică strângere de inimă, ori de câte ori o aplică. Desigur, asta e din pricina teribilei istorii pe care i-a spus-o de nenumărate ori străbunicul lui, pe vremea când încă se mai putea bucura de soare.

Istoria se petrecuse în jurul anului o mie opt sute Africa era pe atunci cel mai frumos continent din lume. Solul ei era plin de bogăţii şi n-ajunsese încă pubela Apusului. Acolo trăiai fără grija zilei de mâine. Te trezeai şi străbăteai savana doar din plăcerea de a dorim la celălalt capăt al ei. La fiecare lună nouă, şeful bongo-matasalailor, pe atunci un anume Cheevas, punea câţiva războinici să treacă prin rază, ca să le facă o vizau minimoşilor, fraţii lor de sânge, întreţinând legăturile rare uneau cele două popoare. Din nefericire, Cheevas bea adesea prea mult lichior de palmier şi regăsea tot mai greu drumul până la marele baobab, unde se practica regulat ritualul trecerii. Într-o seară, a băut atât de mult, că, până la urmă, s-a rătăcit, iar războinicii au pierdut mai bine de-un ceas ca să dea de el adormit într-un

cactus. La câţiva metri sub el se aflau trei coioţi, care îl adăstau răbdători, ca vulpile când aşteaptă bucata de brânză. Războinicii goniseră dihăniile ursuze cu ajutorul câtorva pietre şi-şi deşteptaseră şeful.

— Cheevas?! Raza s-a închis şi minimoşii ne-aşteaptă! s-a plâns un războinic.

— Nu-i nimic, vom trece prin rădăcini! a răspuns şeful, căruia beţia îi trecea în ritmul în care galopează viermii.

După ce s-au întors sub baobab, au legat trei războinici şi, odată micşoraţi, i-au trimis spre celălalt capăt al bambusului. Acolo s-a şi petrecut drama. Cheevas a scos il doilea flaconaş, din nefericire, greşit. Acesta era plin cu rachiu de cactus, o chestie care-ţi arde gâtul pe veci. Rachiul nostru de prune e ca sucul de portocale pe lângă acest rachiu al diavolului. Se spune că ţi se poate tulbura fi ivirea doar uitându-te la etichetă. Cheevas a vărsat rachiul în bambus. Nu câteva picături, cum cere cartea cea mare, ci jumătate din flaconaş, fiindcă nu-şi putea stăpâni sughiţul. Bambusul a început să tremure în toate direcţiile, să scoată fum prin toţi porii, apoi a îngheţat pe loc, ca un ţurţur de la Polul Nord.

Mai multe luni la nnd, n-au avut nici o veste de la cei trei bongo. Războinicii din sat erau foarte trişti, iar Cheevas a jurat că n-o să mai bea nicicând vreo picătur.l de rachiu şi că, de altfel, nici n-o să-l mai fabrice. S-a ţinut un timp de cuvânt, dar legenda vrea ca desceu denţii lui să se fi instalat, câţiva ani mai târziu, în Europa, mai exact în Scoţia, unde au reluat fabricariu faimosului rachiu. Ca un omagiu adus ilustrului înaintaş, i-au dat numele lui.

În ce-i priveşte pe cei trei războinici dispăruţi, într-n zi li s-a dat de urmă. Hoinăriseră o vreme prin deşeri, apoi se treziseră din beţie. Încropiseră o mică afacere: creşteau scorpioni. Pentru că, în urma groaznicei experienţe, erau cu totul insensibili la orice venin. Şi, chiar dacă, una peste alta, totul se sfârşise cu bine, istoria era o pildă de neurmat, care îşi pusese amprenta pr spiritul acestei seminţii de războinici.

Capitolul 15

Şeful actual, poreclit Pelle-Grino, nu-i de-aceeaşi teapă, iar

sobrietatea lui e exemplară. Nici vorbă să încurce flaconaşele. Dar astă-seară, Pelle-Grino îngrijorat şi a verificat deja, de o duzină de ori, dacă a folosit sau nu flaconaşul cel bun.

— Nu-ţi face griji, şefule. Totul se va sfârşi cu bine. Artur a învăţat riturile noastre toată vara. E de-ai noştri, ce mai, spune calm un războinic cu chipul mbujorat de căldura focului de tabără.

— Iţi mulţumesc pentru vorbele bune, îi răspunde Grino, înainte de a se mai linişti şi de a începe o nouă rugăciune.

Într-adevăr, Artur învăţase toată vara riturile şi obiceiurile incredibilei seminţii şi avea toate cunoştinţele necesare ca să poată face parte din clan. Se şi antrenase foarte serios, ducindu-se in nenumărate seri la culcare nemâncat şi rupt de oboseală. Exerciţiile pe care îl puneau să le facă erau dintre cele mai felurite şi n-aveau aproape deloc legătură cu cele făcute la şcoală, în orele de educaţie fizică. Ele încercau să-l apropie de natură şi de animale şi să-i restabilească locul în marele cerc a1 vieţii. În ultimii patru mii de ani, omul a încercat fără răgaz să iasă din vestitul cerc. Fiindcă voia să stăpânească absolut totul şi pe toţi şi, mai ales, să nu i se spună că se trăgea din maimuţă. Bongo-matasalaii consideră e.1 aceasta este, desigur, o eroare. Omul se trage atât din copac, cât şi din maimuţă. Baobabul îi e văr, furnica, verişoară. De altfel, apropierea de furnici a fost primul exerciţiu impus lui Artur.

Dis-de-dimineaţă, puştiul s-a lungit aproape dezbrăcat pe iarbă, chiar în mijlocul unui drum pe unde obişnuiau să treacă furnici. Purta doar un şorţuleţ în jurul taliei, pe care şeful matasalai i-1 croise dintr-o bucată de piele luată de la celebrul zebu Zabo. Artur trebuia să stea neclintit în aşteptarea primilor lucrătorilor. Evident, obstacolul uriaş stârnise panica în muşuroi şi o adunare extraordinară avusese loc, pentru a hotărî dacă furnicile trebuiau să-l ocolească ori să-şi asume riscul de a trece peste el. Ocolul era foarte lung şi riscau să o piardă. Traversarea era deci soluţia, chiar dacă părea primejdioasă, cu atât mai mult cu cât primele furnici luminoase aduseseră o informaţie esenţială: trupul era viu.

Ce făcea, oare, omul aproape gol puşcă, lungit pe pământ ca viermii, la şase dimineaţa? Generalul din Iruntea coloanei n-avea timp să răspundă la asemenea întrebare şi a început traversarea pământului străin. (Coloana de furnici a urcat pe

piciorul lui Artur, a suit pe gambă, a trecut de buric şi a luat-o pe braţul stâng, până în palmă, apoi a coborât văzându-şi de drum. Artur a trebuit să stea neclintit toată ziulica, servind de pod aerian pentru aproape o sută de mii de furnici. Cel mai greu era să nu râdă, fiindcă micile insecte îl gâdilau permanent. Artur a făcut exerciţiul patru zile la rând, în toate cele patru colţuri ale grădinii. Aşa s-a şi născut prietenia lui cu furnicile, pe care le putea numi acum verişoare.

Un alt exerciţiu i-a plăcut în chip deosebit lui Artur. Tot aproape dezbrăcat, trebuia să îmbrăţişeze marele ste'jar. Apoi trebuia să stea aşa toată ziua, până când o pasăre îl lua drept o creangă de copac şi se aşeza pe el. În primele ore, Artur s-a plictisit cumplit, simţindu-se mai mult o muscă lipită de gresie decât o creangă de stejar. Dar a început curând să audă toate micile zgomote care veneau din copac. Zgomotul sevei care urcă, al tuturor frunzelor care îi strigă vântului să le trimită mai multă lumină. A izbutit chiar să simtă energia solară care curgea în copac, ca nisipul în clepsidră. După câteva ceasuri, îl auzea râzând şi respirând, iar curând a închis ochii şi a început să Hipne în acelaşi ritm cu copacul. Pe la şase seara, un ninunat măcăleandru i s-a aşezat pe umăr, apoi s-a pus pe cântat, anunţând atfel succesul exerciţiului. Artur era în osmoză perfectă cu vărul lui, stejarul.

Toate exerciţiile erau foarte plăcute, iar băieţelul era tot mai atras de noile probe pe care trebuia să le treacă în fiecare dimineaţă. Dar din cauza lor avea probleme acasă, unde totul i se părea de-acum fără nici un haz. Nu-i putea împărtăşi entuziasmul lui decât lui Archi, fiindcă numai el făcuse aceeaşi ucenicie, cu treizeci de ani în urmă, în Africa. Bunicul zâmbea adesea, ascultându-1 pe Artur, care îi povestea pe ascuns aventurile zilei.

— Aşteaptă ultima încercare, ai să vezi tu, şi n-ai sa mai râzi atât! îl prevenise Archi.

Aşa că, în zorii ultimei zile, Artur s-a dus destul de neliniştit la cortul războinicilor matasalai. Trebuia sa rezume într-o oră tot ce învăţase în multe săptămâni. Trebuia să parcurgă un drum foarte precis cât mai iute posibil şi să dovedească de-a lungul întregului parcurs că se integrase total în natură.

— Trebuie să urci ca viermele, să te caţeri ca maimuţa, să fugi ca iepurele, să înoţi ca peştele şi să zbori ca pasărea, îi

ceruse Pelle-Grino la începutul probei.
Trebuia să meargă în lungul pârâului care şerpuia la liziera pădurii, până la corturile războinicilor.
— Am să arunc nuca în pârâu, iar tu trebuie s-o ajunai din urmă, înainte de a cădea în cascadă, precizase şeful
Trebuiau parcurşi aproximativ doi kilometri, pe felurite terenuri. Înţelegând ce aşteptau de la el, Artm ii început instinctiv prin a respira adânc. Şeful bongo-matasalailor a aruncat nuca în râu, iar Artur a luat-o la fugă cât putea ile tare. Prima parte a fost uşoară. Trebuia doar să ridice bine genunchii, ca să nu piardă viteză din pricina ierburilor înalte. Artur a ajuns iute la un pâlc de trestii. A plonjat pur şi simplu în ele şi s-a târât ca o broască. În câieva secunde, era tot plin de noroi şi abia mai vedea drumul. Doar soarele îi putea arăta în ce direcţie să meargă. Câţiva brotăcei, preveniţi în legătură cu proba, siăteau pe marginea drumului şi îl încurajau. Artur a t rccut printre trestii şi şi-a reluat goana până la picioarele enormei stânci peste care nu se putea trece.
Din fericire, două veveriţe, foarte entuziasmate de eveniment, i-au arătat un copac a cărui ultimă creangă ducea drept în vârful stâncii. Puştiul s-a năpustit asupra copacului, ca o maimuţă cu ventuze la picioare. Cele două veveriţe îi deschideau drumul şi-i arătau printre ce crăci s-o apuce. Rozătoarele erau tare simpatice, dar, ca mşte adevărate mori stricate, nu le-a tăcut gura cât a durat ascensiunea, aşa că, năucit, Artur a fost gata să cadă de câteva ori.
— Mulţumesc, totuşi! le-a spus, ajungând pe ultima creangă.
Apoi a sărit ca un tigru pe stâncă, al cărei povârniş cobora uşurel spre pădure. Începea să se simtă obosit şi trăgea în piept tot aerul proaspăt din jur. A ajuns pe malul iazului şi a plonjat imediat, fără să mai stea pe gânduri. I-a fost cam frig, dar frigul era mai curând bine-venit, căci avea trupul încins. În apă, problema e să nu-ţi pierzi direcţia, pentru că n-ai nici un punct de reper. Dar Artur n-avea de ce să-şi facă griji. Sute de peşti se aliniaseră de-o parte şi de alta a rutei pe care băiatul trebuia să o urmeze, ca spectatorii la Turul Franţei. Iar el trebuia doar să se lase îndrumat şi încurajat de miie de bule de aer cu care îl susţineau admiratorii.
Băiatul a ieşit din apă mototolit precum cârpele din maşina de spălat, dar n-avea vreme să-şi plângă de miă, căci nuca o luase

deja în jos şi nu mai putea fi oprită să ajungă la cascadă. Artur a început deci să fugă printre tinerii mesteceni. A ajuns iute la poalele falezei şi a trebuit să se oprească. Jos se zăreau corturile războinicilor, înălţate în jurul marelui stejar, apoi râul care şerpuia. De la uliu, Artur învăţase să-şi ascută vederea şi putea zări limpede nuca plutind pe valuri, îndreptându-se tot mai iute spre căderea de apă. De altfel, uliul era acolo, în faţa lui, aşteptându-1 şi rotindu-se în văzduh de multe ore. Prietenul lui trebuia acum să arate că-i era şi văr. Pasărea de pradă şi-a desfăcut aripile şi i-a arătat limpede lui Artur unde putea da de un curent ascendent, care i-ar fi îngăduit să stea câteva secunde în plus în aer lungindu-şi astfel zborul până la râu. Băiatul a înţeles mesajul şi i-a mulţumit uliului, dând scurt din cap.

A tras adânc aer în piept, a deschis braţele cât a putut cum îl învăţase pasărea de pradă, şi s-a aruncat în gol de pe faleză. În prima secundă, n-a respirat, prea speriat de înălţime. A simţit pe loc văzduhul de sub el şi şi-a modificat poziţia mâinilor, ca să se îndrepte spre curentul pe care i-1 arătase pasărea. A simţit neîntârziat curentul tic aer mai cald, care urca de-a lungul falezei, şi a intrat în el, ca să-şi prelungească zborul. Doar aşa putea ajunge la râu, care era prea departe de faleză, aşa că n-ar fi putut plonja direct. S-a relaxat puţin, întinzând ceva mai mult hraţele. Urmărea cu privirea uliul care îi deschidea calea şi, spre uimirea lui, şi-a dat seama că zbura ca păsările. Abia a avut vreme să zâmbescă şi a ajuns la suprafaţa râului. Scurta secundă de plăcere, când a înţeles că zboară, l-a costat. A căzut pe burtă, ca pasărea când vrea să facă baie pe sticlă. Dar uliul îşi redresase instinctiv n.iiectoria pe faţa apei şi urcase imediat în văzduh.

„E mai uşor când ai aripi!“ s-a gândit Artur, ţinându-se cu mâna de burtica lui roşie din pricina impactului.

Dar nuca se apropia acum primejdios de cascadă, iar Anur n-avea vreme să se văicărească. S-a dus pe mal, nestingherit ca mâţa când iese din apă, şi a început să fugă de-a lungul râului. Fuga lui n-avea nimic de-a face cu cea de la început, când alerga ca un iepure. Acum se mişca la fel de repede ca o broască-ţestoasă. Dar a ajuns, în cele ilm urmă, lângă cascadă, odată cu nuca. Artur s-a aruncat la pământ, a întins braţul şi a prins-o cu vârfurile degetelor. Un suspin adânc, de uşurare, s-a

desprins din impşorul lui chinuit. Un suspin sălbatic. Apoi s-a întins în iarbă, pe care a găsit-o mai confortabilă decât un pat. Izbutise. Nu numai să prindă nuca, dar şi să se integreze.

— Te-ai reintegrat, a precizat şeful matasalai, înmânându-i Ordinul de Merit al războinicilor matasalai.

Era o cochilie mică, prin a cărei găurică putea trece o liană micuţă, cu ajutorul căreia să şi-o atârne de gât. Artui făcea acum parte din clan. Intrase în marele circuit al naturii. În acea seară a adormit la cină, rupt de oboseală.

— Nu mănânci nimic? l-a întrebat mama, neliniştii.! ori de câte ori vedea o farfurie goală.

— Ba da... asta! a răspuns şi a arătat nuca.

A spart-o cu degetul mare, impresionându-1 pe taică-său.

— Nu poţi mânca doar asta! a spus Francois. O nucă nu poate hrăni un bărbat!

— Asta da!

— Şi de ce asta da? a întrebat tatăl, prosteşte.

Era greu să-şi închipuie diferenţa, fiindcă nu deosebea nucile de migdale, măsline, chipsuri ori alune. Toate farfastâcurile alea nu erau decât distracţii, care se serveau ca aperitiv. Dar fiul lui simţea bine diferenţa.

— Pentru că pe asta chiar... o merit! a răspuns Artur, înainte de-a o mânca.

Archi şi-a dres glasul, ca să-i atragă atenţia nepotului, apoi şi-a deschis uşurel primul nasture de la cămaşă şi i-a arătat discret scoica pe care şi el o purta la gât. Au schimbat zâmbete complice. Archi era atât de mândru că Artur trecuse proba, încât a vărsat chiar şi o lacrimă.

Marele şef ia un baston şi răscoleşte un pic jăraticul Toate amintirile îl fac să caşte. Artur s-a descurcat, într-adevăr, bine, şi-şi merită din plin locul în clan. Acum trebuie deci să i se acorde încredere. Un războinic se apleacă asupra focului şi se uită la oala care fierbe în jar.

Cine mai vrea un pahar de margarete? întreabă zâmbind.

Ceata rânjeşte, amintindu-şi de râsul nebun de dimineaţă, când Artur mai era cu ei. Dar, brusc, toţi tresar, văzând-o apărând pe Reta, ca o fantomă abia ieşită din oala de fier, ca să se răzbune.

— Ei, ce spuneţi?! Cam emotivi pentru nişte mari războinici! spune bunica, vie şi trează.

— Iartă-ne, tocmai vorbeam de tine! bâiguie şeful.
Dar bunica n-are vreme de istorii.
— S-a petrecut o nenorocire, Archi are nevoie de voi! se mulţumeşte să le spună şi se grăbeşte spre casă.

Capitolul 16

Războinicii îşi freacă cel puţin cinci minute picioarele de ştergătorul din ratan, enervând-o profund pe Reta.
— E bine de astă dată! Curăţ eu mai târziu! zice bunica, prea îngrijorată ca să se mai gândească la parchet.
După cum le e obiceiul, războinicii intră sfioşi în salon. Trebuie spus că nu-s prea în largul lor în odăilr cu colţuri drepte şi plafoane foarte scunde şi, dacă mern uşor înclinaţi înainte, n-o fac în semn de supunere, c i pur şi simplu ca să nu dea jos lămpile, căci sunt înalţi tir doi metri şi patruzeci de centimetri.
Francois, ori ce-a mai rămas din el, stă trântit pc canapea, cu un bandaj enorm în jurul frunţii. Chipul îi e acoperit nu numai de umflăturile provocate tir insecticid, ci şi de vânătăile cauzate de impactul cu
parbrizul. Altfel spus, are nişte „umflătăi“ de toată frumuseţea. Dar nu se plânge de rezistenţa parbrizului.
— M-a costat ochii din cap! i-a spus soţiei, când a sărit din maşină.
Dar, ţinând seama de câte vânătăi are pe faţă, medicamentele o să-l coste chiar mai mult decât parbrizul. Soţia lui stă întinsă într-un fotoliu şi e atât de obosită, că-i gata să adoarmă. N-ar fi fost aşa de ostenită, dacă ar fi mers pur şi simplu pe drum, adică pe unde lugiseră Artur şi Alfi, dar soţul ei se încăpăţânase să o ia pe scurtătură. Confundând adesea nordul cu sudul, se rătăcise prin mlaştini, în loc s-o ia direct pe câmpie. Asta şi explică petele de noroi uscat de pe picioarele şi de pe coapsele mamei. Rochia i s-a rupt câte un pic peste tot, fiindcă, după mlaştină, n-au traversat livada de pomi Iructiferi, ci un câmp cu mărăcini. Acum, rochia ei înflorată e plină cu pete de mure, pentru că, fără să vrea, a cules cu sutele. Şi, tocmai pentru că cei doi turişti au umplut salonul de noroi, Reta n-a mai insistat asupra Alergătorului.
— Au o problemă! anunţă Archi, ca şi cum ar mai fi lost nevoie

să precizeze.
Tatăl seamănă cu un baton de miambal terminat cu o bilă de vanilie, iar mama, cu un buchet uscat, prăjit în ulei. Nu încape nici o îndoială, au o adevărată problemă.
— Au avut un accident de maşină! Au lovit un .mimai! spune Archi.
La anunţul teribilei veşti, ceata războinicilor st1 cutremură.
— Animalul e rănit? întreabă imediat şeful, interesai doar de ceea ce i se pare esenţial.
— Nu! Animalul e bine! Mulţumesc că vă interesaţi de el! spune tatăl, supărat de-a binelea.
— Ce fel de animal? insistă matasalaiul.
— Habar n-am! Un elefant ori un hipopotam, o chestie de-asta! Cine ştie, cu toate jivinele pe care ni le aduceţi din Africa! se enervează tatăl, mai zguduit decâi pare, că doar de-aia confundă ţapul cu un hipopotam.
— Maşina trebuie să fie ca vai de ea, nu? întreabă Pelle-Grino, aşa, ca să-i arate un pic de interes.
— Nu ca vai de ea, ci distrusă! Făcută praf!! Bună de casat!! urlă tatăl, trezindu-şi soţia.
— Nu te enerva, dragule! Nu-i grav! O să... o să cumpărăm alta, cu banii de asigurare, spune ea, mai ni picioarele pe pământ.
— Suntem asiguraţi pentru o treime, şi tu eşti o fraieră cât trei! Cui să-i cer să semneze constatarea?! Elefantului ori hipopotamului?! exclamă tatăl furios, într-un nor de scuipat.
Soţia caută atunci vorbe cu care să-l calmeze.
— Păi... cred că era un ţap, dragule, spune încetişor.
Mai bine tăcea, căci chipul soţului îşi schimbi culoarea văzând cu ochii, ca un cameleon care calci! pe un steag negru.
Poftim?! Da, pardon! Un ţap! Sigur, asta-i cu totul altceva, căci, se ştie, ţapul e foarte bun la ortografie şi n-are nevoie de ochelari, ca să semneze constatarea, căci vede excelent!! urlă tatăl, crezând că soţia glumeşte.
— Linişteşte-te, Francois, intervine bunicul. Principalul e totuşi că sunteţi sănătoşi şi întregi, iar ţapul n-are nimic!
Tatăl se uită rând pe rând la Archi, la soţia lui, la Keta, la bongo-matasalai, la Alfi şi se întreabă ce i-a lăcut el bunului Dumnezeu de i-a dat o asemenea lamilie de nebuni. Şi, cum nu se poate discuta normal cu săriţii de pe fix, ia hotărârea să se

calmeze.

— Lucrul cel mai grav nu-i totuşi pierderea maşinii... ci dispariţia lui Artur! spune calm.

— Cum dispariţia? întreabă şeful, ridicându-se şi lovindu-se de tavan.

Archi îi face semne cu ochiul, să nu facă vreo gafă. Părinţii lui Artur nu ştiu, fireşte, că fiul lor, măsurând acum numai doi milimetri, s-a dus la minimoşi.

De astă dată, Francois are o urmă de instinct patern. Simte că i se ascunde ceva.

— Nu păreţi prea surprinşi că a dispărut! spune, mijind ochii ca un agent secret. Ştiţi unde-i?

— Era pe bancheta din spate a maşinii tale. L-am văzut la lumina torţelor noastre, bâiguie şeful bongo, neobişnuit să mintă.

— Da, asta ştiu, mulţumesc! Dar, când am ajuns la benzinărie, puştiul se făcuse câine! Ştiţi, ca-n Vegas!

Arunci o cuvertură peste o dansatoare şi se transformă în panteră! explică Francois, încercând să-şi stăpânească furia care îl cuprinde. De altfel, dacă aruncaţi o cuvertură peste mine, sunt sigur că mă pot face saltimbanc! urlă şi se postează în faţa marelui şef. Te întreb pentru ultima oară, unde mi-e fiul?!

Pentru prima oară în viaţă, înfruntă pe cineva mai puternic decât el. Ideea de a-şi pierde fiul îi dă puteri per care nu le bănuia. Trebuie că-1 iubeşte cu adevărat pe ţânc, dacă se lasă astfel pradă instinctului. Războinicul îl priveşte de sus. De astă dată şi el simte un oarecare respect pentru omuleţ. Cu puţin antrenament, sigur ar putea scoate ceva din el.

— Nu ştiu precis unde ţi-e fiul, dar, oriunde-ar fi, avem încredere în el şi forţa noastră îl însoţeşte. Vai reveni întreg şi sănătos, spune războinicul cu o voce calmă şi liniştită.

Tatăl n-a aflat nimic nou, dar, ciudat lucru, declaraţia l-a liniştit. Trebuie spus că în vocea războinicului e ceva foarte bun, autentic şi firesc. Nu-i deci de mirare că le poate vorbi copacilor astfel. Mama se gândeşte să le spun,! ce-a vorbit ea cu Artur, când acesta i-a spus că se duce în grădină să se întâlnească cu mini-nu-mai-ştie-cum. Dar sr teme să nu-şi supere şi mai abitir soţul. Hotărăşte deci să tacă şi să nu mai pună paie pe foc, mai ales că Francois s-a mai liniştit. Într-adevăr, tatăl e complet năucit şi nu mai ştie de cine să se ia. Oftează din greu şi rămâne

câteva clipe inert, cu privirea în gol.

Dacă-mi pierd fiul, n-am să mai pot trăi... spune, ai o sinceritate năucitoare.

O lacrimă i se prelinge pe obraz şi nici măcar nu încearcă s-o şteargă. E dezarmat şi dezarmant. Soţia lui începe imediat să plângă, ca o cişmea. „Ăştia doi sunt să ia marele stejar în braţe“, îşi spune şeful bongo-matasalailor, impresionat de emoţia lor neaşteptată. Archi aşază lângă Francois şi-i pune un braţ în jurul umerilor. Îi place acest ginere sensibil, fragil. Un I ranşois care mai curând îşi lasă simţurile să-i îndrume gândurile, decât invers.

— Artur nu s-a pierdut. Cunoaşte regiunea ca pe propriile buzunare. De luni de zile o străbate de la un tip la altul, spune amabil Archi.

Tatăl oftează iar, cu toate că vorbele bunicului l-au m.ii reconfortat.

— Sunt adesea dur cu el, dar asta pentru că şi viaţa e dură în marile oraşe şi trebuie să fii puternic, ca să te poţi apăra, mărturiseşte Francois.

Archi e mulţumit că poate, în fine, aborda subiectul.

— Natura îl învaţă tot, şi să se apere, şi să împartă ceva cu alţii. Vântul rupe crengile, dar aduce şi aer. Ploaia disiruge uneori florile, dar pâraiele le duc seminţele câte puţ in peste tot, explică Archi, ca un bun profesor ce este. Artur învaţă să se apere, dar şi să iubească, şi are nrvoie de amândouă în vederea unui bun echilibru, ca să se facă un omuleţ mare. Nu asta înseamnă şi numele Im? Maremic? adaugă bunicul cu umor.

Izbuteşte să-i smulgă un surâs lui Francois.

— Da, Maremic, ăsta-i numele lui, reia tatăl mândru. Mic şi mare.

În salon, toţi se uită unul la altul. Toţi zâmbesi satisfăcuţi. Chiar şi Alfi dă din coadă, ceea ie echivalează cu un surâs.

— Am încredere în Artur, precizează Francois. Ştiu că învaţă repede şi că poate ieşi cu bine din situaţii grele, dar...

Tatăl lasă fraza în vânt, ca şi cum s-ar teme să continue.

— Dar ce? întreabă Archi, cam îngrijorat.

— E încă... atât de mic! spune în cele din urmă Francois.

Bunicului i-ar veni greu să-l contrazică, fiindcă ştie că tocmai acum nepoţelul măsoară doar doi milimetri şi ceva, fiind exact de o mie de ori mai mic decât bongo-matasalaii comprimaţi în

salon.

— E, într-adevăr, încă tare mic, dar... sunt sigur că se va întoarce din această aventură şi mai mare încă încheie Archi discuţia.

Capitolul 17

Cum Artur i-a trezit pe toţi, satul şi locuitorii lui hotărăsc să înceapă ziua ceva mai devreme. Nu-i, într-adevăr, decât patru dimineaţa, ar mai fi exact încă o oră şi patruzeci şi şapte de minute până la trezirea oficială.

Trezirea e o chestiune precis reglementată, pentru că-i riguros stabilită în funcţie de răsăritul soarelui. Orarele-s afişate pe poarta palatului, pe o foaie de sezon. Fiecare se duce să le consulte înainte de a merge la mlcare, şi toată lumea se trezeşte odată, chiar cu douăzeci de minute înainte de prima rază de soare. Timpul e deci preţios, iar activităţile, organizate cu grijă. Încep făcându-şi toaleta, care le ia în jur de două minute. Se freacă cu vanilie ori cu un păr de cal, apoi un badijonaj cu parfumul preferat, cu ajutorul unui puf dr puişor. Îmbrăcatul le ia ceva mai mult, între unul şi zere minute, de la caz la caz.

Miro, de pildă, e cel mai încet şi are nevoie dr douăsprezece minute ca să-şi pună costumul oficial, pe care protocolul îl obligă să-l poarte. E adevărat că, în calitate de Mare înţelept al palatului, trebuie să poarte zilnic veşminte care inspiră respect. Miro recâştig.l timpul pierdut sărind peste micul dejun. Nu-i prea bine pentru sănătate, dar n-are altă alegere şi, în vreme ce toţi mănâncă în zece minute, el se mulţumeşte cu câteva ou.l de libelulă, înghiţite pe nemestecate.

În cele cinci minute care mai rămân, fiecare se îndreaptă spre serviciu şi are vreme, aşa cum cere marea carte, să spună cu adevărat bună ziua tuturor. E momentul cel mai interesant de studiat. Sute de minimoşi ies din case şi, într-o hărmălaie dintre cele mai mari, se întreabă unii pe alţii dacă noaptea le-a fost bună, dac.l fiii li se poartă frumos, apoi îşi urează o zi foarte bună, rugând-o pe zeiţa pădurii să-i apere. În toată acea lume mică, toţi se întâlnesc veseli, schimbă surâsuri largi, plecându-se unii în faţa altora şi cotcodăcind ca găinile bătrâne. Nimic nu

seamănă cu ambianţa marilor noastre oraşe. La noi, dacă spui bună ziua în metrou înainte tie ora şapte dimineaţa, ai mari şanse ca pasagerii să tracii semnalul de alarmă. Dar minimoşii trăiesc fericiţi şi nu par să fi luat din lumea noastră decât ce are ea mai bun, de parcă pământul sub care trăiesc a filtrat toate zgurile lumii noastre şi toate greşelile pe care istoria ne-a dat timp să le facem.

La ora precisă când răsare soarele, toţi minimoşii sunt deci la lucru. Trebuie spus că o mare parte a activităţii lor e legată de natură şi că prima rază de soare are importanţa ei. Roua dimineţii, de pildă, dispare destul de iute, de cum încălzeşte soarele văzduhul şi plantele. E deci nevoie să se recupereze cât mai repede toate picăturile, care au gust diferit, în funcţie de planta de pe care sunt culese. Micile plante răsar şi ele odată cu primele raze de soare, iar unele dintre ele trebuie culese înainte de a creşte prea tare. Sunt mii de lucruri de recoltat în cele câteva minute şi trebuie profitat de scurtul ritstimp când animalele de noapte se duc la culcare, iar cele de zi abia se trezesc.

Minimoşii au o mică jumătate de ceas ca să aducă în s.a cele mai bune fructe şi legume, ca şi apa delicios parfumată. Restul zilei e rezervat, în genere, comerţului şi trocului cu recolta dimineţii. O felie de mânătarcă face trei picături înmiresmate de apă de zmeură, un hoboc de trandafir se schimbă pe zece grame de păpădie ruptă de pe tulpină. Totul se târguieşte cu haz şi airplay. Le place să discute, asta face parte din joc, dar nimeni nu se ia la harţă niciodată.

Un singur lucru nu-i destinat trocului: floarea de .ilbiliţă. Trebuie, de altfel, să faci parte din familia legală, ca să ai dreptul s-o culegi. Floarea de albiliţă nu se schimbă, ci se dă. Fie cadou, pentru a recompensa un supus merituos, fie pentru a îngriji un bolnav. Floarea minunată are atât de multe haruri, că vindecă practic orice boală, de aceea şi e regală. În ceaiuri vindecă gândurile rele, pe pâine dă doar idei bune, în piure face bebeluşii mai puternici. Are şi alte multe calităţi, chiar mai medicinale, dar numai Miro le cunoaşte şi poate fabrica poţiunile care lecuiesc totul şi mai ales orice.

Artur stă în faţa porţii de intrare de vreo două ore. Se întreabă dacă Selena se va întoarce cu braţele pline de albiliţe proaspăt culese. „Poate că-mi va oferi una?“ se întreabă, zâmbind. Dar o

floare regală nu se dă aşa, trebuie meritată. „Dar eu am meritat-o! Am trecut prin toate dimensiunile, ca să ajung aici!“ îşi spune, cu voce tare.

— Cu cine vorbeşti? întreabă Miro, venind din spate.

Artur tresare şi se scuză. Vorbeşte singur, ca să-şi ţină de urât, aşteptând întoarcerea Selenei.

— Vine ea, nu-ţi face griji! îl asigură Miro, aşezându-se lângă el.

Tăcerea se instalează o clipă, ca şi cum lui Artur i-ar fi mai greu să i se adreseze cuiva decât să trăncănească de unul singur.

— Şi cum era Selena când era mică? întreabă deodată puştiul.

— O adevărată pacoste! zice Miro ironic.

Artur nu poate decât să zâmbească, căci vestea nu-l prea surprinde.

— Îmi aduc aminte că, într-o zi, nu era mai înalţii decât trei seminţe de măr, Selena a intrat la mine, fără să bată la uşă, şi m-a anunţat, ridicând bărbia, că are să ne părăsească, povesteşte Miro.

Artur e înmărmurit de atâta admiraţie. Cum găsise, oare, fetiţa curajul de a înfrunta astfel autoritatea?! El nu îşi poate închipui că s-ar putea afla în asemenea situaţie. Căci îi vine greu şi să le ceară voie părinţilor să-l lase se se ducă la patinoar cu prietenii. În general, tatăl refuză orice, iar când vrea cu adevărat ceva, Artur trece pe la mama, care, dând dovadă de curaj şi de tenacitate, izbuteşte întotdeauna să-şi înduplece soţul. Dar gimnastica asta e epuizantă şi, cu vremea, Artur a luat, pur şi simplu, obiceiul să nu mai ceară nimic. Dar Selena nu e ca el.

— Sunt flatat că m-ai prevenit! i-a spus Miro fetiţei. Dar cred că trebuie să dai vestea tatălui tău!

— I-am spus tot! a răspuns prinţesa cu mândrie.

Miro şi-a ţinut râsul, să n-o supere, că-i venea s-o mănânce cu guriţa răzvrătită cu tot.

— Şi... ce ţi-a spus?

— Nimic! A leşinat! De-aia am venit la tine, să-i dai nn leac ca să-şi revină. Eu n-am vreme să mă ocup de chestii de-astea, plec!

Lui Miro i-a pierit brusc surâsul. A pus imediat mâna pe trusa de prim ajutor şi s-a năpustit la capătâiul regelui său, care, într-adevăr, zăcea la picioarele tronului regal.

L-a pus să tragă pe nas câteva seminţe fermentate de ţelină, iar regele şi-a venit în fire.

— Fata mea?! a strigat, când s-a trezit, dar ea dispăruse, când Miro s-a întors acasă.

— Şi mama ei? Ea n-a zis nimic? întreabă Artur.

— A! Mama ei! oftează Miro. Era o femeie excepţională! Ea şi-a întrebat pur şi simplu fiica: „Mă iubeşti?“ Foarte mirată, Selena a zis, fireşte, că da. „Atunci du-te unde vrei, fata mea, căci oriunde-ai fi, am să fiu şi eu, fiindcă sunt în inima ta!“

— Uau!! Ce frumos! zice Artur, care n-a prea auzit aşa ceva în familie.

Capitolul 18

Selena hotărâse că satul era de-acum prea mic pentru ea, căci, aşa cum mărturisea chiar tatăl ei, prinţesa creştea văzând cu ochii. Dar şi capul îi creştea, iar ea voia să-l umple. Miro avusese nefericita idee de a-i vorbi despre tradiţii, spunându-i că într-o zi avea să ajungă în fruntea regatului. Selena nici nu se gândea să domnească într-o ţară pe care n-o cunoştea. A vrut deci să străbată Cele Şapte Ţinuturi, ca să-şi facă o idee precisă despre tot. Intenţie întru totul lăudabilă, ilar ea uita pur şi simplu că pe atunci n-avea decât o sută de ani, cam trei de pe la noi. Era prea necoaptă, ca să străbată ţinuturi atât de primejdioase, dar acum era prea târziu. Plecase deja.

A traversat iute Primul Ţinut, căci era al ei şi îl ştia pe de rost. Ori de câte ori întâlnea un minimos, îl saluta politicos, după tradiţie, şi, de cum se depărta, el se năpustea să-l prevină pe rege, care iar leşina, închipuindu-şi că fiica lui era zi de zi tot mai departe. Miro folosea atât de mult seminţele de ţelină, că a trebuit să pună altele la fermentat. Selena a ajuns în al Doilea Ţinut, la marile podişuri din nord, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se numeau şi Câmpiile îndepărtate, fiindcă nu li se vedea niciodată capătul. Iarba lor era galbenă şi uniformă şi de aceea călătoria era foarte monotonă.

Fetiţa a întâlnit câteva turme de gamuli sălbatici, care au mers câteva zile în urma ei, foarte mulţumiţi că îi vizita cineva. Apoi a întâlnit câţiva nomazi din tribul tulabahilor. Aceştia se

îndeletniceau mai ales cu păzitul turmelor. Erau cei mai buni dresori de insecte din întregul regat şi au acceptat să-i împărtăşească micuţei prinţese unele secrete de dresaj. Trebuie spus că era greu să ţii piept farmecului acelei bomboane de copil, a cărei voinţă şi abnegaţie trezeau respectul tuturor. Şeful de trib i-a dat câteva acadele cu apă de roze, nu ca să le mănânce, ci ca să poată îmbuna dihăniile feroce pe care avea să le întâlnească în cursul călătoriei.

Într-o bună dimineaţă, prinţesa i-a părăsit pe tulabalu şi a intrat în al Treilea Ţinut. Frontiera erau uşor dr aflat: iarba scurtă şi galbenă se oprea brusc la poalclr unei păduri aproape tropicale. Ambianţa era toi.il diferită. Mai întâi, copacii erau foarte înalţi şi adesea împiedicau soarele să ajungă pe pământ. Apoi, umezeala era constantă şi domnea în permanenţă o uşoară ceaţă

Ceea ce pentru noi e o uşoară ceaţă fără soare, pentru ea era un adevărat piure de mazăre. Zgomotele făcute de animale erau aici foarte diferite, iar faptul că le putea auzi fără să le vadă vreodată o neliniştea profund.

Micuţei începea să-i pară rău că plecase în călătorie şi şi-a amintit, ceva cam târziu, că în al Treilea Ţinut locuia şi o seminţie de mari vânători. Cam târziu, deoarece capcana se şi închisese. Liana s-a strâns dintr-odată în jurul piciorului ei şi a azvârlit-o pe Selena în văzduh. Fetiţa a început numaidecât să zbiere, ca un purceluş în megafon. Zbiera atât de tare, că vânătorii, astupându-şi urechile cu amândouă mâinile, au rugat-o să înceteze şi au iurat să facă orice pentru ea, numai să pună capăt urletelor. Vânătorii cu harpoane erau încercaţi în felurite încăierări, dar îşi pierdeau total capul la auzul unui plâns dr copil. Asta era slăbiciunea lor. Nici nu mai trebuie spus că, de cum a descoperit acest călcâi al lui Ahile, Srlena cea şmecheră a profitat din plin de el. A petrecut iproape o lună în tabăra lor din inima pădurii.

I-a fost prezentat şeful, care era de fapt o şefă. Se numea Decibela. Fireşte, era foarte frumoasă şi avea nişte ochi albi splendizi. Din nefericire pentru ea, ochii Inimoşi nu-i îngăduiau să vadă. Decibela era oarbă. Dar Inula ei din naştere n-o făcea nefericită, dimpotrivă. Graţie acestui handicap, i se dezvoltase enorm auzul şi era în stare să audă un sunet înaintea onşicui. Învăţase să ici unoască toate animalele şi era chiar în stare să

afle în ce stare de spirit se aflau acestea. Ştia deci totul despre toţi, chiar şi noaptea, când ochii nu mai sunt de folos, întregul trib se închina în faţa puterilor ei, pe care unii le considerau chiar malefice, şi fireşte că fusese numită şefa clanului, în urmă cu mai bine de o mie de luni.

Pe Selena o fascina Decibela, la fel cum şi pe Decibela o fascina fetiţa curioasă să ştie tot. Decibela a învăţat-o să recunoască sunetele, strigătele, vaietele, chemările şi şoaptele fiecărui animal. Prinţesa era o elevă bună, iar Decibela a mărturisit că nu mai cu noscuse nicicând o fetiţă atât de dotată.

— Ai să fii o bună regină, a murmurat, când a văzul-o plecând spre al Patrulea Ţinut.

Când a părăsit pădurea pentru verzile păşuni al Patanalandiei, s-a văzut obligată să mijească privirile, căci lumina i s-a părut foarte agresivă. Aproape vulgar! Trebuie spus că stătuse mai bine de-o lună cu odiii închişi, ca să reţină mai bine zgomotele pe care i le lămurea Decibela.

Patanalandia era cel mai vast ţinut minimos. Era rezervată creşterii vitelor şi aveai nevoie de săptămâni întregi ca s-o străbaţi. Cirezilor le plăcea să stea acoln, căci terenurile urmau cursul râului şi iarba creştea ilm abundenţă. Adeseori dădeai de scarabei uriaşi, i.m păşteau totul în drumul lor, lăsând în urmă iarba tum.i scurt, ca o mochetă. Selena a pornit pe una dimn numeroasele autostrăzi ale insectelor, care şerpuia plat prin provincie.

Mica prinţesă se distra adesea, alergând pe marile bulevarde, dar într-o zi, la o răscruce, s-a lovit de cineva.

În asemenea cazuri, cei care se ciocnesc se ridică, îşi freacă puţin capul, îşi cer scuze unul altuia şi-şi reiau drumul. Din nefericire pentru Selena, se lovise de-o furnică, iar întâmplarea a luat proporţii nemăsurate. La început, toată coloana de furnici s-a oprit, provocând un lormidabil ambuteiaj, numai bun de filmat. Zeci de lurnici martore ale coliziunii au început să ofere versiuni contradictorii ale faptelor, căci fiecare văzuse întâmplarea din alt punct de vedere. Furnicile şef de linie, căpitanii de cohorte şi chiar doi generali de campanie şi-au băgat şi ei nasul în afacere.

După ore şi ore de discuţii, toţi au căzut de acord că mnnai prinţesa era de vină, fiindcă nu dăduse prioritate solară. Fetiţa a răspuns că auzea prima oară vorbindu-se dr asemenea

prioritate, care nu era şi a ei. Dacă ar li i xistat un panou care să atragă atenţia asupra ei, ar fi icspectat consemnul. Dar furnicile erau încăpăţânate, m.ii rele decât măgarii cu morcovul, aşa că au decis să se plângă regelui. Prinţesa s-a lăsat escortată fără să spună o vorbă. Oricum n-ar fi putut face prea mare lucru, căci fu încercuită de o mare de furnici pline de ură. Pe drum, şi-a astupat urechile cu mâinile. De când stătuse Decibela, avea auzul mai sensibil, iar vorbăria a cinci sute de mii de furnici care dezbăteau o prioritate îi spărgea timpanele.

Au intrat curând în furnicar. Selena era foarte impresionată. Căci furnicarul era de o mie de ori mai mare decât satul ei. Un adevărat megalopolis. Aproape zece milioane de făpturi vieţuiau acolo, într-o permanentă stare de agitaţie. Prinţesa se întreba chiar cum ajungeau să se întâlnească de atâtea ori pe zi, fără s;l se producă niciodată accidente.

— Pentru că respectăm priorităţile! răspunsese răutăcios şeful cohortei.

Au intrat în marea sală printr-o zonă de acces rapid, care ducea drept la biroul central. Pentru câteva minute, Selena a avut deci plăcerea de a privi oraşul de sus. Pământul era negru de furnici, un covor care îşi compunea mereu alte şi alte desene. Aşa, cam ca suprafaţa apei care, bătută de vânt, străluceşte în multe faţete. Traficul era atât de intens, că era imposibil să distingi vreun drum. Dar toate micile făpturi ştiau bine unde se duceau şi ce aveau de făcut. Disciplina lor a impresionat-o, şi, când a ajuns, în sfârşit, în faţa regelui, s-a înclinat în semn de respect. Maiestatea Sa a oftat când i s-a spus despre ce era vorba. Părea să fie deranjat de faptul că, ori de câte ori apăreau asemenea chestiuni, totul se spărgea în capul lui. Veneau să-l vadă pentru tot felul de nimicuri. Trebuia să rezolve zilnic mii de lucruri, care mai de carr mai stupide. Adevărata problemă venea de la marele text.

Strămoşii gravaseră în piatră toate regulile care trebuiau respectate pentru ca întreaga lor comunitatr să poată trăi în armonie. Regulile se arătaseră a fi bune. Erau, mai ales, necesare, căci viaţa a o sută de minimoşi nu se poate organiza precum cea a a zece milioane de furnici. Rigoarea şi echitatea erau deci factori importanţi. Bineînţeles, individualismul nu era acceptat, iar orice formă de creativitate era serios criticată. Selena n-ar fi putut trăi mai mult de zece minute în asemenea

condiţii, dar n-a avut de ales, fiind condamnată la zece zile de muncă în interes public. O hotărâre fără drept de apel.

Era copleşită de indignare. Cum puteau furnicile să condamne o prinţesă de rangul ei, fără s-o lase să ia cuvântul şi să se apere măcar o dată?! Legile furnicilor nu admiteau însă nici o discuţie. În primele zile, fata n-a mâncat, pretextând că nu-i era foame. Dar, la căderea serii, când burtica i-a chiorăit ca a unui gamul, şi-a regretat aroganţa. A învăţat deci foarte repede să mănânce ca toţi ceilalţi, de şase ori pe zi. Cu trecerea limpului, a început să aprecieze rigoarea, care, bine .iplicată, nu putea face nici un rău. Nu existau privilegiaţi, dar nici marginali. Toată lumea muncea la lei şi fiecare mânca pe măsura foamei.

Când a ajuns în faţa regelui, la sfârşitul pedepsei, aroganţa îi dispăruse, şi ea i-a mulţumit pentru experienţa care i se oferise.

— Ai să fii o bună regină! i-a răspuns suveranul, declanşând o întreagă serie de plângeri ale furnicilor, căci M.ltea scris pe piatră că nu era îngăduită nici o distincţie onorifică.

Regele s-a înfuriat mai mult decât orice furnică.

— Îmi spargeţi antenele! a urlat Regele, iar cele zece milioane de făpturi au tăcut brusc, înghiţite parcă de o gaură neagră. El a profitat de cele câteva secunde de calm absolut, ca să tragă adânc aer în piept.

— Foarte bine! Reluaţi-vă activitatea normală! s-a văzut obligat să zbiere, ca să repornească maşina.

Covorul viu s-a pus iar în mişcare, fără să mai comenteze. Mânia regelui a fost, fireşte, evocată în Marea Cronică de Secole, pe care furnicile o ţineau la zi, dar nimeni n-a putut s-o explice vreodată. Trebuia să fii om, ca să ştii că nu era nimic de explicat. Din când în când, un urlet bun face bine oriunde, asta-i tot!

Într-al Cincelea Ţinut, care era cel mai mic din regal, găseai câte ceva din toate. Un râu la nord, mari defileuri din cărămidă, roase de o vegetaţie luxuriantă la sud, şi primele urme ale civilizaţiei umane la vest. Kolomasaii erau stăpânii acelui ţinut instabil, ale cărui privelişti se schimbau cu fiecare colină. Natura, ciudată şi accidentată, avea, desigur, oarece influenţă asupr.i locuitorilor, căci kolomasaii erau cele mai mari guri sparte. Niciodată „da“, niciodată „nu“, mereu „poate“. Îşi schimbau părerile ca pe pălării, aşa că se înţelegeau foarte bine şi toţi erau implicaţi în showbiz. Toate barurile şi toate sălile de

dans din ţinut erau ale lor. Erau, la drepi vorbind, regii bişniţei, ai racolajului şi, uneori, ai hoţiei. De aici rezultă că furnicile şi kolomasaii n-aveau nimii de-a face unii cu alţii, fiindcă furnicile n-aveau nimic, iar kolomasaii erau prea leneşi ca să facă vreodată ceva.

După câteva săptămâni de stat în furnicar, Selenei nu i-a displăcut să bea un pahar în primul bar care i-a ieşit în cale. Se numea Stunning Rapids Bar, Uimitorul Bar al Cascadelor Diavolului, în limba minimoşilor. Îşi luase numele de la marile cascade din imediata apropiere, care se auzeau neîntrerupt. Localul era ţinut de celebrul Max, dar pe vremea aceea Selena nu avusese încă plăcerea să-l întâlnească. Ea a comandat băutura locului, Jack-fire, şi a rămas uimită când a constatat cât de răcoritoare era aceasta.

După câteva pahare de Jack-fire, prinţesa dansa cu loată lumea. La început prost, dar a învăţat repede, şi, la al treilea pahar spumos, era deja considerată regina ilansului. Deşi a fost foarte distractiv să bea Jack-fire, prinţesa a înţeles iute că acesta dădea dureri de cap la irezire. Asta a şi făcut-o să plece din acel ţinut ambiguu în următorul. Al Şaselea Ţinut nu numai că se învecina cu ţinutul oamenilor, ci chiar, pe alocuri, cele două se suprapuneau. Pământul se infiltrase efectiv în gudronul care înconjura garajul şi iarba negricioasă crescuse pe mari suprafeţe, până la fundaţiile casei. Deci deasupra capului fetei nu mai era cerul, ci un ansamblu de plăci ilin lemn înfipte în beton.

Selena a mers pe lângă o faleză din cărămizi, roasă de muşchi. Torentele şi căderile de apă erau frecvente şi, cum minimoşii nu suportau apa, fetiţa traversa cu mare greutate ţinutul deloc primitor, cu ziduri joase, pierzând câte o zi întreagă, ca să treacă de ele. Epuizată de atâta mişcare, a folosit acadelele date de tulabai, ca să domesticească un păianjen. Gângania era cam recalcitrantă şi nu s-a lăsat uşor dresată. A stricat pe ea trei acadele. Restul călătoriei a fost mult mai plăcut. Selena s-a înfipt bine în cârca păianjenului, care urca pe pereţi, trecea peste mlaştini şi traversa cursuri de apă, folosindu-se de fir ca de o liană. Prinţesa a putut astfel să vadă toate priveliştile fără oboseală şi fără să se murdărească. I s-a întâmplat chiar şi să adoarmă în cârca insectei, care se mişca foarte lin. Într-adevăr, aceasta avea opt lăbuţe care amortizau

orice accident de teren şi compensau diferenţele de nivel, oferindu-i Selenei un pat moale, la fel de confortabil ca acelea din Orient Express, şi, în plus, păros.

Capitolul 19

Ajuns la graniţa celui de-al Şaptelea Ţinut, păianjenul s-a oprit brusc. N-avea de gând să meargă mai departe şi nici o acadea de pe lume nu i-ar fi schimbat părerea. Selena i-a redat deci libertatea şi i-a mulţumit pentru plăcuta-i compaie. Păianjenii nu erau singurii care refuzau să se aventureze prin Ţinuturile Interzise. Nimeni nu îndrăznea să le traverseze. Unii din superstiţie, iar majoritatea pentru că acolo nu era nimic de făcut. Întinderea era plană şi deşertică. Nici o plantă nu acceptase să crească şi nici un animal nu catadicsise să se instaleze acolo. Atunci s-a întrebat serios ce putuse provoca acel cataclism, dar, văzând panoul cu cap de mort, a început să înţeleagă. Intrase pe teritoriul Nunulandiei.

După marea carte, pământurile ei fuseseră arse de mipele lui M. Blestematul. Cele două ţinuturi erau vecine, iar el nimicise totul în jurul lui, ca să se apere de invazii. E adevărat că oricine mergea prin Nunulandia putea fi reperat imediat, căci nu exista nici măcar un fir de iarbă în spatele căruia să se ascundă. Gărzile seizilor o observaseră deci pe Selena de multă vreme, dar o lăsau pe mica inconştientă să se apropie. Ea înainta cu paşi mari, foarte hotărâtă să-l tragă de urechi pe aşa-zisul M. şi să-i ceară explicaţii pentru dezastrul ecologic. Era încă prea tânără ca să se teamă de primejdii. Nimic n-avea limite pentru mica prinţesă, iar marea lege a naturii era mai puternică decât orice şi stabilea ordinea lucrurilor. Natura, pe care prinţesa se simţea datoare s-o reprezinte, avea deci să-l pedepsească pe vestitul M. şi să facă totul să crească iar. Trebuia să ai, într-adevăr, o sută de ani ca să fii atât de naiv.

Deodată, s-a prins într-o plasă gigantică, ascunsă până atunci în ţărână. Numaidecât şi-au făcut apariţia câţiva seizi. Stăteau lungiţi pe pământ, invizibili ca nişte cameleoni, graţie armurilor de culoarea cenuşii. S-au apropiat câţiva ţânţari. Selena îi vedea pentru întâia oară. Bietele gâze deveniseră adevărate maşini de

război, iar harnaşamentul lor măsura cu siguranţă câteva tone. Dar, la capătul a numeroase chinuri şi lipsuri, seizii izbutiseră să-şi facă animalele de călărie mai maleabile decât nişte caramele. Au agăţat plasa sub burta unui ţânţar, iar Selena a fost purtată prin văzduh, până aproape de Necropolis, în mijlocul Ţinutului Interzis.

Cetatea era construită în beciurile casei lui Archi. Duhnea de nesuportat. Aerul lipsea, făcând loc efluviilor de gaz şi vaporilor de benzină. Selena avea ameţeli şi o clipă a crezut că n-avea să se mai întoarcă din călătorie. Dar te obişnuieşti cu toate, chiar şi cu răul. Seizii au lăsat plasa la picioarele lui Maltazar. În carne şi oase, el era chiar mai urât decât îl descria marea carte. Chipul îi fusese brăzdat de trecerea vremii, iar trupul, ros de boli. Culoarea pielii lui îţi întorcea stomacul pe dos, amintind de ficaţii bolnavi de pe afişele care te îndemnau să nu mai bei. Nici chiar Jack-fire. Sub ochii fetiţei, Maltazar a început să râdă şi au trebuit să aştepte o oră să se liniştească. Întâmplarea îl binedispunea peste măsură. Lui, care nu mai ştia ce capcane să pună, ca să-i prindă pe minimoşi, îi cădea în plasă, ca o zambilă, însăşi fiica regelui. Avea de ce să râdă şi i-a mulţumit zeiţei pădurii pentru dar. De altfel, prinţesa urma să fie sacrificată chiar pe altarul zeiţei. Foarte demnă, fetiţa a înălţat bărbia, râzându-i, la rândul ei, în nas.

— Să mor?! Frumoasă chestie! a răspuns fetiţa, cu .ierul unei dive, adăugând că învăţase atâtea lucruri în acea călătorie, încât pleca fără regrete.

Atitudinea ei l-a cam năucit pe Maltazar. La ce bun s.l faci să sufere un prizonier, dacă acesta nu simte durerea?! Dar Maltazar nu ajunsese întâmplător stăpânul întunericului. Îşi merita funcţia, căci spiritul lui era mai încâlcit decât rădăcinile unui copac milenar.

— Dacă nu te temi să suferi, poate că te temi de suferinţa semenilor tăi... insinuase, surâzând machiavelic.

Selena nu prea ştia ce voia el să zică, dar un tremur ii străbătuse şira spinării, de parcă trupul ar fi priceput înaintea minţii. Maltazar îi trimisese un mesaj tatălui ei, regele minimoşilor. Îi scrisese chiar el pe spatele unui seid, singurul mod de a fi sigur că tontul n-avea să-l piardă, şi trimisese alt seid, nou-nouţ, pe spatele căruia să fie scris răspunsul. Mesajul lui era un târg, un troc, câteva vorbe atât de odioase, că regele

a leşinat de trei ori, până le-a citit pe toate.

Maltazar anunţa că o va omorî pe Selena, cu plăcere şi cu încetinitorul. Eventual, accepta s-o ierte, din mărinimie, dar cu o singură condiţie: regina să ia locul fiicei. Fireşte, regele a refuzat şi a spart totul în palat, ca să-şi potolească mânia. Între timp, regina şi-a făcut liniştită valiza, cu o demnitate care i-a făcut pe toţi să plângă. Şi-a sărutat tandru soţul şi l-a privit drept în ochi. Avea atâta forţă şi atâta putere de convingere în privire, că regele n-a avut curajul să spună nici un cuvânt.

— Mi-ai dăruit tot ce-ar putea visa o femeie în mai bine de două mii de ani. Nu am nimic să-ţi reproşez, a spus delicat.

Apoi l-a sărutat îndelung. Toată viaţa şi-a dat-o în aed sărut. Maltazar trebui să se mulţumească doar cu cochilia ei goală. Selena nu era, fireşte, la curent cu odiosul şantaj, fiindcă şi-ar fi dat probabil viaţa ca să-şi salveze mama. Mica prinţesă n-a aflat groaznicul adevăr decât când a sosit în sat. Mama ei pierise pentru totdeauna în ghearele lui Maltazar. Atunci prinţesa s-a prăbuşit şi nu a mâncat nimic vreme de două luni. Învăţase nenumărate lucruri în decursul călătoriei, dar ultima lecţie era, de departe, cea mai grea. Neascultându-şi tatăl, îşi pierduse mama. A jurat să dea întotdeauna ascultare tatălui ei şi marii cărţi, pe care şi-a petrecut ani întregi ca s-o înveţe pe de rost, ca şi cum sănătatea şi supravieţuirea ei depindeau de acest lucru.

Într-o zi de mai, a întors pagina şapte mii două sute douăzeci şi cinci din Marea Carte a Ideilor. Pe ea era scrisă o singură frază: „Tot ce nu mă ucide mă face mai puternic“. Autorul ei era un oarecare Archi, un binefăcător despre care auzise vorbindu-se multe. A înţeles că, scăpând cu viaţă din atâtea încercări, era mai puternică. Împlinise cinci sute de ani, vârsta la care fetiţele devin oficial adolescente.

Capitolul 20

Artur se uită la Miro, care bâzâie, încheindu-şi povestea. Băiatul e captivat ca broasca de muscă. Abia acum îşi dă seama că a luat-o de soţie pe Selena fără s-o cunoască de-adevăratelea. Desigur, primele aventuri îi apropiaseră, dar nu-i cunoştea deloc trecutul.

— Mulţumesc că mi-ai povestit totul, Miro, spune puştiul. Acum înţeleg mai bine!

Faptul că fetiţa şi-a pierdut mama şi a plătit atât de scump o greşeală atât de mică îl impresionează pe Artur, căci nici el nu şi-a ascultat tatăl. A fugit şi a făcut toate după capul lui. Îl trece un fior. Nu vrea cu nici un chip ca aventura lui să se termine la fel de prost, iar mămica lui iubită să dispară pe veci. Îşi promite să se întoartcă iute acasă. Îşi va saluta prinţesa, ca să se asigure că-i merge bine, şi-o va şterge în sala de trecere, ca să treacă iar prin lunetă, înainte de apariţia primei raze de soare, aşa cum l-a sfătuit foarte serios şeful matasalailor.

— Cât e ceasul? întreabă puştiul.

Miro îşi consultă clepsidra.

— Soarele va răsări exact peste cinci minute! răspunde sobolul.

Artur oftează. Speră, fireşte, că prinţesei nu i s-a întâmplat nimic şi că va reveni cât mai repede, dar gândul că o va vedea doar un minut, după toate câte a îndurat, nu-i face nici o plăcere. Oare şi aceasta e o lecţie demnă de reţinut? Artur cugetă o clipă şi-şi spune că ar fi putut traversa tot pământul doar ca s-o zărească măcar o singură secundă. Şi, chiar dacă secunda n-ar sosi niciodată, ar da de bunăvoie încă o dată ocol pământului, ca să-şi încerce iar norocul. Asta a şi învăţat din aventură: că iubirea lui pentru Selena e aceeaşi, pură şi nermărginită. Gândul îl încântă, şi surâde.

— Hai! spune şi se ridică. Să mergem în sala de trecere. E mai înţelept!

Miro e surprins să-l vadă dintr-odată atât de matur.

— Eşti înţelept, Artur, răspunde, zâmbind satisfăcut din colţul buzelor.

Cei doi prieteni se ridică şi, întorcând spatele uşii de la intrare, se depărtează.

Dar marea roată a vieţii, cea care conduce totul în orice împrejurare, are uneori întorsături neştiute, numite „capriciile timpului“. Un nume destul de poetic pentru o roată dinţată, mai simpatic chiar decât cel barbar dat de oameni: „coincidenţă“, cuvânt ce chinuie auzul minimoşilor ca instrumentele de tortură. „Mărturiseşte-ţi crima sau te dăm pe mâna coincidenţei“, îşi repetă unii altora, ilustrându-şi convingerea. Chiar şi în Marele Dicţionar Minimos cuvântul nu are o reputaţie prea bună, căci

stă între „ciocan“ şi „escroc“, ceea ce dovedeşte că nu-i prea iubit.

In urmă cu câţiva ani, Archi a încercat să le explice adevărata natură a vorbei, care uneori poate aduce şi lucruri bune, de pildă, să apropie familiile ori să uşureze situaţiile. Dar regele şi consilierii n-au vrut să audă nimic. Coincidenţa nu există. E un concept filosofic şi, cum fiinţa umană a străbătut veacuri de barbarie până să ajungă la filosofie, nici vorbă ca ei să revină în epoca de piatră, ca să înţeleagă sensul unui cuvânt, oricât de filosofic ar fi.

Indiferent de realitate, la plecarea lui Artur în sala dc trecere, marea roată a vieţii a programat un ciocănit în uşa de la intrare. Natura face deci multe, că de nu, câteva clipe mai târziu, puştiul n-ar fi auzit apelul şi n-ar fi ştiut cine bătea la uşă.

— E Selena! urlă Artur, îndreptându-şi dintr-odatit trupul, ca bambusul.

Se ridică atât de drept, că are un milimentru în plus. Chipul i se luminează, ca Turnul Eiffel la miezul nopţii.

— Ea e! Ea e! Sunt sigur! spune, săltând în toate direcţiilc, ca un ied.

Apoi se năpusteşte asupra porţii, fără să privească măcar o clipă prin periscop. Miro se grăbeşte să observe că asta-i una dintre principalele măsuri de securitate şi că nu poate fi, în nici un caz, ignorată. Bătrânul înţelept are atât de multe pilde catastrofice de povestit la acest capitol, că ai nevoie de o zi ca să le asculţi. Dar Artur nu-1 lasă nici să caşte gura. Se repede la bara care asigură uşa şi o împinge din răsputeri. Toţi au auzit strigătul băiatului, aşa că garda regală se năpusteşte asupra porţii, pe care puştiul imprudent e gata s-o deschidă.

— Ce faci, nenorocitule? îl întreabă regele pe băiat.

— E Selena! Sunt sigur că-i ea! răspunde Artur, neputând să-şi stăpânească entuziasmul.

Trage disperat de poarta grea, care se deschide în cele din urmă. Are dreptate. În faţa lui stă Selena, aşa că zâmbeşte cât poate de radios. Nu la fel şi prinţesa. Are chipul crispat, brăzdat de lacrimi, chinuit de ruşine şi de tristeţe. Probabil că din pricina cuţitului care-i ameninţă gâtul, a braţului puternic care o sugrumă, a mişelului Maltazar care o ţine prizonieră. Surâsul lui Artur dispare într-o clipă, ca un castel din cărţi de joc. Lui Miro îi îngheaţă sângele şi se albăstreşte la faţă. Iar regele a leşinat

deja. Selena se uită la Artur cu ochii în lacrimi. Ar vrea atât de mult să-i spună cât de fericită şi de uşurată e să-l ştie aici, lângă ea. Dar lama cuţitului o împiedică să scoată şi cel mai mic sunet din gura totuşi deschisă.

Ce plăcere să te revăd, tinere! spune Maltazar, cu o voce la fel de plăcută ca scârţâitul fierăstrăului electric pe o bară din fier.

Numai la auzul vocii lui, tot satul începe să tremure, iar minimoşii înmărmuresc în faţa oribilei viziuni care îi copleşeşte.

Maltazar, pe care toţi îl credeau dispărut în ruinele din Necropolis, e din nefericire cât se poate de viu şi-şi anunţă prezenţa în chipul cel mai sângeros. Dar nimeni nu se aştepta ca machiavelicul personaj să ia ostatică prinţesa.

— Ce colier frumos ai, Artur! îl ironizează Maltazar, observând scoicile agăţate la gât. Bine ai venit în natură, dragă vere! adaugă, rânjind.

Artur ar fi încântat să-i arate tigrii care se zbat în el, dar Maltazar e mai iute decât un tigru, aşa că apasă cuţitul pe gâtul fetei. Puştiului îi piere brusc cuvântul. N-are nici un interes să salveze o prinţesă cu gâtul tăiat. Trebuie să cugete. Să găsească o altă soluţie. Să câştige timp.

— Acum ştiu cum şi-a pierdut Selena mama! Miro mi-a povestit toată istoria! aruncă Artur, ca să-i atragă atenţia.

— Frumoasă istorie, aşa-i? Am să-ţi scriu una nouă, şi mai simpatică însă! Ca să poţi petrece câteva seri plăcute1 de iarnă, la gura focului! îi răspunde Maltazar, sarcastic.

Odiosul M. Împinge prizoniera înainte şi intră în sat. Artur dă înapoi, încercând să le încetinească înaintarea, pentru ca minimoşii să dispună de mai mult timp. Timp ca să cugete, la orice, la orice ar putea-o salva. Dar minimoşii nu-s nici războinici, nici complicaţi şi-s lipsiţi de orice apărare, ca găinile în faţa bombei atomice.

— De ce să nu facem cum s-a făcut cu regina? Eu sunt prinţ. Şi fac cât o prinţesă. Ia-mă la schimb. Îţi dau viaţa mea pe-a ei! sugerează Artur, obligându-1 să se oprească.

— Nuuuu! urlă prinţesa şi cu greu o poate opri Maltazar din gesticulat.

Trebuie să-şi folosească toată forţa braţului ca s-o ţină. Presiunea e atât de mare, că fetiţa nu mai poate muşca şi începe să dea ochii peste cap.

— E drăguţ din partea ta, tinere Artur! Intr-adevăr, acum câţiva ani un asemenea troc m-ar fi amuzat. Dar azi am ambiţii mult mai mari şi viaţa ta mizerabilă nu mă interesează! strigă Maltazar, privindu-1 cu dispreţul cu care o doamnă priveşte un bilet de metrou.

— Alteţa Sa Serenisimă, înălţimea Sa Serenisimă poate fi întrebat ce proiect urmăreşte? întreabă Artur, care încearcă să-l flateze.

Şi bine face, asta dă întotdeauna rezultate cu dictatorii şi cu smintiţii de acelaşi soi. Maltazar se opreşte şi pozează, ca pentru un interviu televizat.

— Am, într-adevăr, mari proiecte, iar primul e părăsirea acestor teritorii nenorocite, care nu-s la înălţimea ambiţiilor mele! declară, de parcă ar recita din Moliere. Plec spre alte ţinuturi, mai potrivite cu talia şi cu geniul meu. Am hotărât să văd... la scară mai mare! adaugă, împungând cerul cu degetul.

Artur începe să priceapă.

Deci tu mi-ai trimis mesajul de pe bobul de orez? întreabă, ca şi cum ar fi dezlegat brusc întreaga enigmă. Mi-ai trimis un mesaj disperat, ştiind că am să fac orice ca să-mi salvez prietenii şi am să încerc să ajung la ei, folosind raza, ca să deschid poarta minimoşilor. Dar pe tine nu te interesează atât să te „micşorezi“, cât, din contră, să „creşti“. Şi, deschizând calea spre minimoşi, îţi deschideam totodată drumul spre oameni. Dacă n-ar avea braţele ocupate cu Selena, Maltazar l-ar aplauda cu plăcere pe Artur.

— Bravo, tinere! Eşti cu adevărat perspicace! mărturiseşte Alteţa Sa.

Maltazar ar fi găsit al naibii de greu un bob de orez şi ar fi trebuit să organizeze o întreagă expediţie, ca să aducă unul. Mai întâi, a găsit, la o trecere de nivel din capătul celui de-al Şaselea Ţinut, un om care cunoştea casa lor ca pe propriile buzunare şi, când M. i-a spus ce căuta, acesta i-a arătat imediat drumul către bucătărie. A mers în lungul canalizărilor verticale şi urcat până la parter. Prima făptură omenească de care a dat a fost Mami. Ea îşi făcea de lucru prin bucătărie, iar pe Maltazar l-a fascinat nu numai minuţiozitatea cu care pregătea mâncarea, ci şi toate instrumentele, cuptorul care se încălzeşte de cum răsuceşti un buton, apa care curge de cum deschizi doar un robinet, mixerul care amestecă fructele în câteva secunde şi le face piure. Totul

l-a încântat. Râşniţa de piper, prăjitorul care face să sară în aer feliile de pâine, frigiderul care conservă o bucăţică de carne în plină vară şi mai ales instrumentul răsucit cu care se scot dopurile. Dar unealta care îl fascina mai mult decât toate era, fireşte, cea cu care Reta tăia legumele.

La supermarket, pe bunica o păcălise un comis-voiajor care vindea instrumente pentru decuparea ornamentală a zarzavaturilor. Cu ajutorul lor, putea să transforme o ridiche într-o floare, să înconjoare cu dantelă un ou tare şi să transforme o bucată de nap în stea cu cinci colţuri. Fireşte, îşi petrecuse o oră încercând fiecare instrument pe toate fructele şi legumele de care a dat în frigider. Demonstraţia îl cucerise pe Maltazar. O întreagă risipă de creaţie şi talent, doar pentru plăcerea de a face masa mai frumoasă. I-au dat lacrimile, lucru care i se întâmpla foarte rar. În primul rând, fiindcă avea lacrimi acide şi, de aceea, evita, să plângă, pentru că îi făcea foarte rău ; în al doilea rând, fiindcă spiritul lui bolnav nu-i îngăduia să se emoţioneze.

Dar, acolo, în bucătărie, în faţa creaţiei abolute a bunicii, Alteţa Sa era de-a dreptul copleşit. Simţea că trăieşte iar, de parcă inima lui, prea multă vreme stinsă, reîncepuse în sfârşit să bată. Până atunci în cap nu-i sunase decât un zgomot prelung de ciocan cu percuţie, care tocmai se oprise ca să-i facă loc lui Mozart. Aici, viaţa lui Maltazar şovăise. Bătrâna doamnă îl fascina, aşa că venea zi de zi să privească în bucătărie. De câteva ori chiar dormise într-un dulap, dar o făptură oribilă îl surprinsese în toiul nopţii cu un jet de gaz toxic. Cum avea tot interiorul deja putred, fusese sensibil la efectele bombei.

O cunoscuse şi pe mama lui Artur, pe care o găsea tare caraghioasă. Când căuta un pahar, deschidea toate dulapurile, bombănind, pentru ca până la urmă să nu mai bea. Dar el aflase, în doar câteva zile, unde stăteau paharele, farfuriile, tacâmurile şi feluritele ustensile.

Ştia chiar şi unde era ascunsă sticluţa cu whisky pe care Archi venea s-o mângâie uneori. Maltazar îl ţinuse închis pe Archi mai bine de trei ani în vestitele lui temniţe din Necropolis, dar azi îi părea rău, căci bunicul era om bun. La rugămintea Retei, venea zilnic să repare câte ceva în bucătărie. Ba se înfunda chiuveta, ba începea să scârţâie uşa unui dulap. Ascuţea cuţitele, curăţa calcarul din maşina de spălat, repara ventilatorul şi alte aparate

moderne, care se stricau regulat.

Pe Maltazar cei doi îl fascinau, iar modul în care se-ajutau unul pe altul, cu o complicitate care îi făcea fericiţi, îl tulbura. N-avusese cu nimeni asemenea relaţii, nici măcar cu părinţii, care îl părăsiseră chiar de la naştere. Iubirea, complicitatea, prietenia, traiul în comun îi erau pe de-a-ntregul necunoscute, şi de mult luase obiceiul de a nu mai împărtăşi nimic cu nimeni. Avea deci să invadeze această lume nouă care îl fascina, devenind stăpânul ei absolut. Nu se îndoia de asta. Dar şi-a promis solemn ca, de cum avea să preia comand.i noului regat, s-o ridice pe Reta la rangul de cetăţeană ilc onoare şi mare şef al bucătăriei regale. În aşteptare acelui moment, Maltazar i-a furat un bob de orez şi l-a dus la gravor.

Maltazar îl descoperise pe artist într-un bar din al Cincelea Ţinut. Faimosul Stunning Rapids Bar, pe care îl ţinea Max. Gravorul era cel mai talentat din oraş, iar negustorii şi-l smulgeau unul altuia, plătind în aur, ca să le facă în piatră inscripţii atrăgătoare, capabile să atragă clientela. Era deci foarte prins, iar carnetul lui de comenzi era ocupat pentru cel puţin zece săptămâni. Dar, când l-a zărit pe Maltazar cel rău, artistul a fost dispus să-i graveze orice într-un termen record.

Alteţa Sa trebuia acum să găsească un mesager, şi cine ar fi putut duce mai repede un mesaj decât un păianjen? S-a adresat deci, companiei Tarantula Express. Evident, ea aparţinea unui tulabah, căci dresajul era specialitatea acestei seminţii. Numele lui era Den-Hiro. Iar mica lui firmă nu ştia ce-s crizele şi afişa o prosperitate indecentă. Îşi realiza nouăzeci la sută din cifra de afaceri în al Cincelea Ţinut, graţie kolomasailor, mult prea leneşi ca să-şi trimită singuri mesajele. Tulabahul se purta frumos şi era destul de surprinzător să vezi că un nomad din al Doilea Ţinut reuşea atât de bine în afaceri. Tocmai în acest domeniu naşul nostru şi-a £ăsit naşul. Maltazar a intrat în biroul lui şi nu s-a obosit nici măcar să se aşeze. I-a propus lui Den-Hiro un aranjament destul de simplu: tulabahul să dreseze un păianjen pentru a-i duce un mesaj lui Artur, iar în schimb el să le cruţe viaţa gâzei şi patronului.

Propunerea nu putea fi refuzată, iar Den-Hiro a acceptat-o.

— Aşa a ajuns bobul de orez la tine, prietene! a zis Maltazar, destul de mândru de machiaverlâcul lui.

Datorită poveştii spuse de Maltazar s-a câştigat timp, dar

nimeni n-a profitat de asta. Imbecilii de minimoşi, mereu sentimentali şi impresionabili, s-au aşezat cu toţii şi au ascultat povestea cu interes. Artur e furios. Nu-şi va putea salva prinţesa.

— Destul cu trăncăneala! ţipă Maltazar, împingându-şi ostatica în sala de trecere. Acum iese soarele şi vreau să-l văd! adaugă scrâşnind din dinţi ca o maşină care tuşeşte.

Maltazar intră în vestita sală de trecere, urmat de Artur, de Moţişor şi de Miro. Doar ei au curajul să-l înfrunte pe seniorul tenebrelor, care rupe cu unghia coconul portarului. Moşneagul cade la pământ, ca o pară prea coaptă.

— N-aţi mai terminat cu drumurile?! zice moşul, bodogănind, după obicei.

— E ultimul! promite Maltazar, surâzând. După el, poţi dormi în pace!

Bătrânul portar priveşte drept în ochii mizerabilului personaj. Nu-i deloc impresionat.

— Ia te uită?! Micul Maltazar! De mult nu te-am mai văzut! Ai crescut! spune maşinal.

Lui Maltazar nu-i plac aroganţii, şi cu atât mai puţin cei prea familiari.

— Da! Şi am să cresc şi mai mult! spune, sigur de el.

Mai bine te-ai duce la culcare, decât să te tot gândeşti la crescut! Nu ţi-ai văzut capul? Nu ţi-ar strica un pui de somn! îl sfătuieşte portarul.

— Taci, moş fără minte! Sau ai să-ţi dormi somnul de veci! urlă Maltazar, care nu-şi poate stăpâni mânia.

Selena încearcă să profite de ocazie şi să fugă, dar Maltazar o strânge iar, şi mai tare, iar lama cuţitului e la două degete de gâtul ei.

— Linişti ţi-vă, ţipă Artur, la rândul lui, cu surprinzătoare autoritate.

Încordarea scade încet-încet şi chiar Selena se opreşte din gesticulat.

— Dacă vrei să ajungi la oameni, du-te! Dar las-o aici pe Selena! cere Artur.

Maltazar zâmbeşte, lucru niciodată plăcut.

— Nu-ţi face griji, tinere prieten! N-am deloc intenţia s-o iau cu mine pe mica poacoste! Sus mă aşteaptă o grămadă, încântate să mă servească.

E imposibil să ai încredere într-o făptură atât de abjectă, dar Artur e sigur că, de astă dată, duşmanul lui spune adevărul. Ideea de a-1 vedea pe Maltazar trecând în lumea oamenilor nu-1 încântă, dar, dacă acesta-i preţul care trebuie plătit pentru salvarea iubitei lui, nici nu mai încape vorbă. Se va ocupa de el mai târziu. Îi face un semn lui Miro, care înţelege imediat ce are el în minte.

— Portar! începe procedura! spune autoritar.

Capitolul 21

Bongo-matasalaii stau cu toţii în jurul focului, privind spre dealul din spatele căruia soarele nu va întârzia să se arate. Luneta e la locul ei, mută ca un far părăsit. Focul trosneşte uşor, iar şeful observă că flăcările au altă culoare. Îşi trece mâna peste vâlvătăi, apoi o coboară drept în flăcări.

— Focul nu mai încălzeşte, se nelinişteşte Grino, spiritele rele sunt aproape şi ies din pământ.

Teribila veste e primită în tăcere, iar bongo-matasalaii îşi dau mâinile, formând un cerc protector, un curent de căldură, ca să lupte împotriva undelor glaciale care urcă din lumea de dincolo. Primele raze de soare gâdilă creasta colinei vecine şi umplu de lumină pădurea Ciupercuţa, aflată la vreo doi kilometri de casă. Lui Artur nu-i mai rămâne deci decât un minut ca să ajungă în lumea lui. Apoi va fi prea târziu, va rămâne veşnic blocat în lumea minimoşilor. Dar nu Artur e grăbit să treacă, ci Maltazar. Portarul apucă de ultimul dintre cele trei inele, al sufletului, şi-l răsuceşte complet. Când îl cunoşti pe Maltazar, te întrebi la ce-i foloseşte sufletul acolo unde se duce.

Artur e nervos şi-şi fringe neîncetat degetele. Moţ, nu prea curajos, stă pe jumătate ascuns în spatele prietenului său. Miro e alături şi, mimând indiferenţa, face mici paşi piezişi, ca să se apropie de zid. Sigur pregăteşte ceva. Maltazar n-a văzut nimic, prea entuziasmat că va ajunge într-o lume nouă, care, fără îndoială, n-are nevoie de el ca să-i meargă rău. Maltazar se aşază pe scândura care trebuie să-l propulseze spre lunetă. A avut grijă să n-o pună acolo pe Selena, dar îi ţine cuţitul aproape sub gât. Cealaltă mână a pus-o pe maneta de ejecţie. Tocmai asta îl îngrijorează pe Artur. Se teme că sceleratul va părăsi

încăperea, punându-şi ameninţarea în aplicare.

Miro şi-a atins scopul. S-a strecurat până-n zid, fără ca nimeni să-l observe. Ţine mâna pe butonul care comandă presiunea de ejecţie. Întoarce rotiţa dinţată la maximum. Puterea a zecea.

— La revedere, micuţilor, aştept cu plăcere să vă zdrobesc într-o zi! strigă, căci găseşte întotdeauna ceva amabil de spus în asemenea clipe.

După cum pune iar mâna pe cuţit, pare evident că, înainte de plecare, va tăia gâtul victimei lui, ca să-şi lase semnătura cu cerneală roşie. Artur nu ştie ce să facă,

Moţ cu atât mai puţin, dar Miro pare să aibă o idee. Îşi aminteşte de micul Maltazar, care n-a fost întotdeauna monstrul pe care îl cunosc ei. Băieţelul nu era prea puţin studios, dar avea o forţă fizică uriaşă. Era deci adulat de colegi, de cum punea piciorul pe un teren de sport. Centru înaintaş în fotbalul cu agrişa, fundaş în rugby-ul cu măslina, cel mai bun aruncător la coş în baschetul cu dopuri, el era şi cel mai rapid alergător la curse de orice lungimi. Dar, cum nu avea concurenţă, sportul îl plictisea. „Câştigul fără merit e un triumf fără glorie“ citise în marea carte. Era, de altfel, singurul lucru pe care îl reţinuse din lungii ani de studiu.

Chiar mai mult decât sportul, îi plăceau jocurile, căci îi dădeau ocazia să lupte intelectual cu ceilalţi. Dar capacităţile lui nu erau la înălţimea ambiţiilor şi, cum nici nu-şi punea problema să piardă, trişa mereu de mama focului. Îi plăcea în special jocul de-a maimuţa. Deşi destinat copiilor foarte mici, Maltazar, care nu avusese părinţi, se consola cu copilăriile lui. Jocul maimuţei se juca în doi, faţă în faţă. Primul jucător îl comanda pe al doilea, care făcea pe maimuţa. Trebuia deci să imite tot ce făcea primul. Dacă primul ridica un picior, al doilea trebuia să facă la fel, şi tot aşa, ca la „pisica pe cracă“. Aceste amănunte din copilărie au importanţa lor.

— Adio! le aruncă Maltazar, ca la sfârşitul unui musical.

Dar, când să apese pe declanşator şi pe lamă, Miro începe să zbiere:

Maltazar!!!

Antipaticul tresare şi se uită la Miro.

— Mai-mu-ţă! Cap! fredonează Miro, ducând imediat mâinile la cap.

Într-un gest reflex şi total inconştient, Maltazar reacţionează

instinctiv la muzica vocii lui Miro, ducând amândouă mâinile la cap şi strigând:

— Pe cracă!!!

Iar Artur e mai prompt decât un uliu, mai iute decât un ghepard şi, mai ales, mai inteligent decât Maltazar. Acum, că M. a ridicat braţele în aer şi Selena i-a scăpat din strânsoare, puştiul se năpusteşte asupra manetei şi-l ejectează pe Maltazar, care dispare brusc, pur şi simplu înghiţit de lunetă. E ceva supersonic, de puterea a zecea, opera lui Miro. Maltazar a dispărut fără urmă. Cu excepţia uneia, pe gâtul Selenei, care se clatină. Înainte să se prăbuşească, Artur o prinde în braţe. Miro se repede şi îi priveşte numaidecât rana. Nimic grav. Doar o tăietură uşoară, datorită presiunii prea mult exercitate de cuţit pe pielea ei fină. Selena îşi vine în fire şi, în sfârşit, îi zâmbeşte prinţului. Poate acum să-i mângâie obrazul, aşa cum de multă vreme visa s-o facă.

— Sunt încântată să te revăd, frumosul meu Artur, spune drăgăstoasă.

Artur e atât de fericit să-i audă sunetul vocii, că uită să-i răspundă. Selena îşi revine puţin şi-l îmbrăţişează.

— Aş vrea să nu te mai părăsesc niciodată, îi spune ea la ureche.

Chipul lui Artur se întunecă uşor.

— Cred că, şi de-aş vrea, nu te-aş mai putea părăsi vreodată, îi spune, cu un ciudat amestec de fericire şi tristeţe în glas.

Luneta a început să tremure, iar matasalaii o privesc ca pe un vulcan care se trezeşte. Focul s-a stins brusc, fără să-i avertizeze înainte, fără amestecul nici unei mâini şi nici măcar al unei pale de vânt. Pe cerul albastru se aude un tunet. Nu vine furtuna. Tunetul a plecat din lunetă, ca un foc de armă. Şeful a văzut trecând ceva care a ieşit din lunetă, dar a fost prea iute şi nu poate spune ce-a fost. Archi iese înnebunit din casă.

— Ce-i?! Focuri de armă?! întreabă, ridicând vocea, ca să se facă auzit.

Cu vârful arătătorului, şeful bongo indică luneta şi pare incapabil să ofere altă explicaţie. Francois şi soţia lui ies, la rândul lor, în pragul uşii.

— N-ar trebui să stai acolo, Archi! Am auzit că tună. Va ploua imediat şi ai să răceşti! spune amabil ginerele, luându-1 pe după umeri.

Archi ar vrea să-l ia peste picior şi să-i arate cerul perfect senin, dar atunci ar trebui să îi explice provenienţa tunetului, iar bunicul nu-i prea sigur că asta ar fi cu adevărat o idee bună.

— Ai dreptate, dragă Francis! Să intrăm! Ai să mă ajuţi să fac focul, îi răspunde, Archi, ca să evite orice problemă.

În timpul ăsta, ajuns la picioarele lunetei, soarele nu poate fi oprit să urce de-a lungul coloanei. Pe chipul războinicilor se citeşte spaima, dar demnitatea îi împiedică s-o spună. Ar vrea să strige, să urle, să fugă oriunde, să găsească o soluţie, dar nu-i nimic de făcut, nu pot decât să se supună capriciilor marii roţi a vieţii, care a hotărât cum să se succeadă evenimentele. Raza de soare ajunge la micuţul capăt al lunetei şi sparge definitiv raza celei de-a zecea săptămâni. Artur e acum prizonierul propriului trup şi al pământului şi crede, fireşte, că plăteşte foarte scump faptul de a fi fost neascultător.

În tinereţe, Maltazar trecuse şi el proba naturii, impusă de marele consiliu al minimoşilor, cum făceau şi matasalaii. De altfel, trecuse toate încercările în timp record, ceea ce stârnise atâta admiraţie, încât numele îi fusese înscris pe o frunză de palmier şi strecurat în cartea recordurilor. Fusese remarcat, mai ales pentru saltul final, unde planase îndelung, ca păsările. Dar nimic nu întrecuse saltul aproape spaţial făcut înainte de a ateriza în cealaltă lume.

Rotind maneta pe maximum, Miro îl proiectează vreo trei kilometri mai încolo. Maltazar urlă pe tot traiectul, căci nu suportă înălţimea. Are, de altfel, ameţeli, chiar dacă rangul de divinitate l-a împiedicat întotdeauna să le mărturisească. Rarele persoane care l-au văzut intrând în panică în faţa neantului şi strigându-şi mama (pe care nici măcar n-o cunoaşte) nu mai trăiesc şi nu pot povesti. Chiar Măria Sa le-a sugrumat cu mâna lui, sub pretext că a fost insultat.

N-are deci plăcerea de a admira priveliştea, căci ţine ochii închişi cât durează zborul. Toţi care au văzut la televizor cum aterizează în deşertul Gobi un satelit artificial îşi pot uşor închipui cum aterizează Maltazar. Impactul e sec şi violent, căci cade drept pe singura piatră mai înaltă din poiană. Maltazar se ridică deci cu greu şi-şi pune la loc membrele care au avut proasta idee de a se scrânti. În faţa lui se întinde o poiană frumoasă. Un lac mare la stânga, cu o salcie plângătoare, care pare să bea din el de vreo sută de ani, şi un stejăriş la dreapta.

E destul de frumos, seamănă cu regatul Celor Şapte Ţinuturi. Fireşte, la scară mai mare. Maltazar e cam dezamăgit.

— O călătorie atât de lungă, doar ca să văd aceleaşi peisaje?! se enervează, scrutând împrejurimile.

Soarele se joacă de-a v-aţi ascunselea printre pomi şi o rază îi intră violent în ochi.

— Lumina asta oribilă ce mai e?! se plânge, căci lumina îl deranjează.

Dar o umbră vine să-l scape de neplăcere. Una gigantică, având doi cleşti în faţă. Maltazar duce o mână la frunte, în chip de vizieră, şi percepe, în sfârşit forma dihaniei monstruoase. E un bronhopter cu coarne. Cel mai feroce. Chiar mai feroce decât celelalte: căci e şeful clanului. Bronhopterele au două calităţi: o forţă incredibilă şi o memorie pe măsură. E inutil deci să spunem că animalul îşi aduce perfect aminte de strămoşii lui, care trăiau în al Şaselea Ţinut, înainte ca Maltazar să fi dat foc. Şi ţinutului, şi bronhopterelor. Aşa se explică de ce a încremenit Maltazar la vederea animalului care rage, cuprins de o furie milenară.

— Putem totuşi sta de vorbă? bâiguie bietul M. cu un vechi reflex de vânzător de supă.

Dihania nu vrea să se târguiască, ci să-l strângă în cleşti. Maltazar se lasă prins, ca un fir de păr care urmează să fie smuls. El, care are visuri de mărire şi îşi doreşte un ţinut docil, pe care să-l invadeze după voia lui, va muri ca o biată muscă, ciopârţit de un stupid bronhopter. Maltazar nu ştie dacă de frică ori de altceva, a început să tremure din cap până-n picioare. Gângania se opreşte, căci fenomenul o intrigă. Nu-i teamă, ci altceva, căci Maltazar începe să crească. Gângania se agită şi se grăbeşte să-şi bage prada în gură, dar delicatesa e de-acum prea mare. Maltazar creşte cu viteza unui avion cu reacţie şi, în curând, cleştele bronhopterului nu mai poate strânge decât o bucăţică de ţesătură de pe mâneca lui M.

Prinţul tenebrelor măsoară acum doi metri şi patruzeci de centimetri şi-şi priveşte noul regat cu mult mai multă plăcere. Ia gângania între degete şi-şi priveşte bietul supus cu dispreţ. Din poiană, nu se mai aude nici un zgomot. Toate animalele s-au oprit, căci ajung la ele vibraţii nespus de negative. Maltazar scrutează împrejurimile şi observă ochii care îl privesc încremeniţi. Iepurii la intrarea în vizuini, păsările printre frunze,

veveriţele în spatele celor mai înalte crăci. Toată această mică lume ştie deja că a început haosul. Maltazar îşi priveşte toţi supuşii aşa cum priveşte bomba oraşul peste care cade.

Atunci, M. Blestematul izbucneşte în râs şi nu se mai poate opri. Râsul lui tunător răsună în toată pădurea, traversează câmpiile şi lunecă, precum ecoul, pe toate dealurile vecine. Lui Archi i se ridică părul măciucă. Îl recunoaşte dintr-o mie. Îl auzea adeseori în fundul temniţei. Războinicii bongo-matasalai au înţeles vestea pe care el o anunţă şi nu pot decât să închidă ochii şi să spună iar o lungă rugăciune.

Maltazar are doi metri şi patruzeci de centimetri şi nimeni nu-i va putea ţine piept; din nefericire pentru omenire, singurul care o poate face are de acum înainte doar doi milimetri.